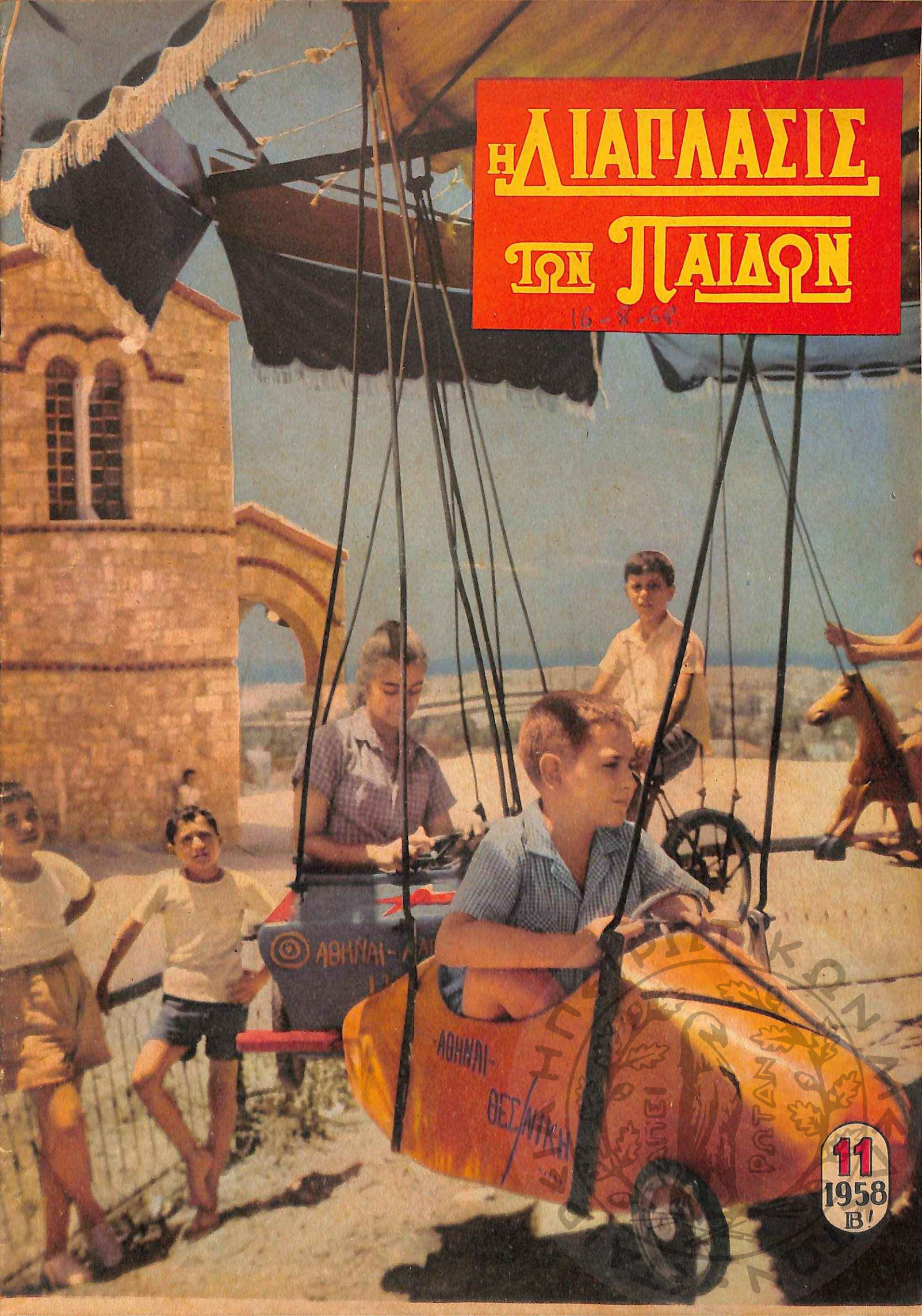

Η ΔΙΑΓΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

16-8-68

11
1958
B!

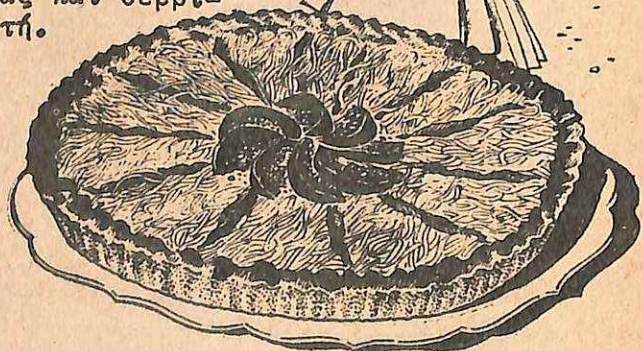
Οί διαπλασπούλες μαγειρεύουν

Πίττα μέ φιδέ

ΕΚΤΕΛΕΣΗ: Μέσα σέ μίαν σαλατιέρα βάζουμε τό άλεύρι, τό βοδύρο, τό άλάτι, τό νερό. Πρώτα μέ τό κουτάλι, ύστερα μέ τή δάχτυλα, τ'άνακατεύουμε φτιάχνοντας μία καλή ζύμη. Μέ τή βέργα τήν άνοίγουμε φύλλο, 1/2 πόντο πάχος. Βουτυρώνουμε καλά μία φόρμα ή ένα ταψάκι καί στρώνουμε τή ζύμη. Τήν τσιμπούμε στήν έπιφάνεια μέ τή δόντια ένός πηρουνιού καί τή βάζουμε νά ψηθί σέ ζεστό φούρνο. Όσο νά ψηθί, έτοιμάζουμε τή γαρνιτούρα. Σέ άλατισμένο νερό, ρίχνουμε τό φιδέ, νά βράση 12-15 λεπτά καί τόν στραγγίζουμε. Όταν ή ζύμη ψηθί 20 λεπτά, τή βγά-ζουμε άπό τό φούρνο, στρώνουμε άπό πάνω τό στραγγισμένο φιδέ, πασπαλίζουμε τό τυρί καί βάζουμε έδώ κι'ένει, άνάμεσα κομματάκια βοδύρο. Τοποθετούμε σάν άκτίνες άστρου τά φιλέτα τής άντσούγιας καί στή μέση τίς φέτες τής τομάτας, σάν ροδάκι. Ξαναφουρνίζουμε δέκα λεπτά τής ώρας καί σερβί-ρομε τήν πίττα ζεστή.

ΥΛΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΥΜΗ: 50 δρ. άλεύρι, 25 δρ. βοδύρο, 1/4 ποτήρι νερό, 1/2 κουταλάκι τοῦ καφέ φιλό άλάτι.
ΓΙΑ ΤΗ ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΑ: 85 δρ. χοντρό φιδέ, 30 δρ. ξυσμένο τυρί, 12 1/2 δρ. βοδύρο. Μερικές φέτες τομάτα 4 φιλέτα άντσούγα τοῦ κουτιού.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Έγκριμένον υπό του Υπουργείου Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα έν γένει τά σχολεία (1952).
Τιμηθέν διά του άργυρού μεταλλίου τής 'Ακαδημίας 'Αθηνών (1935).

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΡ. ΛΑΔΑ 1
(Β' ύροφορ) — ΑΘΗΝΑΙ
Τό φύλλον δρχ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΚΩΣΤΑΣ Ε. ΠΑΡΑΣΧΟΣ
Ίδρυτής-Διευθυντής (1879-1895) ΝΙΚ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντής (1895-1948) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 16 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1958

ΤΟΜΟΣ 1958 Β' ΔΡΙΘ. 11

ΧΡΟΝΙΑ πολλά στίς Μα-
ρίες, τίς Παναγιώτες,
τίς Δέσποινες, τούς Πανα-
γιώτηδες. "Αν καί πολλές
γιορτάζουν όχι τό Δεκαπεν-
ταύγουστο, άλλα στίς 21
Νοεμβρίου, στά Εισόδια τής
Θεοτόκου, λέω καί σ' αυτές
άπό τώρα χρόνιά πολλά, μή-
πως ως τότε τό ξεχάσω.
Γιατί, νά σάς πώ τό κρίμα
μου, πολλές φορές ξεχνάω
νά εύχηθώ στίς γιορτές. "Ο-
χι μόνο στά Διαπλασπού-
λα, μά καί στούς φίλους καί
συγγενείς. Γι' αυτό μή μέ
παρεξηγήτε καί σείς, όταν
ξεχνά νά σάς πώ τά χρόνια
πολλά. Ξέρετε δά πόσο σάς
αγαπώ καί ξέρω πόσο μ' ά-
γαπάτε!

ΧΑΙΡΟΜΑΙ γιατί κατα-
λάβατε πώς πρέπει νά
δημοσιεύω καί διαφημίσαις.
"Όπως καί άλλοτε σάς εί-
πα, γίναμε πιά περιοδικό
μεγάλης κυκλοφορίας καί δε
μπορούμε νά τίς άποφύγου-

με. "Επειτα νά σάς πώ καί
κάτι άλλο: Μιά ωραία δια-
φήμιση στολίζει καί τό πε-
ριοδικό. Έκτός άπ' αυτό εί-
ναι καί λόγοι οικονομικοί. Δέ

μπορείτε νά φαντασθήτε, τά
τεράστια έξοδα πού χρειά-
ζονται γιά τή σύνταξη καί
τήν έκτύπωση τοῦ τεύχους.
Καθώς θά ξέρετε άλλοτε —
πρίν πολύ λίγα χρόνια —
κυκλοφορούσα μέ όκτώ σε-
λίδες, χωρίς χρώμα καί έ-
ξάφυλλο καί σπάνια μέ δύο
δεκα σελίδες. Αυτό γινότανε
ολάκερες δεκαετηρίδες. 'Αλ-
λά τά πράματα έν τώ μετα-
ξύ, άλλαξαν. Τώρα συνεχώς
δελτιωνόμαστε, συνεχώς έ-
ξελισσόμεθα.

ΦΡΟΝΤΙΣΤΕ νά στείλε-
σεις σάς γιά τήν Κυριακή,
πού προκήρυξα στό 7ο
τεύχος. Μήν τό αφήνετε τήν
τελευταία στιγμή. Παρά τά
δρακόντεια μέτρα πού πήρε
ο 'Ανάνιας, κατάφερα νά δώ
μερικές άπαντήσεις άπ' αυ-
τές πού στείλανε ως τώρα
τά Διαπλασπούλα. Μου ά-
ρεσαν. Δούλεψε αρκετά ή
φαντασία, μά καί τό πνεύ-
μα. 'Ο 'Ανάνιας διαρκώς...
χασκογελάει άπό τή χαρά
του, γιατί, λέει, έχει άξιους
μαθητές. Φαντασθήτε! Νο-
μίζει ότι αυτός είναι δάσκα-
λος πού πνεύματος καί τής
έξυπνάδας. Δέ βαριέστε!
'Αφήστε τον νά τό πιστεύη.

ΓΙΑΤΙ στίς Μικρές 'Αγγε-
λίες γίνονται άποκαλύψεις
ψευδώνυμων; Διαμαρτύρεται
κάποιο Διαπλασπούλο!
Αυτό είναι παράδοσις δεκα-
ετηρίδων. "Ετσι δημιουργεί-
ται κάποια κίνηση καί φα-
σαρία, αρχίζουν τά πειρά-
γματα, τό ενδιαφέρον γιά τό
ποιός κρύβεται πίσω άπό
κάθε ψευδώνυμο κλπ. Στίς
Μικρές 'Αγγελίες πάντα ύ-
πήρχανε τά πειράγματα.
'Αλλά πρέπει νά είναι άδο-
λα, χωρίς κακία, μέ πνεύμα
κι' εύγενικά. Λοιπόν οί άπο-
καλύψεις δε μπορεί ν' άπα-
γορευθουν. 'Ας φροντίζουν
όσοι έχουνε ψευδώνυμα, νά
μήν τά άποκαλύπτουν.

ΣΑΣ συνιστώ ιδιαίτερα, νά
παρακολουθήσετε τό «Τα-
ξίδι στό Διάστημα». Θά
σάς κατατοπίση σέ όρισμέ-
να προβλήματα, πού άντιμε-
τωπίζει σήμερα ο άνθρωπος
καί θά σάς άνοίξη νέους ο-
ρίζοντες. Μή σάς φανή δύ-
σκολο. Με λίγη προσοχή, θά
σάς άρέση καί θά τό κατα-
λάβετε. Δεν έχει σημασία
πώς εισάστε παιδιά. 'Απο
σάς θά βγούν οί αύριανοί έ-
πιστήμονες καί έρευνήτες.
'Αρχίστε λοιπόν, νά σκέπτε-
σθε άπό τώρα πάνω σ' αυ-
τά τά προβλήματα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Σ' ένα δρόμο είναι δύο κου-
ρέια. 'Ο ένας κουρέας κρεμάει
μία έπιγραφή: «'Από σήμερα
τό κουρέμα μόνον 5 δρχ.». 'Ο
άλλος κρεμάει άλλη έπιγραφή:
«'Εδώ μέ 5 δρχ. διορθώνετε τό
κουρέμα τών 5 δρχ.»

Καθηγητής: Σου άρέσουν τά
Λατινικά;
Μαθήτης: Μάλιστα κύριε! Έ-
χω κλίση!
Κάποιος άπό κάτω: Φοβερή
κλίση, κύριε! Κοντεύει νά
πέση!

ΕΡΒΑΝΤΕΣ

ΛΟΓΙΚΟ

"Ενας τρόφιμος φρενοκομείου
ποτίζει μία πέτρα μέ ένα άδειο
ποτιστήρι.

— Τί φύτεψες εκεί; ρωτάς
ό γιατρός.
— Μά... ψεύτικα λουλούδια!
άπανταί ο τρελός.

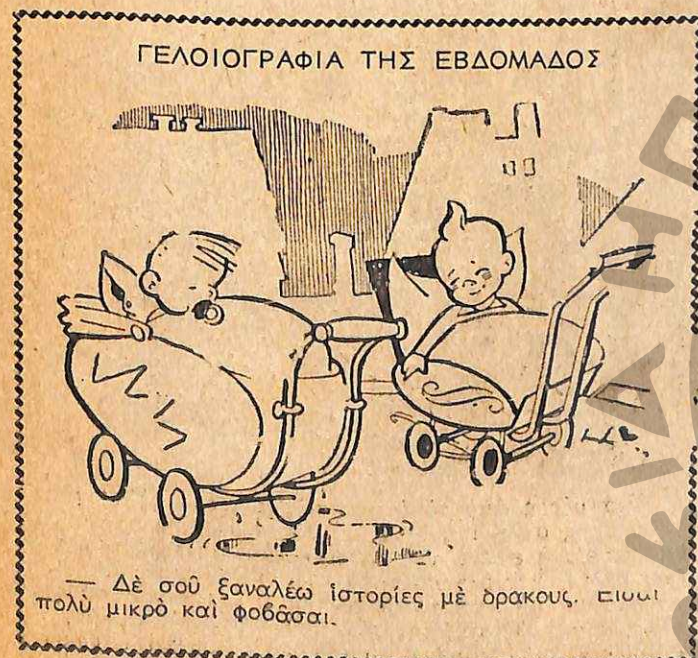
Στό σχολείο, ο δάσκαλος
λέει στό παιδί:

— Προσοχή παιδιά, τώρα
πού θά φωνάξω κατάλογο όποι-
ος είναι, παρών νά φωνάξη «πα-
ρών» καί όποιος είναι άπών νά
φωνάξη «άπών».

ΜΙΚΡΗ ΛΟΥΛΟΥ

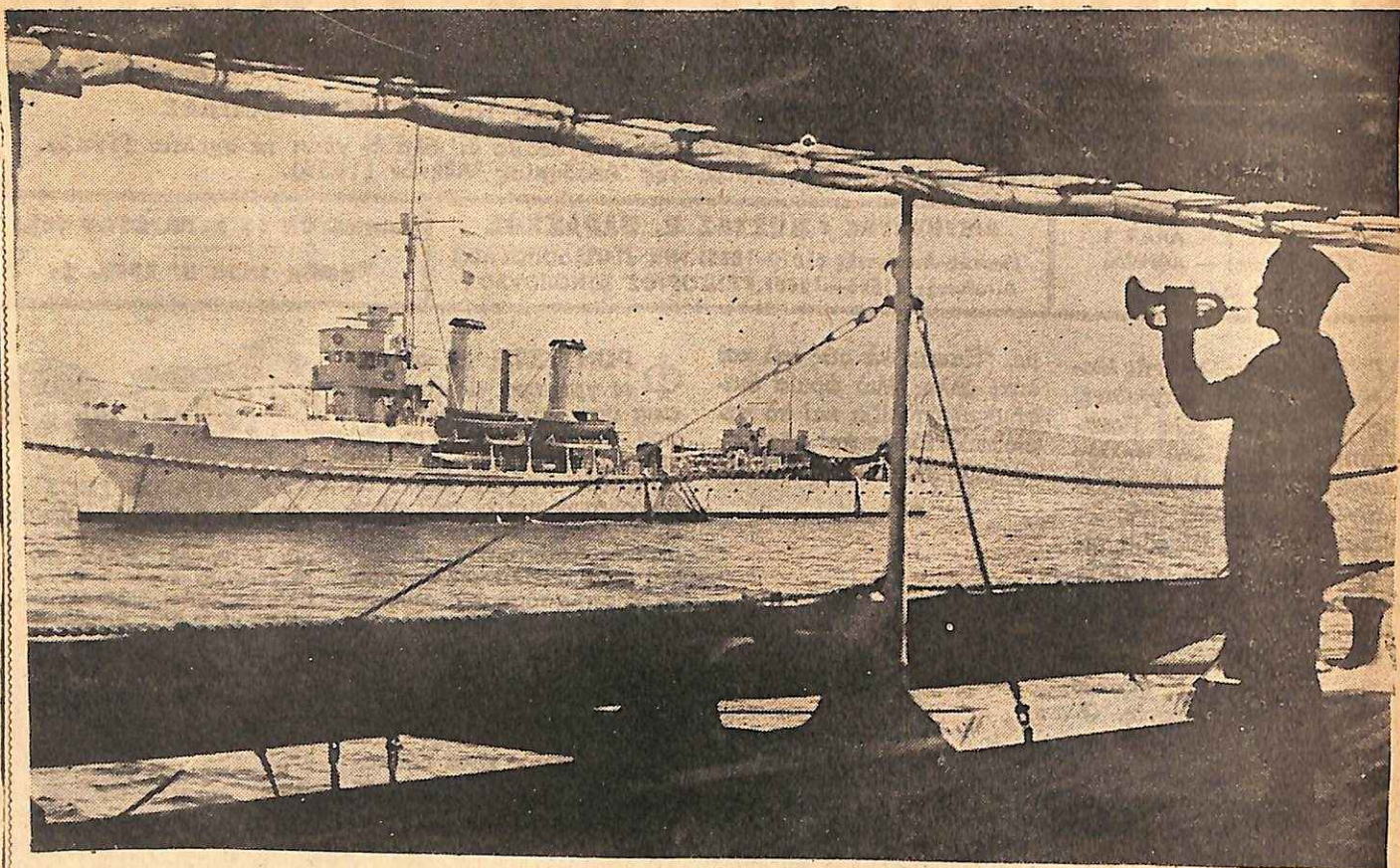
Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΞΕΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Κάθε χρόνο, τό Δεκαπενταύ-
γουστο — μά καί σ' όλες τίς
θρησκευτικές γιορτές — θά ση-
θύνει γύρω άπ' τίς εκκλησίες
τά παιχνίδια γιά τά παιδιά.
'Ετσι αρχίζει τό πανηγύρι. 'Α-
φού ο μικρόκοσμος εκκλησια-
σθή, θά τρέξη στό παιχνίδια.
Θά τρέξη ακόμα νά αγοράση
κάτι άπ' τήν ποικιλία τών παι-
χνιδιών καί τών γλυκών, πού
προσφέρουν οί μικροπωληταί.
Τα πανηγύρια είναι ή χαρά τών
παιδιών.

— Δέ σου ξαναλέω ιστορίες μέ δρακούς. Είμαι
πολύ μικρό καί φοβάσαι.

ΤΟ ΚΑΤΑΔΡΟΜΙΚΟ «ΕΛΛΗ» ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Στις 15 Αυγούστου 1940, η «Ελλη», που βρισκόταν για τη γιορτή της Μεγαλόχαρης στην Τήνο, τορπιλλίστηκε άναυδρα. Ήταν ένα θύμα των ταπεινών βλέψεων ενός καθεστώτος. Από τότε το θύμα αυτό γίνθηκε σύμβολο της Έλευθερίας. Η Έλλάς δεν ήθελε

ποτέ τον πόλεμο. Όταν όμως της τον επέβαλαν, άμύνθηκε και νίκησε.

Τα Έλληνόπουλα, πάνω στα ελληνικά βουνά, γράψανε σελίδες δόξας, σελίδες που κάνανε το παγκόσμιο κοινό να κρατά την αναπνοή του, από αγωνία και θαυμασμό.

Δεκαοχτώ χρόνια πέρασαν από τότε! Δεν ξεχνάμε την «Ελλη». Δεν κρατάμε μίσος για κανέναν. Αγγριπνύουμε όμως! Αγγριπνύουμε πάντα, για να υπερασπισθούμε το μεγαλύτερο ανθρώπινο αγαθό, την Έλευθερία.

ΑΗΤΟΣ

(Για τον πρώτο αεροπόρο που έπεσε στην Άλβανία)

Ποιος είδε αητό ουρανόζωστο κι' αητόν ουρανομάχο
ν' απλώνη κόκκινα φτερά, τὰ σύννεφα νὰ ὀργώνη;

Νύχτα ήταν και τὸν είδα ἐγὼ νὰ φεύγῃ στο σκοτάδι.
Πῆρε φωτιά τὸ σύλογγο κι' ἀπὸ τὴ μέση ἐδιάβη
κι' ἀνάψαν οἱ φτεροῦγες του, βροχὴ ἔσταξε τὸ γαῖμα.

Πῆρε τὶς φλόγες γιὰ φτερά καὶ χύθηκε τ' ἀψήλου
καὶ στ' οὐρανοῦ σημάδεψε τὴν πιδ ψηλὴ καμάρα,
ζωσμένος τὴ λαμπρὴ φωτιά καὶ τὴν πυρὴ λαχτάρα.

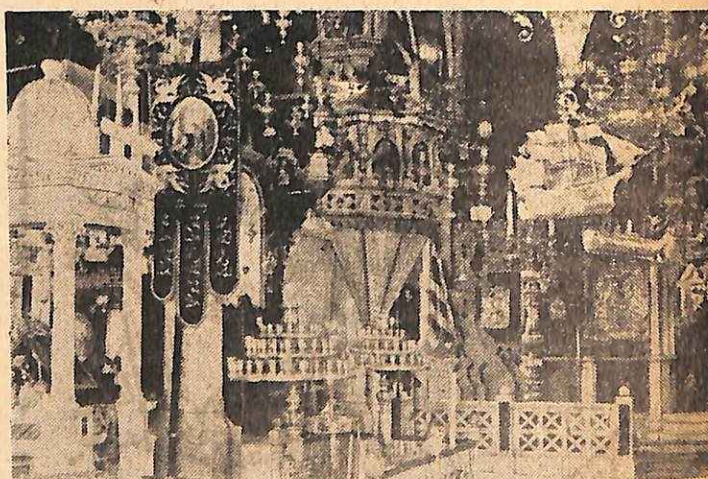
Κεὶ στάθῃ, κεὶ ζυγιάστηκε, κεὶ σειοῦσε τὰ φτερά του
καὶ πλήθος τ' ἄστρα πέφτανε, κόκκινα καὶ γαλάζια.

Κι' ἔφεγγε ἡ Νύχτα ἀπ' τὰ φτερά κι' ἡ Θάλασσα ἀπ'
(τὴ φλόγα)

ΣΤΡΑΤΗΣ ΜΥΡΙΒΗΛΗΣ

Τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Η ΜΕΓΑΛΟΧΑΡΗ

Ἐνα μέρος ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐκκλησίας τῆς Μεγαλόχαρης στὴν Τήνο. Ἀριστερὰ τὸ Προσκυνητᾶρι μὲ τὴ θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας. Ὅλη σχεδὸν ἡ εἰκόνα ἔχει καλυφθῇ ἀπὸ χρυσαφικά καὶ πολὺτιμα πετράδια. Μέσα στὸ ναὸ βλέπετε τὰ ἀφιέρωματα, ἕνα μικρὸ δαῖγμα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης τῶν Χριστιανῶν. Ὅλα αὐτὰ εἶναι «τάματα» ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ κόσμου.

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ - ΘΥΜΙΟΣ ἔκλεινε κείνη τὴ μέρα τὰ ὀδοντοαχτῶ του χρόνια. Καθισμένος μπροστὰ στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τῆς ταβέρνας του, καπνίζε τὴν πίπα του, κοιτάζοντας τὴ γαλανὴ θάλασσα, ποὺ σπούσε ἀφρίζοντας στὸ μῶλο. Ὁ φλοῖστος τῆς ναοῦριζε τὰ ὄνειρα τοῦ Μπαρμπα - Θύμιου κι' ἔφερνε τὰ περασμένα κοντὰ, πολὺ κοντὰ, πότε μὲ καθαρὲς εἰκόνες, πότε μπερδεμένα μέσα στὴν ὁμίχλη τοῦ χρόνου.

Ἡ ἔγγονή του, ἡ Περμαθούλα, ἦταν ἀπὸ τὸ πρῶ ἀνασκημένη. Δεκάξῃ χρονῶ κορίτσι, γεμάτο προκοπὴ, νιάτα, κέφι, τραγουδοῦσε ἀπὸ τὸ πρῶ σὰν τὴ γαλιάντρα καὶ γελοῦσε σὰν τὸ παιχιδιάρικο κύμα, ποὺ ἔσπαζε τὸ καλοκαίρι τὴν αὐγὴ στὴν ἄμμο.

Καὶ τί δὲν ἔφτιαξε κείνη τὴ μέρα ἀπὸ τὸ πρῶ, ἡ Περμαθούλα.

Τηγανίτες μὲ μυρωδάτο μέλι, μακαρόνια παστίσιο, τὸ ἀγαπημένο φαί τοῦ μπαρμπα - Θύμιου καὶ μιὰ τούρτα μὲ ὀδοντοαχτῶ ἄσπρα κεριά, σὰν τὰ χρόνια καὶ σὰν τὰ γένια τοῦ παπῦ τῆς.

Ὅλα καλὰ! Ὅλα ἅγια, συλλογιζόταν ὁ μπαρμπα -

Θύμιος, ἀλλὰ τοῦ λείπει ἡ φυσαρμόνικα...

Ὁ μπαρμπα - Θύμιος ἀναστέναξε. Ἀπὸ τὰ νιάτα του τὴν εἶχε συντροφιά τὴ φυσαρμόνικα του. Τόσο τοῦ ἦταν γνῶριμη, ποὺ τὰ δάκτυλά του ξέρανε ἀπὸ μοναχὰ τους τὴν κάθε θέση ποὺ ἀνάδινε ἤχο, τὸ κάθε πληκτρο, τὴν κάθε τρυπούλα. Μ' αὐτὴν παρέα γύριζε παληκαρόπουλο στὶς γειτονιὲς

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΦΥΣΑΡΜΟΝΙΚΑ

τραγουδώντας. Μ' αὐτὴν ἔπαιξε χαρούμενο σκοπὸ γαμπρός, μ' αὐτὴν στὰ γλέντια τὰ οἰκογενειακὰ καὶ στὶς παρέες μὲ τοὺς φίλους.

Κι' ὅταν ἦρθαν τὰ παιδιά, τρία ἀγόρια καὶ τρία κορίτσια, πάλι ἔπαιζε στὰ βαφτίσια καὶ στὶς γιορτὲς τους, κι' ὅταν μεγαλώσανε καὶ γίναν ἀντρες καὶ κοπέλες ἔπαιζε στὸ γάμο τους.

Μὰ τώρα πιά ἡ γυναίκα του ἀναπαύονταν στὸ κοιμητῆρι τοῦ χωριοῦ, οἱ γιοὶ ἀνοίξαν δουλειὰ δική τους

καὶ σκορπίζανε στὶς μεγάλες πολιτείες, οἱ κόρες παντρευτήκανε στὰ ξένα. Μοναχὰ ἡ ἔγγονή του ἔμενε κοντὰ του, ἡ Περμαθούλα.

Μοναχοκόρη τῆς μεσιακῆς του κόρης, ὀρφάνεψε ἀπὸ μανά καὶ πατέρα σ' ἕνα βομβαρδισμὸ τῆς πολιτείας ὅπου κατοικοῦσε, στοῦ πολέμου τὸν καιρὸ.

Αὐτὸς ὁ χαμὸς τοῦ κόστισε πολὺ, πάρα πολὺ τοῦ

μπαρμπα - Θύμιου. Καθὼς μάλιστα ἔχασε τὴ γυναίκα του τὴν ἄλλη χρονιά, θυβίστηκε στὴν πίκρα καὶ καθόταν ἀμίλητος. Ὡσπου τοῦ φέρανε στὸ σπῖτι τὴν Περμαθούλα, δέκα χρονῶ κορίτσι, γιὰ συντροφιά.

Ἦταν πολὺ σαστισμένη ἡ Περμαθούλα τὴν πρώτη ἡμέρα ποὺ πῆγε στοῦ παπῦ.

Τὸν ἔβλεπε μὲ τὰ μεγάλα τῆς μάτια, νὰ πηγαινοέρχεται ἀμίλητος στὴν ταβέρνα καὶ νὰ σερβίρῃ τοὺς πελάτες. Ζαρωμένη, σὰν ψάρι ποὺ ἔχασε τὰ νερά του, καθόταν στὴν γωνιά κι' ἔβλεπε τὸν παπῦ τῆς νὰ δουλεύει, μὲ τὴ λύπη ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο καὶ στὸ σκυφτὸ κορμί του. Ἐαφνικά, πετάχτηκε, ἔτρεξε κοντὰ στὸ γέρο καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μανίκι γιὰ νὰ τὴν προσέξῃ:

— Νὰ βοηθήσω κι' ἐγὼ, παπῦ;

Ὁ γέρος τινάχτηκε, θάρεις ἀπὸ νάρκη. Φῶς χάραξε μέσα στὰ μάτια του, δυὸ ἄρμυρὰ αὐλάκια κυλίσανε στὰ μάγουλά του. Πῆρε τὴν Περμαθούλα στὴν ἀγκαλιά του, τὴν ἔσφιξε, τὴ φίλησε:

— Νὰ βοηθήσης, ἀγγελοῦδι μου. Κι' ἐγὼ τὸ θράδυ θὰ σοῦ παίξω φυσαρμόνικα.

Κεῖνο ἦταν. Ἡ φυσαρμόνικα γιάτρεψε τὸ πένθος τοῦ παπῦ καὶ τῆς ὀρφανῆς. Κι' ἡ Περμαθούλα μεγάλωσε καὶ γίνθηκε σπουδαία νοικοκυρούλα, ἡ χαρὰ τῶν γειτονιῶν τοῦ μπαρμπα - Θύμιου.

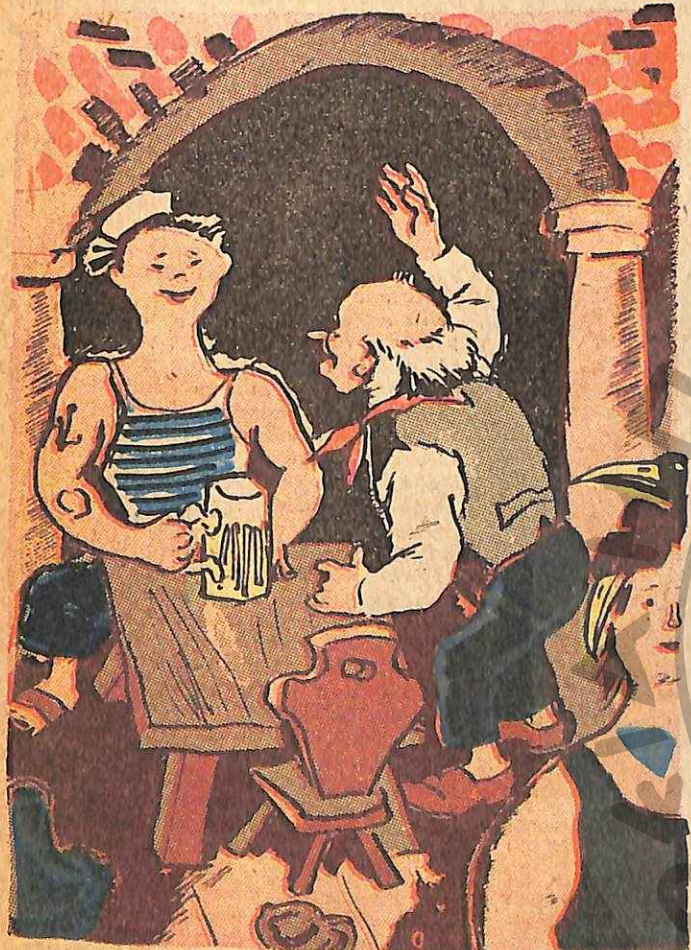
Μοναχὰ ποὺ ὁ μπαρμπα - Θύμιος ἀρρώστησε καὶ σὰν ἔγινε καλὰ, ὁ γιὰτρός εἶπε νὰ μὴν παίξῃ πιά φυσαρμόνικα. Ἡ Περμαθούλα

λα τὴν πῆρε καὶ τὴν φύλαξε ψηλά, πάνω ἀπὸ τὸ ἐρμάρι τῆς κάμαρας. Καὶ τώρα, πόσο, μὰ πόσο λαχταροῦσε νὰ τὴν ξαναπάρῃ στὰ χέρια του ὁ μπαρμπα - Θύμιος, νὰ τραγουδήσῃ τὴ χαρὰ καὶ τὴ λύπη τῆς καρδιάς του.

Ὡστόσο, ἡ θάλασσα ποὺ ἀπλωνόταν μπροστὰ στὴν ταβέρνα, ἡ θάλασσα ποὺ τόσο τὴν τραγουδῆσε, ἔστειλε κι' αὐτὴ τὴ μέρα κείνη τὸ δῶρο τῆς στὸ μπαρμπα - Θύμιου, τώρα ποὺ γίνεκε ὀγδονταοχτῶ χρονῶ. Τοῦ ἔστειλε τὸ γιὸ τοῦ καπετάνιου, γέννημα θρέμμα τοῦ θαλασσινοῦ χωριοῦ, ποὺ καρτεροῦσε δυὸ χρόνια τώρα νὰ μεγαλώσῃ ἡ Περμαθούλα νὰ τὴ γυρέψῃ γυναίκα του.

Καὶ μέσα στὴ χαρὰ τῶν ἀρραδῶνων, ἡ Περμαθούλα κατέβασε ἀπὸ τὸ ψηλὸ ἐρμάρι τὴν φυσαρμόνικα. Καὶ στάθηκε τόσο μεγάλη ἡ χαρὰ, ποὺ τρέξαν ὅλοι οἱ χωριανοὶ στὴν ταβέρνα τοῦ μπαρμπα - Θύμιου νὰ γλεντήσουνε.

Κι' ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, σὰ θένε νὰ παραστήσουνε πῶς μιὰ χαρὰ εἶναι πολὺ μεγάλη λένε: «Σὰν τὴ χαρὰ τῆς Περμαθούλας».

Καμιά άλλη γυναικεία μορφή δεν έχει αγαπηθεί τόσο πολύ από τους Χριστιανούς όλου του κόσμου, δόσον η Μητέρα του Χριστού. Άνθρωποι άσπροι, μαύροι, κίτρινοι ή έρυθροί, όσοι πιστεύουν στη θρησκεία του Ίησού, σ' όποιο τόπο της γής κι' αν βρίσκονται, δεν παύουν να δέονται εύλαβικά μπροστά της και να της λένε τους θαύτερους καύμους της καρδιάς

σιά της, έκανε την προσευχή της και κατηφόρισε στο γιαλό, την ώρα που ζύνταν τα κουρσάρικα πλοία. Έδρεξε τότε την άκρη του ποδιού της μες στη θάλασσα κι' εύθυσ το κύμα σηκώθηκε δουνό, άνάμεσα στα περιγιάλι και τα καράδια των κουρσάρων, έτοιμο να τα καταποντίσει. Είδαν οι πειρατές και τρώμαξαν.

— Πάμε για πίσω, φώναξαν. τα. Άνοιξε ο δύστυχος πατέρας κι' είδε την Παναγία μπροστά του. Από τότε ή μόνα του Χριστού, ή μόνα όλων των ανθρώπων έρχοταν πρωί και βράδυ και βύζανε στην άγκαλιά τα δυο μικρά, ώσπου αυτά μεγάλωσαν. Κι' έτσι, όλοι ένα γύρο θρήκαν τότε και την είπαν «Γαλατοφιλούσα». Με τ' όνομα μάλιστα αυτό υπάρχει μεγάλη εικόνα της μέσα στο μοναστηράκι

Η ΚΥΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΓΝΟΙΑΣ

(Θρύλοι και παραδόσεις)

τους. Άπό τα Εύαγγελικά χρόνια, ή Παναγία προβάλλει για όλους Κυρά της Άγάπης και της Εγνοίας, Μάνα Παναγνάνθρωπη, που σκύβει στοργικά σε κάθε πόνο. Ίδιαίτερα ο λαός μας, που τον διαπνέει βαθύτατη πίστη, τη νιώθει κοντά του σε κάθε περίπτωση. Γοργόνα τη βλέπουν μπρός απ' τα καράβια τους οι ναυτικοί μας να ήσυχάζει τα κύματα. Οι γεωργοί την πίνουν νεράδα καλόβολη να ποτίσει τα μπουστάνια τους. Οι έκαστοχρονοι γριές την έχουν πλάι με τον καλώς τον καλώς καλόβολη να ποτίσει τα μπουστάνια τους. Οι έκαστοχρονοι γριές την έχουν πλάι με τον καλώς τον καλώς καλόβολη να ποτίσει τα μπουστάνια τους.

Θα ξέρει
έναι φίλοι

ας, μέσα στην ήσυχία των ελαιώνων. «Ληγουσάνισσα» την είπαν την έκκλησιά της κι' έδωσαν τεχνίτη φημισμένο και μεγάλο, το Χαλεπά, να σμιλέψει το μορμάρينو τέμπλο της.

Άλλο παλί, στην Κέρκυρα, — λέει άλλη παράδοση — μια γυναίκα πέθανε την ώρα που γένναγε κι' άφανε όφρανα τα ιερόννητα δίδυμά της. Τί θα γινόντουσαν όμως αυτά, δίχως την Εγνοία, δίχως το γάλα της μάνας; Σα θράδιση, χτύπημα ακούστηκε στην πόρ-

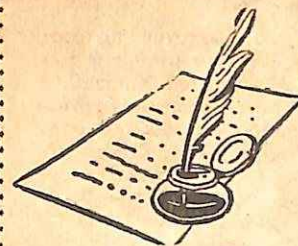
Ο Νοτιοαφρικανός καλλιτέχνης Πι-τέρ Λάμ, κατόπιν παραγγελίας του καθολικού άρχιεπισκόπου του Ντουρμπάν, ζωγράφισε τη «Μανόνα και το Βρέφος» με τα χαρακτηριστικά των Ζουλού. Η εικόνα του προκάλεσε μεγάλη εντύπωση και απεστάλη για να έκτεθεί στις Ήνωμένες Πολιτείες.

της, αντίκρυ στο Ποντικονήσι. Η Παναγία στάθηκε πάντα προστάτρια του Έθνους μας, σε κάθε κρίσιμη ώρα του. Χαρακτηριστικός είναι τούτος ο θρύλος από τα χρόνια της τουρκικής σκλαβιάς: Μια μέρα οι έγχθροι πάτησαν το πόδι τους στην Καρδαμύλη του Οϊτύλου. Οι άντρες έλειπαν τότε στα χωράφια και τρομαγμένες οι γυναίκες άρπαξαν τα παιδιά τους και τρέξαν να κρυφτούν στα χαλάσματα ενός ψηλού βράχου, επάνω απ' το χωριό. Οι Τούρκοι τις κυνηγήσανε ως εκεί και γυρεύανε να τις πιάσουν. Μα σ' αυτό το μέρος, είδαν μια Κυρά, που καθόταν κι' έγενε τη ρόκα της. Ήταν ή Παναγία, μ' αυτό δεν το κατάλαβαν. Τη ρώτησαν μόνο με δαββαρό τρόπο μην είδε από που διαδίκανε τα γυναικόπαιδα. Καί τότε τους έδειξε προς το γκρεμό. Τράβηξαν λοιπόν κατά κεί. Σε λίγο τσακίστηκαν από βράχια, που κύλησαν πάνω τους.

Για όλες τούτες τις χάρες, ο λαός μας, περιβάλλει τη σεπτή Μητέρα του Χριστού με ξεχωριστή τιμή. Σ' όλα τα χωριά, σχεδόν, ή πρώτη έκκλησιά είναι αφιερωμένη στ' όνομά της. Κι' άκόμη, άπειρα είναι τα ξεκιλήσια, τα χτισμένα στη Χάρη της, που σε μεγάλα αγιοκρίνα προβάλλουν σε κάμπους, ράχες και περιγιάλια.

Τα καλοκαίρια, από την πρώτη μέρα του Αυγούστου ως τη γιορτή της Παναγιάς, όλοι τούτοι οι μικροί κι' οι μεγάλοι ναοί δέχονται ταπεινούς προσκυνητές. Γυναίκες που κρατούν εύλαβική νηστεία, πίνουν κάθε δείλι τα ψαλτήρια καί ήρεμα, γλυκά ψέλνουν τους παρακλητικούς κανόνες της Θεοτόκου.

Πέρα όμως από τους θρύλους και τις παραδόσεις, ο λαός μας με την πλούσια και άγνη του φαντασία για να ύμνησει την Παναγία για την άπεραντη άγάπη που δείχνει στους ανθρώπους της έδωσε άμετρες όνομασίες: Γλυκοφιλούσα, Παρηγορήτρα, Πανάνασσα, Όδηγήτρα, Πανάχραντη, Έλεούσα, Γρηγορούσα, Παραμυθία, Περίβλεπτη, Άσπιλη την είπε. Κι' άκόμη: Πονολύτρα, Εύαγγελίστρια, Κυρά των Άγγέλων, Άρχόντισσα, Ρόδο το Άμάραντο... Κοντά σ' αυτές τις ποιητικές όνομασίες της, που δεν έχουν τέλος, μπορούμε να προσθέσουμε και χίλιες δυο έπωνυμίες που παίρνουν οι ναοί της απ' το μέρος όπου βρίσκονται. ΚΩΣΤΑΣ ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Αθηναϊκά Επιστολαιο

Ήρωϊκές στιγμές

Άγαπητοί μου,

ΕΙΝΑΙ λαμπρές για τους νέους οι ήρωϊκές στιγμές. Οι στιγμές που ο νέος ή ή νέα, δείχνουν όλη τους την προσωπικότητα και το τι μπορούν να κάνουν, για να βοηθήσουν την οικογένειά τους, την πατρίδα τους, το φίλο τους, ή απλώς και μόνο ένα συνάνθρωπό τους. Αυτές οι στιγμές, είναι μια όλοκληρη ζωή. Είναι ή ιστορία του καθενός μας.

Όπως τα κράτη έχουν ήρωϊκές στιγμές, έτσι και τα άτομα. Ή «στιγμή» δεν έχει χρονικά όρια στην ιστορία. Μπορεί να κρατήσει λίγα λεπτά ή και ένα μοναχά δευτερόλεπτο, μπορεί όμως να βαστάξει μέρες, εβδομάδες, μήνες και χρόνια. Είναι οι λαμπρές σελίδες της ιστορίας, που γράφουν οι λαοί. Πόσες ήρωϊκές στιγμές έχουμε εμείς οι Έλληνες! Όλη ή ιστορία μας είναι μια λαμπρή άνοδος σε ένταση και σε έκταση, είναι ένας άγώνας για το καλό, για τον πολιτισμό, για την έλευθερία και την ειρήνη.

Άγώνας!

Άγώνας για ύψηλα ιδανικά, που συγκινούν την Άνθρωπότητα. Οι Έλληνες ήταν αυτοί που πρώτοι συνειδητοποίησαν την ιδέα της Έλευθερίας. Γιατί απ' αυτά έδω τα χρώματα, βγήκε το ιδανικό της Έλευθερίας και σ' αυτά έδω τα χρώματα είναι θεμελιωμένη. Στην ελληνική γή, την τόσο άγαπημένη, που δεν είναι ούτε καν γόνιμη σαν καλλιεργήσιμη γή. Είναι όμως τα προσφιλή μας χρώματα, που είναι βουνά και λαγκάδια, βράχια και θάλασσες, άκρογιάλια και ρεματιές και λιθάκια και δάση. Όλα αυτά είναι ζυμωμένα με το αίμα των Έλλήνων, το αίμα που φώναξε, φωνάζει και θα φωνάξει Έλευθερία.

Είναι τα χρώματα που κρατήσανε τον πιο μεγάλο πολιτισμό, είναι τα χρώματα που θρέψανε με ψωμί και ιδέες τους προγόνους σας και τρέφουν τώρα κι' εσάς. Ή ελληνική γή, μπορεί να είναι φτωχή σε απόδοση, δύσκολη στην καλλιέργεια. Κι' όμως ή σκληρότητά της, κάνει

τους κατοίκους της να σφυρηλατούν τους χαρακτήρες τους και τους τρέφει με τις πιο θαυμάσιες ιδέες.

Πριν χρόνια — φοιτητής ήμουνα τότε — κάναμε παρέα με παλιούς άγωνιστές του Βορειοηπειρωτικού και του Μακεδονικού άγώνα. Αυτοί, καθώς θα ξέρετε, πριν από τους Βαλκανικούς πολέμους, παρασκεύασαν με τους άγώνες τους το έδαφος για την άπελευθέρωση της Βορείου Ελλάδας.

Κάναμε λοιπόν συχνά έκδρομες μαζί τους κι' άκούγαμε τις θαυμαστές ιστορίες τους. Κάθε Κυριακή, με τη συντροφία, που και άλλοτε σάς έχω άναφέρει, δρικόμαστε στα βουνά της Άττικής. Οι έκδρομες αυτές ήταν για μας, όχι μόνο ψυχαγωγία, μα και ψυχική τόνωση και έθνική ανάταση.

Έκει, κάτω απ' τα έλατα και τα πεύκα, άγναντεύοντας το Άττικό πεδίο ή όταν φθάναμε στο μαγαζάκι κανενός χωριού, άκούγαμε τις ήρωϊκές ιστορίες των άγωνιστών της έλευθερίας που πολέμησαν στη Βόρειο Ήπειρο και στη Μακεδονία.

Μας διηγόντανε για το σώμα των Γαριβαλδινών, που άρχηγός τους έδω στην Ελλάδα ήταν ο Ζακυνθινός Άλέξανδρος Ρώμας, πατέρας του σημερινού βουλευτού. Ήταν ώραί για μας αυτοί οι άγώνες. Οι πιο ζωηροί λυπόντανε ελίκρινά γιατί δεν είχαν κι' αυτοί την εύκαιρία να πολεμήσουν για την έλευθερία. Χτυπάγανε τις γροθιές τους πάνω στα τραπέζια, ενώ οι μεγάλοι τους καθισούσαν.

— Περιμένετε. Κάποια εύκαιρία θα δοθή και σ' εσάς.

— Πότε;

— Θα έλθη μόνη της. Καλά βέβαια θα είναι να μη γίνη πόλεμος.

— Άν γίνη, εμείς είμαστε έδω. Κανέναν δεν περίμενε τον πόλεμο. Όσπου ήλθε ή 15 Αυγούστου 1940. Έγινε ο τορπιλλισμός της «Έλλης» στην Τήνο. Τότε καταλάβαμε πιά, ότι θα έπρεπε κι' εμείς να πολεμήσουμε για την έλευθερία. Και πολεμήσαμε.

Σας άσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

Ο Άρίωνας και το τραγούδι του

Ένας από τους πιο ξακουστούς ποιητές, μα συνάμα και θαυμάσιος μουσικός, που, με την τέχνη του μάγεψε για πολλά χρόνια τους άρχαίους ήταν ο Άρίωνας.

Δεν ύπηρχε άνθρωπος πάνω στη γή, που να μην τον άγαπούσε. Σαν άρχιζε το τραγούδι του, ως και τα ζώα σταματούσαν τα τρεχάματα, για να τον άκούσουν.

Ο Περίανδρος, ο τύραννος της Κορίνθου, ήταν ένας από τους πιο άγαπημένους φίλους του Άρίωνα. Για τούτο, συχνά τον έκαλούσε στο παλάτι του και διασκεδάζε με τη θεική μουσική του και τα γλυκά τραγούδια του.

Μια φορά στη Σικελία, γινήκαν άγώνες μουσικοί. Τραγουδιστές απ' όλα τα μέρη του κόσμου έλάβανε μέρος. Άπό τους πρώτους και καλύτερους ο Άρίωνας. Μόλις άρχισε να τραγουδά, ο κόσμος ένθουσιάστηκε. Ούτε που τόλμησαν οι άλλοι μουσικοί να παραβούνε μαζί του. Άμύθητους θησαυρούς του δώρησαν πάνω στη χαρά τους οι Σικελιοί.

Δεν θέλησε να μείνη πολύν καιρό στη Σικελία ο Άρίωνας. Έτσι, σαν ήρθε ή ώρα να γυρίσει στην ώραία Κορίνθο, ναύλωσε ένα μεγάλο καράδι κι' ένα σύρουπτο σαλπάρησε από το λιμάνι του Τάραντα. Οι ναύτες ώστόσο γνωρίζανε, πως ο Άρίωνας κουβαλούσε μαζί του τεράστιους θησαυρούς. Γρήγορα, λοιπόν, άποφασίσανε να του πάρουνε το χρυσάφι κι' αυτόν να τον πετάξουνε στη θάλασσα, να μην τους προδώσει. Και χωρίς να χάσουνε καιρό, τοίμασθήκανε να έκτελέσουνε την άπόφασή τους.

Τότε ο Άρίωνας, τους παρακάλεσε να φανούνε σπλαχνικοί και να τον άφήσουνε, να πιάσει τη λύρα του στα χέρια και να τραγουδήσει για τελευταία φορά. Οι ναύτες δεχθήκανε. Κάθισε στο κατάστρωμα κι' άρχισε να τραγουδά γλυκά.

Όταν όμως άντήχησε το τραγούδι του μέσα στην ήσυχ νύχτα, τα δελφίνια παρατήσανε τα παιχνίδια και μαζεψθήκανε καταγοητευμένα γύρω από το καράδι.

Μόλις τελείωσε το τραγούδι, οι ναύτες τον πετάξανε στη βαθεία θάλασσα. Μα ένα δελφίνι έτρεξε γρήγορα κοντά του, τον πήρε στη ράχη του και τον έβγαλε στο Τάιναιο το άκρωτήριο. Άπό κεί ο Άρίωνας τράβηξε για την Κορίνθο, όπου έφτασε πριν από το καράδι με τους κακούς ναύτες. Πήγε στο παλάτι του Περίανδρου και του διηγήθηκε τα όσα γινήκαν στο ταξίδι.

Όταν έφτασε το καράδι του Άρίωνα, οι στρατιώτες άρπάξανε τους κακούς ναύτες και τους ρίξανε στη φυλακή. Ο Άρίωνας ξανάρχισε το τραγούδι του ήσυχος.

Σ. Γ. Τσ.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΓΚΡΙΜ Ο ΑΓΑΘΟΥΛΗΣ

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό, ένας χωρικός είχε τρεις γιούς. Οι δύο μεγάλοι ήταν έξυπνοι και καταφρονούσαν το μικρότερο, τον 'Αγαθούλη.

Μια μέρα, κίνησε ο μεγάλος γιος να κόψει ξύλα στο δάσος. Για να μην πεινάσει η διψάση, του έδωσε η μάνα του άφράτη, γλυκειά γαλατόπιττα κι' ένα μπουκάλι κρασί.

Στο δάσος, αντάμωσε έναν άσπρομάλλο γεράκο, που του γύρεψε πίττα και κρασί. Μά ο μεγάλος αδελφός ήταν πολύ έξυπνος και λογάριζε το συμφέρο του.

— Δε μπορώ να σου δώσω τίποτα, είπε. Δε θα έχω άργότερα τί να φάω και τί να πιώ.

Προχώρησε και δάλθηκε να κόβει ένα δέντρο. Μά το δεξί χέρι του ξέφυγε κι' αντί να χτυπήσει τον κορμό, πήγε και χτύπησε το άλλο του χέρι. 'Αναγκάστηκε λοιπόν να γυρίσει πίσω.

Ήρθε η σειρά να κόψει ξύλα ο δεύτερος αδερφός. Πήρε κι' αυτός μαζί του άφράτη πίττα και καλό κρασί. Όπως ο πρώτος βρήκε το γεράκο, όπως ο πρώτος αρνήθηκε να του δώσει πίττα και κρασί. Τον βρήκε κι' αυτόν η κατάρρα του γέρου και χτύπησε βαρεία το πόδι του. Τον βρήκανε κάτι περαστικοί ευλοκόποι και τον κουβαλήσανε σπίτι του.

Ήρθε τότε, η σειρά να πάει ο 'Αγαθούλης για ξύλα.

Η μητέρα του του έδωσε μια πίττα σκέτη, καμωμένη

δίχως γάλα και ψημένη στη χόβολη, μαζί μ' ένα μπουκάλι ξινή μπύρα.

Στο δάσος, ο 'Αγαθούλης αντάμωσε τον ίδιο γεράκο. Μά όταν εκείνος του ζήτησε να τον φιλέσει, του απάντησε:

— Με την καρδιά μου. Μονάχα που η πίττα μου είναι καμωμένη δίχως γάλα και ψημένη στη χόβολη κι' η μπύρα μου ξινή. Μ' αν τυχόν δεν σε πειράζει, κάθισε να τα μοιραστούμε.

— Έβγαλε ο 'Αγαθούλης ό,τι είχε και καθήσανε στο χορτάρι να φάνε. Μά η ξερόπιττα γίνηκε περιφνημη κι' άφράτη κι' η ξινή μπύρα, μυρωδάτο κρασί. Φάγανε κι' ήπιανε κι' ο άνθρωπάκος είπε:

— 'Αφού έχεις καλή καρδιά και δέχεσαι να μοιραστείς αυτά που έχεις μ' εκείνους που δεν έχουνε, θα σου φέρω καλοτυχία. Να πιάς να κόψεις εκείνο κεί το γέικο δέντρο. Στη ρίζα του θα βρεις κάτι.

Ο γέρος άχθηκε από τη μέση κι' ο 'Αγαθούλης ακολουθήσε τη συμβουλή του.

Έκοψε το δέντρο και βρήκε στη ρίζα του μια χήνα με χρυσά φτερά. Την πήρε και πήγε σ' ένα έξοχικό ξενοδοχείο να περάσει τη νύχτα του.

Ο ξενοδόχος είχε τρεις κόρες, που είδανε τη χήνα και τις έπιασε μεγάλη περιέργεια να δουνε τί λογής πουλί ήτανε και τί φτερά είχε. Πήγε λοιπόν κρυφά η πρώτη να ξερριζώσει ένα φτερό από τη χρυσόχνη.

Μά το χέρι της κόλλησε πάνω στη χήνα και δεν μπορούσε να το τραβήξει.

Πάει η δεύτερη κόρη να πάρει ένα φτερό, παθαίνει τα ίδια κι' ως φώναξε η αδερφή της να μην αγγίξει τη χήνα. Νόμιζε πως της το έλεγε από ζήλεια. Πάει και η τρίτη κόρη του ξενοδόχου, κόλλησε κι' αυτή στη χήνα.

Όταν ξημέρωσε, πήρε ο 'Αγαθούλης τη χρυσή χήνα παραμάσκαλα και ξεκίνησε δίχως να προσέξει τα τρία κορίτσια που κρεμόντουσαν εσπίσω. Οι κόρες του ξενοδόχου τρέχανε, σκοντάφτανε και μπερδευόντουσαν στα πόδια του 'Αγαθούλη.

Στον κάμπο αντάμωσαν τον παπά. Όταν τους είδε ο παπάς, φώναξε:

— 'Ε, κοπέλλες! Ντροπή σας! Τι τρέχετε έτσι πίσω από το παιδί;

— Άρπαξε το μικρότερο κορίτσι από το χέρι, μ'α την ίδια στιγμή κόλλησε κι' αυτός και δεν μπορούσε να τραβήξει, μόνο έτρεχε εσπίσω, καθώς οι κόρες του ξενοδόχου.

Παρακάτω να κι' ο κλησάρης, που φώναζε σαστισμένος:

— 'Ε, παπά μου, που τρέχεις. Έχουμε βαφτίσια, το ξεχάσες;

Και τράβηξε τον παπά από το ράσο, να του μιλήσει. Μά τότε δεν μπόρεσε να φύγει κι' αυτός, παρά πήγαινε εσπίσω από τους άλλους.

Σε λίγο, ο 'Αγαθούλης έφτασε στην πολιτεία κι' ο δρόμος τον έφερε να περάσει μπρός από το παλάτι. Στο μπαλκόνι στεκόταν η βασίλισσα. Σάν είδε τους έφτα ανθρώπους, να τρέχει ο ένας πίσω από τον άλλο, ξεράθηκε στα γέλια. Αυτή η βασίλισσα δέ γελούσε ποτέ της. Κι' ο πατέρας της έκανε όρκο να την παντρεύει μ' όποιον θα μπορούσε

να χάριση στην κόρη του το γέλιο. Και πως να της δώ- τη τώρα τον 'Αγαθούλη;

Του έβαλε λοιπόν στοιχήματα. Πρώτα του ζήτησε να του φέρει άνθρωπο που να μπορεί να πιή όσο κρασί χωρούσε το κελλάρι του. 'Ο 'Αγαθούλης πήγε στο δάσος να ρωτήσει τον άσπρομάλλο γεράκο. Στην ρίζα του δέν- τρου που έκοψε, βρήκε έναν άνθρωπο πολύ λυπημένο. Τον ρώτησε τί έχει κι' αυτός αποκρίθηκε πως δε χορταίνει ποτέ του κρασί.

— Έλα μαζί μου να πιής όσο θέλεις στο κελλάρι του βασιλιά.

Πήγανε κι' ο άνθρωπος ήπιαε όλο το κρασί και δεν άφησε στάλα. Μά ο βασιλιάς ζήτησε τώρα άνθρωπο που να φάει στην καθησισ του μια φουρνιά ψωμιά.

Πάλι τράβηξε στο δάσος ο 'Αγαθούλης και πάλι βρήκε στο δέντρο έναν πεινασμένο, που δε χορταίνε ψωμί. Τον πήρε στο παλάτι κι' ο πεινασμένος έφαγε μίαν δλάκερη φουρνιά ψωμιά, ως εκεί πάνω και δεν άφησε μήτε ψίχουλο.

Τότε ο βασιλιάς γύρεψε να του φτιάξει ο 'Αγαθούλης ένα καράβι, που να ταξιδεύει στη στεριά και στη θάλασσα.

Τούτη τη φορά, ο 'Αγαθούλης πήγε στο δάσος λυπημένος. Αυτό που γύρευε ο βασιλιάς του φαινόταν αδύνατο. Κι' όπως πήγαινε σκυφτός, νάτος πάλι ο άσπρομάλλος γεράκος.

— Άκουσε, είπε. Για χάρη σου ήπια το κρασί κι' έφαγα τη φουρνιά τα καρβέλια. Μη στενοχωριέσαι. Θα σου δώσω και το καράβι γιατί έχεις καλή και καθαρή καρδιά.

Κι' όταν ο βασιλιάς είδε το καράβι που ταξίδευε στη στεριά και στη θάλασσα, έκανε τον 'Αγαθούλη γαμπρό του.

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΕΡΓΑ

ΣΤΙΣ 8 ΤΟ ΠΡΩΪ...
(SI TOUS LES GARS DU MONDE...)

ΑΛΛΙΚΟ ΕΡΓΟ

40

Σκοντάφτοντας, ψηλαφώντας, βγαίνει στο δρόμο. Μοναδικός οδηγός του ένα άσπρο μαστούνη. Χίλιες φορές κινδυνεύει από τ' αυτοκίνητα. Τέλος φτάνει στο αεροδρόμιο. Μά του κάκου περιμένει, περιμένει... Κανένας δεν έ- ιερε το δέμα με τους όρους! 'Ανήσυχος ξαναγυρίζει στο σπίτι του και ει- δοποιεί το Ζάκ.

Ο Ζάκ πνίγεται από την αγωνία. Γιατί οι όροι δε φτάσανε στο Μόναχο; Γιατί ή κ. Λεκλέρκ δε γύρισε ακόμα; Δε θέλει να πιστέψει πως η γυναίκα του γιατρού άφησε τον άγώνα στη μέση.

Μά ή κ. Λεκλέρκ δεν άφησε τον ά- γώνα. Μοναχή, μέσα στη νύχτα, στο έρημο αεροδρόμιο, προσπαθεί να βρή ένα αυτοκίνητο που θα τη φέρει πίσω, στο Ζάκ. Πρέπει να ειδοποιήσουνε το Βερολίνο. Για να κερδίσει χρόνο παίρ- νει το δρόμο με τα πόδια. Το τακούνι της πιάνεται σ' ένα σίδερο και σπάει. Ούτε κι' αυτό την εμποδίζει να προχω- ρήσει. Βγάζει το παπούτσι της και περπατάει. Έντεκα άνθρωποι θα ζή- σουν ή θα πεθάνουν. 'Απ' αυτήν εξαρ- τάται. 'Απ' αυτήν κι' από όλους τους άλλους. 'Επί τέλους, η τύχη της χαμο- γελάει. Δίπλα της περνάει ένα αδειο- ταξι. Το σταματάει και σε λίγο βρίσκει ται στο σπίτι του Ζάκ.

Κατάκοπη, διηγείται στο νεαρό φί- λο της την περιπέτειά της. Ο όρος ταξιδεύει για το Βερολίνο κι' όχι για το Μόναχο.

Ο Ζάκ καλεί τον τυφλό, που περι- μένει αγρύπνος στο ατέλειωτο σκοτά- δι του. Κι' αυτός αποκρίνεται.

— Ναί, θα προσπαθήσω. Θα βρώ κάποιον στο Βερολίνο. 'Ησυχασε. Οι όροι θα φύγουν για τον προορισμό τους.

Η κόρη του είναι στο σπίτι. Την

Αυτά τα λόγια της αισιοδοξίας και της πίστης βγήκανε απ' το στόμα ενός τυφλού.

Δεν υπάρχει καιρός για χάσιμο. Το πολωνικό αεροπλάνο θα προσγειωθεί το δίχως άλλο στο σοβιετικό τομέα. Πώς και ποιός θα πάρη τους όρους από κεί;

Ο ανάπηρος έχει μια είκοσάχρονη κόρη, νοσοκόμα. Έργάζεται στο αμε- ρικάνικο νοσοκομείο. Πρέπει να την βρή μονομιάς.

Το άσπρο μαστούνη αντηχεί και πάλι πάνω στο λιθόστρωτο της κοιμι- σμένης πολιτείας. Κι' έτσι, ακούγον- τας το μονότονο ήχο του, θάλεγε κα- νείς, πως δεν είναι άλλο από το χτύ- πο μιάς μεγάλης καρδιάς, πολύ μεγά- λης, της καρδιάς όλης της ανθρωπώ- τητας. Γιατί κείνη τη νύχτα, ή αλήθεια για την αλληλεγγύη του ανθρώπου στον άνθρωπο, κρεμότανε πάνω στο μαστούνη ενός Γερμανού τυφλού!

Τέλος, ο τυφλός μπαίνει σ' ένα νυ- χτερινό κέντρο και ζητάει από την τη- λεφωνήτρια να καλέσει το νοσοκομείο. 'Η ώρα περνάει με ασύλληπτη ταχύτη- τα. 'Η γραμμή είναι πιασμένη. 'Από την αίθουσα του χορού ακούγονται ο' αδιάφορες φωνές και τα γέλια εκείνων που διασκεδάζουνε.

Επί τέλους, το νοσοκομείο απαν- τά. 'Η κόρη του; 'Οχι, δεν ήταν εκεί. 'Εφυγε πριν από ένα τέταρτο για το σπίτι.

Παίρνει το δρόμο του σπιτιού όσε πιο γρήγορα μπορεί. Άκούει το ρο- λόι της εκκλησίας που σημαίνει την ώρα και σφίγγει τα δόντια. 'Οχι, ο χρόνος δεν είναι πιο δυνατός από τη θέληση του ανθρώπου. Πρέπει να προ- λάβουνε, θα προλάβουνε.

Η κόρη του είναι στο σπίτι. Την

συνοδεύει ένας Αμερικανός αξιωματι- κός. Λαχανιασμένος ο τυφλός, τους έ- ξιστορεί τα γεγονότα. Τώρα ο όρος βρίσκεται στο Βερολίνο, στο σοβιετικό τομέα. Πώς θα τον πάρουν από κεί; Κάθε στιγμή είναι πολύτιμη. 'Ο όρος πρέπει να φτάσει στο 'Όσλο πριν ξη- μερώσει.

Ο 'Αμερικανός δηματίζει πάνω-κά- τω νευρικά. 'Υστερα αρπάζει το τηλέ- φωνο.

— Συνδέστε με άμεσα με το Βε- ρολίνο, λέει. 'Εδώ ύπολοχαγός Τζόν- σον! Θέλω το αμερικανικό αεροδρόμιο. Γρήγορα.

Ο Ζάκ ξαγρυπνά περιμένοντας κά- ποιο καινούργιο μήνυμα. Δίπλα του, ή κυρία Λεκλέρκ, ή γυναίκα που πριν από λίγες ώρες δεν ήθελε τίποτα να ξέρη για τους ζωντανούς, περιμένει κι' αυτή, μετρώντας το χρόνο που προ- χωρεί αδυσώπητος. Στο Τοπογκό, οι Γάλλοι άποικοι κοιτάνε τον πομπό α- μίλητο. Το χρέος τους, το είχανε κά- νει. 'Απόμεινε στους άλλους, στους ά- γνωστους συνανθρώπους, ή συνέχεια του άγώνα, για την διάσωση των έν- τεκα ναυτικών.

Ο Τόμας Τζόνσον, ο 'Αμερικανός ά- ξιωματικός, σφίγγει νευρικά τ' άκου- στικό και περιμένει. Κείνη τη νύχτα, όλα κι' όλοι άργούνε. Μόνο ή ώρα διά- ζεται να περάσει. Μόνο αυτή.

Από την άλλη άκρη του σύρματος φτάνει απόμακρη ή γνώριμη φωνή.

— Άλλο, άλλο, Μάικ; γεια, εδώ Τζόνσον. Ναί είμαι καλά, καλά. Θέλα να σου ζητήσω κάτι πολύ σοβαρό. Μά- ικ, άκούς; Πρέπει να σώσουμε έντεκα ανθρώπους που κινδυνεύουνε στ' άνοι- χτά της Νορβηγικής θάλασσας. 'Οχι, 'οχι, δεν είναι 'Αμερικανοί, τί σημασί- έχει; Είναι άνθρωποι!

Ο Μάικελ Πήαρς άκούει προσεχτι- κά και, λίγο λίγο, το πρόσωπό του σκοτεινιάζει. Να περάσει νύχτα στο σοβιετικό τομέα, δεν είναι κι' εύκολο πράμα. Πολύ περισσότερο που ήταν κι' 'Αμερικανός. 'Από την άλλη μεριά, τόσες ανθρώπινες ζωές κινδυνεύανε να χαθούνε.

— Ο κεύ, Τζόνσον, θα πάω.

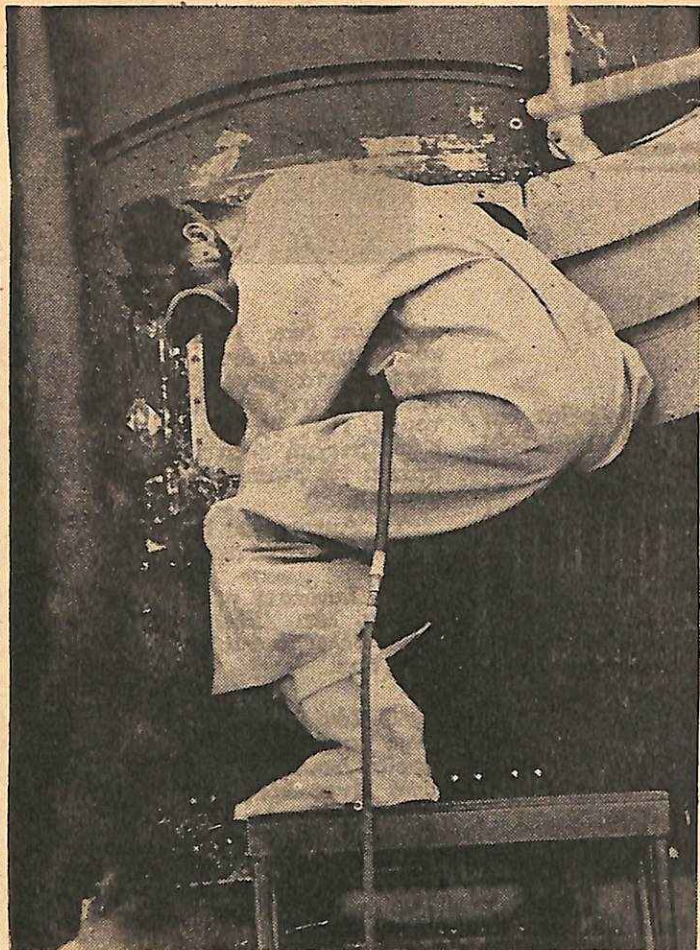
Οι συνάδελφοι του Πήαρς, που πα- ρακολουθούσανε τη συνδιάλεξη προ- σπαθήσαν να τον εμπόδισουνε.

— Είσαι τρελός; Θα σε πιάσουνε.

Αποφασισμένος ο Πήαρς, βγαίνε στη σκοτεινή πλατφόρμα του αεροδρο- μίου. Ένα περαστικό ταξί τον οδηγεί στα σύνορα του αμερικανικού τομέα.

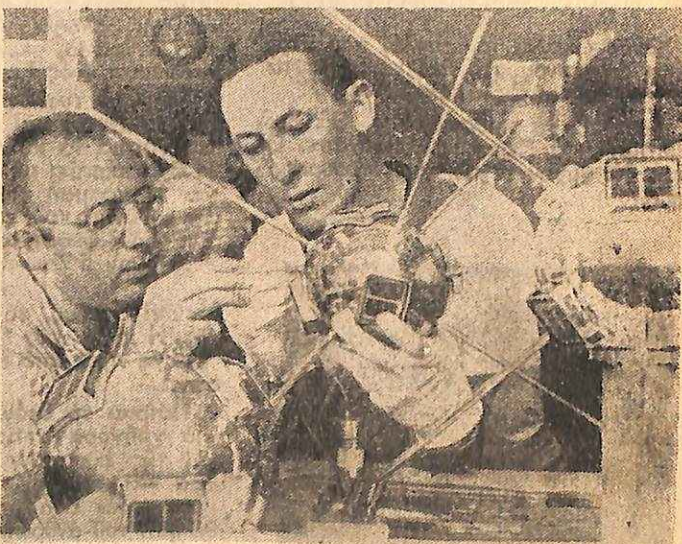
Η κόρη του είναι στο σπίτι. Την

(Συνεχίζεται)

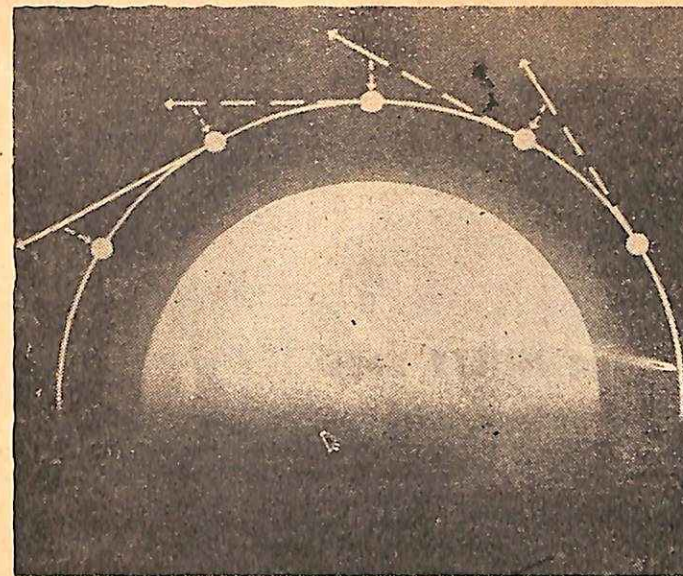
ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ
ΔΙΑΣΤΗΜΑ

γασία κάνει, που βοηθάει
τους ανθρώπους στις άλλες
ξευνές τους;

Σελήνη στη Γή. Οι πληροφορίες, που θα προέρχονται από τον "Αρη (από 50.000.000 — 100.000.000 μίλια κατά μέσο όρο), τη στιγμή που θα φθάσει εκεί ένας πυραυλος, μπορούν να μεταδοθούν στη Γή, με λιγότερο ηλεκτρικό ρεύμα από κείνο που χρησιμοποιείται από τους περισσότερους ραδιοπομπούς. Μπορεί κανείς να πη, πραγματικά, ότι, κατά κάποιο τρόπο, θα είναι ευκολώτερο να στέλνονται καθαρά ραδιογραφήματα από τον "Αρη στη Γή, παρά από τη Νέα Υόρκη στο Τόκιο.

Ὑπάρχει ὁμως καὶ μιὰ εὐνοϊκὴ πλευρὰ στὴν «ἐπικοινωνία» μὲ τοὺς πλανήτες καὶ τὴν ἔρευνα τοῦ Σύμπαντος.

ξηρά και στη θάλασσα, δεν μπορούν να «παρακολουθούν» παρά μονάχα περίπου 10% της ατμόσφαιρας. Δυσή τρείς «μετεωρολογικοί» δορυφόροι θα μπορούσαν, κάθε λίγες ώρες, να δίνουν μια συνοπτική εικόνα σχετικά με τις συνθήκες και την κίνηση της νεφώσεως, σε ολόκληρη την υδρόγειο. Οι μετεωρολόγοι πιστεύουν ότι, χάρη στην παρακολούθηση αυτή, θα μπορούν να επισημαίνουν μεγάλες καταιγίδες και λαίλαπες στα αρχικά τους στάδια και να καταγράφουν την κατεύθυνσή τους, με πολύ μεγαλύτερη ακρίβεια από ό,τι γίνεται σήμερα. «Άλλα έπιστημονικά όργανα των δορυφόρων θα υπολογίζουν, για πρώτη φορά, την ποσότητα της ηλιακής ένεργειας, που έπιδρά στη γήινη ατμόσφαιρα, καθώς και τί ποσοστό από αυτήν ανακλάται και ακτινοβολείται πίσω στο Διάστημα από τα σύννεφα, τους ώκεανούς, τις ήπειρους και τις μεγάλες παγωμένες πολικές έκτάσεις.

Τέλος, υπάρχει η κατηγορία των δορυφόρων, που θα παρακολουθούν όχι μονάχα αυτά που συμβαίνουν «γύρω» και «κάτω», αλλά και «μέσα» στο Διάστημα. Έφοδιασμένοι με συνήθη τηλεσκοπία και ειδικά όργανα που θα καταγράφουν τις Άκτινες Χ, τις υπεριώδεις και άλλης φύσεως ακτινοβολίες, οι δορυφόροι θα μπορέσουν κάλλιστα να αποκαλύψουν στον άνθρωπο πτυχές, που δεν μπορούσαν ποτέ να δούν οι παρατηρητές από τη Γή. Κανείς δεν μπορεί να πη τι θα μάς δείξουν οι άποκαλύψεις. Όπως κι' αν είναι, οι έπιστήμονες γνωρίζουν ότι μεγάλο μέρος από το σύνολο της αστρικής ακτινοβολίας βρίσκεται στην περιοχή των υπεριωδών ακτίνων του φάσματος. Αυτή η αστρική ακτινοβολία, δεν είναι διόλου όρατη, έπειδι η συναντία ένα ανυπερέβλητο εμπόδιο: τη γήινη ατμόσφαιρα. Έπίσης, δεν μπορούν να φθάσουν σέ μός άλλες ακτινοβολίες, μέ πολύ μεγάλα μήκη κύματος, από το είδος που συνήθως ονομάζουμε κύματα άσυρμάτου τηλεγραφίας. Έγρισμένα είσχωρων μέσα από ό,τι οι έπιστήμονες ονομάζουν «ραδιοπαράθυρο» της άτμοσφαιρας και είναι δυνατόν να παρατηρηθούν μέ ραδιοτηλεσκοπία. Οι έπιστήμονες, όμως, θα ήθελαν να ρίξουν μία ματιά και στα μεγαλύτερα μήκη κύματος, που δεν μπορούν να φθάσουν ως τη Γή.

λήνης καὶ τῶν γειτονικῶν
πλανητῶν, εἶναι θαμπές ἀπὸ
τὴν ἀνταραχὴ τῆς ἀτμό-
σφαιρας ποὺ κάνει τὰ ἄστρα
νὰ τρεμοσβήνουν. Ψηλά, πά-
νω ἀπὸ τὰ στρώματα τῆς
ἀτμόσφαιρας, τὸ τρεμόσβη-
μα αὐτὸ σταματᾷ. Ἔτσι,
θὰ μπορούμε νὰ δοῦμε, γιὰ
πρῶτὴ φορὰ, τὴν πραγματι-
κὴ εἰκόνα τοῦ Ἄρη. Θὰ
πρέπει μάλιστα νὰ ἀποκτή-
σουμε μιὰ πραγματικὰ κα-
θαρὴ «ἀποψή» του, πρὶν ἐκ-
τοξεύσουμε τὸν πρῶτο πύ-
ραυλο στὸν Ἄρη.

Γιὰ τὴ Σελήνη ὁμως, θὰ ἐκτοξευθοῦνε ἄλλου εἶδους πύραυλοι, μὲ ἄλλου εἶδους ἐπιστήμονικὰ ὄργανα. Αὐτοὶ θὰ φωτογραφήσουν καὶ τὸ πίσω μέρος τῆς Σελήνης. Δὲ μπορούμε νὰ ἔρουν- με ἀν θὰ ἔχη κανένα ἐνδια- φέρον ἢ πλεονεξία αὐτὴ. Δὲν ἀποκλείονται ὁμως καὶ τὰ ἀπρόοπτα.

Πρέπει ακόμα να έρευνη-
θῇ ἂν ἡ Σελήνη ἔχη μαγνη-
τικό πεδίο, ὅπως ἔχει ἡ Γῆ.
Ἡ ἐξακρίβωση ἂν ἔχη ἢ ὄχι
θὰ ἐρρίχνε ἀρκετὸ φῶς, γύ-
ρω ἀπὸ τὸ μυστήριο τοῦ
μαγνητικοῦ πεδίου.

Ἐκεῖνα, ὅμως, ποὺ οἱ ἐπιστήμονες θὰ ἐπιθυμοῦσαν πολὺ νὰ μάθουν ἀπὸ μιὰ «ἐκ τοῦ πλησίον» ἐξερεύνηση

τῆς Σελήνης, εἶναι τὰ σχε-
τικά μετ' ἡ δημιουργίας καί
τὴν προϊστορία τῆς. Ὁταν
κάποτε σὲ κατάστασι τῆς
ως; Εἶναι σήμερὰ τὸ ἐξω-
τερικὸν τῆς σὲ ρευστὴ κατὰ-
στασι ἀκριβόμοι μετ' ἡ Γῆς;
Ποῖα ἀκρόβωσι εἶναι ἡ φύσις
τῆς ἐπιφανείας τῆς; Ἡ ἀ-
πάντησι σὲ αὐτὰ καὶ σὲ
πολλὰ ἄλλα ἐρωτήματα, ἀ-
σφαλὼς θὰ ρίξῃ, ἅμεσῃ ἡ
ἐμμεσῃ, φῶς σὲ ὅτι ἀφορὰ
τὴν δημιουργίαν καὶ τὴν προ-
ϊστορίαν τῆς Γῆς καὶ τοῦ ἡ-
λιακοῦ συστήματος, ποῦ τὴν
περιβάλλει.

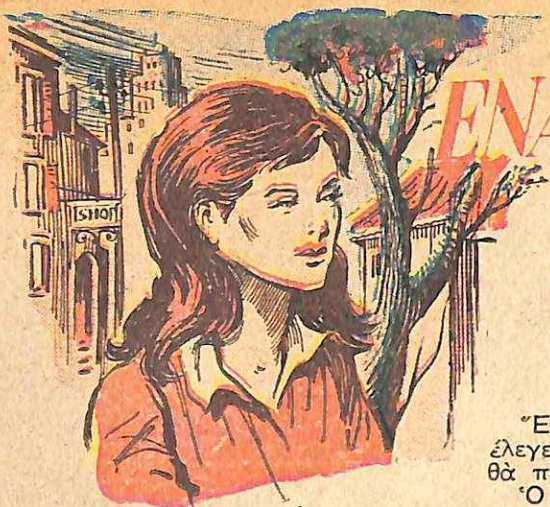
“Αν καὶ οἱ ἐπιστήμονες παραδέχονται πῶς δὲν ὑπάρχει ζωὴ στὴν Σελήνη, ὅς εἶναι καὶ μὲ τὴν πιὸ ὑποτυπώδη μορφή — αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ σὰν δεδομένο. Ὄρισμένοι ἐπιστήμονες δὲν ἀπορρίπτουν τὴ θεωρία ὅτι μικρὰ «σωματίδια» μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ζωῆς — μικρόβια ἢ σπόροι — θὰ ἦταν δυνατόν νὰ ὑπάρχουν στὸ διάστημα καὶ νὰ παρασῶρθηκαν ὡς τὴ Σελήνη.

ΤΩΡΑ ΓΙΑ ΤΟΝ
ΑΡΗ!

Ὁ δεύτερος στόχος τοῦ ἀνθρώπου στὸ Διάστημα θὰ εἶναι ὁ ἥλιος. Φυσικά, ὁ στόχος αὐτὸς ἔρχεται ἔπειτα ἀπὸ τὴ Σελήνη καὶ ἀφοῦ πετύχουμε καὶ τὴν ὅσο θέλουμε γι' αὐτήν.

(Στὸ ἐρχόμενο τὸ τέλος)

ΕΝΑ ΔΕΝΤΡΟ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ διό Μπρούκλιν

ΤΗΣ ΜΠΕΤΥ ΣΜΙΘ

11ο

«Η σκέψη της πέταξε στο αδερφάκι που θα γεννιόταν. Ύστερα στοχαστική να δρή ποιο ήταν αντίθετο με τη γέννηση: Θάνατος! Όχι, αυτό δεν της άρεσε της Φράνσις. Δεν ήθελε να θυμάται το αναπόφευκτο τέλος του ανθρώπου, που γεννιέται για να χαθή, να σβήση.

Προσπάθησε να διώξη αυτή τη σκέψη από το μυαλό της.

Την ίδια στιγμή άκουσε τον πατέρα να ανεβαίνει τα σκαλοπάτια μισοτραγουδώντας. Χωρίς να το θέλει ανατρίχιασε σύγκορμη καθώς άκουσε το τραγούδι του. Τραγουδούσε τώρα την τελευταία στροφή της «Μόλυ Μαλόουν»:

Πέθανε από φτώχεια θερειά
Κανένας δεν μπόρεσε να τη σώσει.
«Αχ, Μόλυ, Μόλυ Μαλόουν,
Γιατί, γιατί να πεθάνεις;

Αυτή τη στροφή δεν την τραγουδούσε ποτέ. Η Φράνσις άκουγε ακίνητη μέσα στο σκοτάδι. Περιμένε πως ή μητέρα θ' άνοιγε την πόρτα, έτσι όπως συνήθιζε. Μά το τραγούδι κόντευε να τελειώσει κι η μητέρα δεν άκουγε. Η Φράνσις πήδησε απ' το κρεβάτι της. Όσο να φτάση όμως στην πόρτα, ο πατέρας είχε τελειώσει και την τελευταία στροφή.

Καθώς άνοιξε, είδε τον πατέρα της όρθιο στο κατώφλι. Κρατούσε το καπέλλο στο χέρι και στεκόταν ήσυχος, με το βλέμμα καρφωμένο κάπου μακριά.

— Κέρδιες, πατέρα! είπε η Φράνσις.

— Εκείνος έκανε ένα «Α» και μπήκε στο σπίτι, χωρίς να την κοιτάξει.

— Ναι, πατέρα, ξανάπε η Φράνσις, τελειώσες το τραγούδι σου πριν ανοίξω την πόρτα.

— Ναι, ναι... κι' εγώ έτσι νομίζω, το τραγούδι μου το τελείωσα...

Πήγε κοντά στο παράθυρο και κάθισε.

— Πατέρα...

— Σβήσε το φως και πήγαινε να κοιμηθείς.

Η Φράνσις έσβησε το φως. Ξάπλωσε στο κρεβάτι της κι' έτσι, χωρίς να ξέρη γιατί, έχωσε το πρόσωπό της στο μαξιλάρι και ξέσπασε σ' αναφυλλητά.

Η βδομάδα πριν από τα Χριστούγεννα έφτασε ξανά. Η Φράνσις πάτησε τα δεκατέσσερα κι' ο Νήλυ τάδεκατρία. Για τους Νόλαν όμως τα πράματα δεν πηγαίνανε καλά.

«Ένα άκαθόριστο προαισθήμα τους έλεγε πως τα φτερινά Χριστούγεννα θα περνούσαν χωρίς καμιά χαρά.

Ο Τζόνου δεν ένιωθε καλά τον εαυτό του. Δεν έπινε βέβαια, μα τις άλλες φορές που σταματούσε το πιστό, δούλευε. Τώρα, ούτε έπινε ούτε δούλευε. Τό πιο παράξενο όμως είναι πως ενώ δεν έβαζε γουλιά στο στόμα του, έδινε την έντυπωση πως ήτανε πτωμένος.

Δεκαπέντε μέρες τώρα, ο Τζόνου δεν είχε πει λέξη στους δικούς του. Μπαίνονγαίνε, αθόρυβα, από το ξύλινο δωμάτιο στ' άλλο, κοιτάζοντας τους, με βλέμμα άδειο μακρινό. Γίς νύχτες άργούσε να γυρίση στο σπίτι και κανείς δεν ήξερε που περνούσε αυτές τις ώρες. Τα χέρια του τρέμανε δλοένα πιο πολύ—μόλις που μπορούσε να συγκρατήσει το πηρούνι. Κι' έτσι καθώς τον κοιτάζες, έλεγες πως είναι γέρος, πολύ γέρος.

Την τελευταία φορά που άκουσε τη φωνή του ή Φράνσις, ήτανε κεινη τη νύχτα, που γύρισε τραγουδώντας τη λυπητερή στροφή της «Μόλυ Μαλόουν».

Χτές το θράδυ, ήρθε την ώρα που οι άλλοι τρώγανε. Τους κόνταξε μια στιγμή, σά ναθελε κάτι να πη, μα ύστερα έκλεισε λίγο τα μάτια και μπήκε στην κάμαρά του, το ίδιο άμιλητος και σκυθρωπός. Ο Τζόνου δεν είχε ώρες ταχτικές, δεν είχε πρόγραμμα.

«Έμπαινε κι' έβγαίνε απ' το σπίτι είτε ήτανε νύχτα, είτε ήτανε μέρα. Όταν όμως έμενε σπίτι, περνούσε τις ώρες του ξαπλωμένος με τα ρούχα και τα μάτια κλειστά.

Η μητέρα ήταν πολύ χλωμή. Κάτω από τα μάτια της άπλωνόντανε δύο μαύροι κύκλοι. Καθώς την έβλεπες, νόμιζες πως πάνω της βάριανε κάτι φριχτό, κάτι ολότελα φριχτό.

Τώρα, η Κίτυ έπιασε και άλλη πρόσθετη δουλειά. «Έτσι, αναγκαζότανε να σηκώνεται ακόμα πιο νωρίς το πρωί. Μετά τη δουλειά της, ή μητέρα, έτρεχε στού Γκόρλινγκ, στο μεγάλο μαγαζί της Γκράν-Ρύ. Εκεί δούλευε από τις τέσσερις ως τις έξι.

Η δουλειά της ήταν να σερβίρη τους σερβιτόρους, γιατί τώρα με τις γιορτές δεν προλαβαίνανε να πάνε έξω για φαγητό. Οι Νόλαν είχαν απόλυτη ανάγκη από τα έβδομηνηταπέντε σέντς, που κέρδιζε η Κίτυ κάθε μέρα. Η ώρα θα ήτανε έπτά.

Ο Νήλυ, αφού πούλησε τις απογευματινές του εφημερίδες, γύρισε σπίτι. Σε λίγο έφτασε κι' η Φράνσις από τη βιβλιοθήκη. Η φωτιά ήταν σβηστή. «Έπρεπε να περιμένουνε το γυρισμό της μητέρας για ν' αγορά-

σουνε ξύλα. Τα παιδιά αναγκαστήκανε να φορέσουνε τα παλτά και τα σκουφιά τους, τόσο κρύο έκανε μέσα στο σπίτι.

«Έξω κρεμόντανε τα πλυμένα εσώρουχα. Η Φράνσις θέλησε να τα μαζέψη. Τα ρούχα όμως είχανε ξυλιάσει σε τέτοιο σημείο, που δεν τσάκίζανε για να μπούνε απ' το παράθυρο.

— Στάσου να δοκιμάσω εγώ, είπε ο Νήλυ.

Μ' όλες του τις προσπάθειες όμως κανένα ρούχο δεν ένοούσε να διπλώσει.

— Άμ' δε θα σου περάση! μουρμούρισε η Φράνσις νευριασμένα. «Ο διάλογος να σάς πάρη, παλιόρουχα...

Χούφτωσε το ρούχο και το τράβηξε μ' όλη της τη δύναμη. Άκούστηκε ένα τρίξιμο, ύστερα άλλο ένα. Η Φράνσις τράβαγε μανιασμένα. Πώς έμοιαζε της μητέρας της! «Έπί τέλους, τα κατάφερε.

— Φράνσις, έκανε ο Νήλυ.

— Τι;

— Το ξέρεις πως βλαστήμησες;

— Το ξέρω!

— Ναι, αλλά ο Θεός σ' άκουσε. Ο Θεός τα βλέπει και τ' άκουει όλα.

— Άχ, Νήλυ! Ο Θεός φροντίζει για τα πουλάκια, για τα λουλουδια και τις πεταλούδες... αν του έμενε καιρός να φροντίση και για μας...

— Φράνσις, μη λες τέτοια λόγια, την έκοψε ο Νήλυ κοιτάζοντας γύρω του φοβισμένα.

— Ο Φράνσις σώπασε λίγο σκεπτική. — Καλά Νήλυ, είπε τέλος, έχεις δικιο.

Η μητέρα μπήκε μέσα στο σπίτι σά σίφουνας. Είχε ψωνίσει δυο δεκάρες κούτσουρα, ένα κουτί γάλα και τρεις μπανάνες. Έβαλε στη σόμπα χαρτιά και ξύλα και σε λίγο ή φωτιά άρχισε να τριζοβολά.

— Άπόψε, παιδιά, θα φάμε κουάκερ, είπε.

— Πάλι κουάκερ; είπε ο Νήλυ.

— Πάψε! γκρίνιασε η Φράνσις.

— Δεν είναι κι' άσκημα ξέρεις, την έκοψε η Κίτυ. Έχουμε και γάλα απόψε. Νά, έφερα και τρεις μπανάνες. Θα τις κόψουμε κομματάκια μέσα στο γάλα...

— Έγώ δε θέλω το γάλα μου με το κουάκερ, φώναξε ο Νήλυ.

— Τι λες, μητέρα, βράζουμε τις μπανάνες με το κουάκερ; πρότεινε η Φράνσις.

— Έγώ θέλω τη μπανάνα μου ολόκληρη, πετάχτηκε πάλι ο Νήλυ.

— Θα δώσω στον καθένα την μπανάνα του κι' ως την φάη όπως θέλει, είπε η μητέρα συμβιβαστικά.

— Όταν το κουάκερ έτοιμάστηκε, ή

«Ένα δέντρο μεγαλώνει στο Μπρούκλιν

λα και τους έδωσε από μια μπανάνα. — Έσύ, μητέρα; ρώτησε ο Νήλυ.

— Η Κίτυ αναστέναξε:

— Έγώ θα φάω αργότερα, δεν πεινάω.

— Άφου δεν τρώς μαζί μας, δε μας ταίξεις λίγο πιάνο; Θα νομίζουμε πως βρισκόμαστε στο έστιατόριο. Έτσι δεν παίζουνε κι' όταν τρώνε οι πελάτες;

— Ναι, αλλά κάνει τόσο κρύο στο σαλόνι!

— Ο' ανάψουμε τη σόμπα πετρελαίου, είπαν τα παιδιά μ' ένα στόμα.

— Πάει καλά!

Η Κίτυ έβγαλε απ' το ντουλάπι τη σόμπα πετρελαίου.

— Όμως, δεν παίζω και όσο καλά!

— Παίζεις υπέροχα, μητέρα, της είπε η Φράνσις με πάθος.

Αυτό άρεσε της Κίτυ. Καθώς έσκυψε για ν' ανάψη τη σόμπα, ρώτησε τα παιδιά:

— Τι να σάς παίξω;

— Το «Μεγαλώσατε γρήγορα μικρά φυλλαράκια», είπε η Φράνσις.

— Το «Καλώς ήρθες, γλυκειά μου άνοιξη», πετάχτηκε ο Νήλυ.

— Πρώτα θα παίξω τα «Φυλλαράκια», είπε η μητέρα, γιατί δεν έκανα δώρο της Φράνσις στα γενέθλιά της, και μπήκε στο κρύο δωμάτιο.

— Έγώ θα κόψω τη μπανάνα μου μικρά-μικρά κομματάκια, είπε η Φράνσις, για να φαίνεται πιο πολλή.

Άπο μέσα άκούστηκε το άγαπημένο τραγούδι της Φράνσις. Ήταν ένα τραγούδι που έμαθα στο σχολείο. Καθώς έπαιζε, η Κίτυ, τραγουδούσε και τα λόγια. Μιά μέρα είπε ο άνεμος, έλάτε λουλουδάκια μου να παίξετε να ψηλώσετε κει στο λιβάδι. Φορέσετε τα δημοφ, τα χαρωπά φοουτάνια σας...

— Πφ! τραγούδι για μωρά, είπε ο Νήλυ με περιφρόνηση.

— Ύστερα ή μητέρα έπαιξε τη «Μελωδία σε φά» του Ρουμπινιστάιν. Ο Νήλυ τραγουδούσε με γεμάτο στόμα.

Καλώς μας ήρθες άνοιξη γλυκειά σά χαϊρεύουμε με τραγούδια...

Κι' έτσι, με τη μουσική και το τραγούδι, τα παιδιά ξενοιάσανε, έννοιωθαν σχεδόν ευτυχισμένα.

Κοντεύουνε Χριστούγεννα, Φράνσις. Θυμάσαι τί καλά τα περνούσαμε που είμαστε μικρότεροι; Τότε καταλαβαίναμε από τη μυρωδιά πως κοντεύανε Χριστούγεννα... Για να δούμε τώρα: Μυρίζει τίποτα ο άέρας;

Κι' άνοίγοντας το παράθυρο ο Νήλυ έβγαλε το κεφάλι έξω.

— Ναι, τα Χριστούγεννα κοντεύουνε.

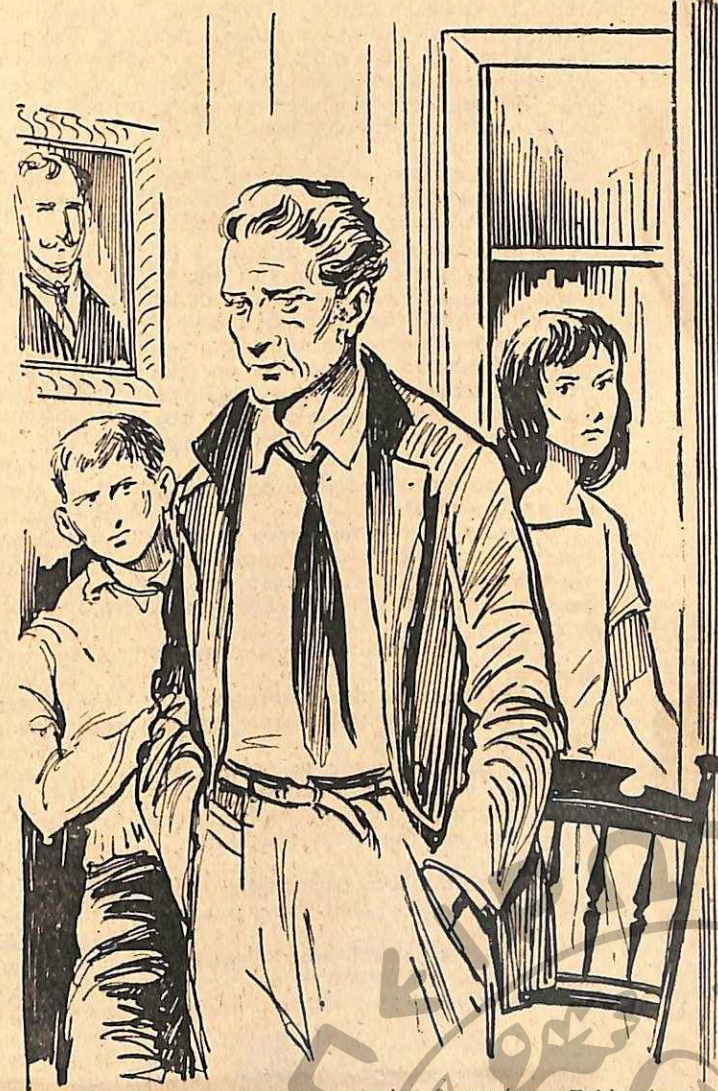
— Τι μυρίζει, Νήλυ,

— Άχ, Φράνσις, μυρίζει το χιόνι. Όταν είμαστε μικροί κοιτούσαμε τον ουρανό και φωνάζαμε: «Έμπυρα, έμπυρα, ρίξε τ' άσπρα φτερά σου στον άνεμο».

— Ναι, θυμάμαι. Όταν είμαστε μικρά, πιστεύαμε πως το χιόνι το σκορπούσε ένας έμπυρας, που καθότανε στον ουρανό. Για στάσου να μυρίσω κι' εγώ!

Η Φράνσις βγήκε στο παράθυρο.

— Νάτα τα Χριστούγεννα, Νήλυ, τα μυρίζω. Ο άέρας μυρίζει πορτοκαλόφλοδα και ρετσίνι.

Καθώς τον κοιτάζες, έλεγες πως είναι γέρος. Πολύ γέρος.

Καθώς μιλούσανε ξέγνοιαστα, για τα περασμένα, χτύπησε ή πόρτα.

— Θάναι ο πατέρας, είπε η Φράνσις.

— Μπά, ο πατέρας τραγουδάει για να τον άκούσουμε.

— Ο πατέρας δεν ξανατραγουδούσε από τότε... από τότε...

— Άνοιξε!

Ήταν ή φωνή του Τζόνου. Η πόρτα τρανταζότανε ολάκερη από τα χτυπήματα.

Η μητέρα, χλωμή σαν πεθαμένη, έτρεξε ν' άνοιξη. Ο Τζόνου άρμησε με σα.

Τα παιδιά κοιτάζανε τη μητέρα έρωτηματικά. Ποτέ δεν είχανε ξαναδεί τον πατέρα τους έτσι. Ήτανε τόσο φροντισμένος πάντα, τόσο καθάρος. Τώρα το σακκάκι του ήτανε γεμάτο

λεκέδες, σά να είχε κυλιστή σε χώματα. Το στρογγυλό καπέλλο, που τόσο της άρεσε της Φράνσις, ήτανε τώρα δρώμικο και τσαλαπατημένο. Τα χέρια του μελανιασμένα από το κρύο, τρέμανε περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

— Δεν είμαι μεθυσμένος, όχι δει είμαι, άκούτε;

— Μα κανένας δεν είπες... τραύλισε ή Κίτυ.

— Τέλεια, συνέχισε ο Τζόνου, πάει πιά... Το σιχαίνουμε το πιστό. Το σιχαίνουμε... Το σιχαίνουμε.

Χτύπησε τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι. Ήτανε φανερό πως έλεγε την αλήθεια. Σώπασε λίγο κι' ύστερα ξανάρχισε:

— Κανένας όμως δε θέλει να με πιστέψη, κανένας, κανένας...

— Έλα, Τζόνου, ήσυχασε, έλα, έκανε ή Κίτυ καθησυχαστικά. Έλα, έχουμε ζεστό καφέ, θα σου βάλω να πιής. Έχουμε και γάλα απόψε. Έγώ δεν έφαγα, σε περιμένω.

— Έμεις έχουμε φάει, πετάχτηκε ο Νήλυ.

— Σιωπή! τον έκοψε ή μητέρα.

Γέμισε ένα φλυτζάνι καφέ με γάλα και κάθισε απέναντι απ' τον άντρα της.

— Πιές το ζεστό, θα σου κάνει καλό.

Ο Τζόνου κοιτούσε το φλυτζάνι επίμονα. Ύστερα, το έσπρωξε άποτομα μακριά του. Το φλυτζάνι τινάχτηκε στο πάτωμα κι' έγινε κομμάτια. Η Κίτυ αναστέναξε. Πιάνοντας το κεφάλι με τα δυο του χέρια, ο Τζόνου ξέσπασε σ' αναφυλλητό.

Η Κίτυ έσκυψε πάνω του:

— Τζόνου, τί έχεις, τί έχεις;

Με φωνή σπασμένη από τους λυγμούς, ο Τζόνου είπε:

— Με διώξανε από το Σωματείο. Μου είπαν πως είμαι ένας μεθύστακας... Δε θα μου ξαναδώσουνε, είπανε, ποτέ δουλειά, ποτέ όσο θα ζω...

Ανασηκώθηκε λίγο και ξανάπε με τρόμο:

— Ποτέ, όσο θα ζω, άκου;

Το κορμί του τρανταζόταν από του λυγμούς.

— Θέλανε να τους δώσω το σήμα μου...

Έσφιξε το σήμα του Σωματείου Σερβιτόρων, που φορούσε στο πέτο του, σά ναθελε να το κρύψη. Ο λαϊμός της Φράνσις σφίχτηκε οδυνηρά. Ήξερε πως ο πατέρας της φορούσε το σήμα του με μεγάλο καμάρι, σά να ήτανε αληθινό παράσημο.

— Έγώ όμως δεν το έδωσα...

— Έλα, Τζόνου, δεν είναι τίποτα, έλα να ξεκουραστής. Θα δής που με τα θα σε παρακαλούνε... Έσύ είσαι σπουδαίος σερβιτόρος κι' ο καλύτερός τραγουδιστής στο Μπρούκλιν.

Η Κίτυ τον άγκάλιασε σά ν' άγκάλιαζε το μωρό της. Εκείνος τραβήχτηκε και σιγοκλαίγοντας μπήκε στην κόμαρά του.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΚΟΛ!

Ποδοσφαιρική περιπέτεια

κομα κι' εκείνος τὸ παραδέχεται πὼς εἶμαι γρήγορος. «Ὅταν μάλιστα σου τάρω, ἡ μπάλλα μπαίνει σὰ βολίδα στὸ τέρμα». Καθὼς ὅμως φοβότανε τὴν εἰρωνεία τοῦ ἀδερφοῦ του, ὁ Μιχάλης εἶπε σιγανά:

— Κανένας, βέβαια!

— Τὸ βλέπεις λοιπόν; «Ἀλλωστε, ἡ αὐριανὴ συνάντηση εἶναι ἀπὸ τίς πιὸ σπουδαίες. Οἱ «Βουνήσιοι» λένε πὼς βρίσκονται σὲ μεγάλη φόρμα. Ἄν δὲν τοὺς δάλουμε αὐριο κανένα γκὼλ, δὲ θὰ πάρουμε μέρος στοὺς μεγάλους ἀγῶνες.

— Ἔχεις δίκιο, παραδέχτηκε ὁ Μιχάλης, πού ἤξερε ὅλες τίς λεπτομέρειες γιὰ τὸ παιχνίδι καὶ τίς ομάδες.

Ὁ Μιχάλης ἤξερε καλὰ, πὼς ὁ ἀδερφός του ἦταν τὸ στήριγμα τῆς ομάδας του, οἱ «Αἰετοί». Μ' ὅλο ὅμως πού κι' ἐκεῖνος ἦταν πιά δεκαεπτὰ χρονῶ καὶ κανεὶς δὲν ἀμφισβητοῦσε τὴν ἐπίδοσή του στὸ ποδόσφαιρο, δὲν τὸν παίρνανε στὴν ομάδα. Ὅταν μάλιστα τὸ ζήτησε μόνος του, ὁ ἀρχηγὸς τὸν χτύπησε φιλικὰ στὴν πλάτη καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πιτσιρίκος. Θὰ φᾶς ἀκόμα κάμποσα καρβέλια!

Ἔτσι, τώρα δὲν τοῦ ἔμενε νὰ κάνῃ τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ παρακολουθῇ τίς συναντήσεις τῶν «Αἰετῶν» καὶ νὰ φωνάζῃ «ζήτωωω» ἀπὸ τίς ἐξέδρες τῶν θεατῶν.

Ὁ Γιαννιὸς σηκώθηκε κουτσαίνοντας ἐλαφρά.

— Πού πᾶς; ρώτησε ὁ ἀδερφός του.

— Πρέπει νὰ κοιμηθῶ νωρὶς ἀπόψε. Θὰ ἔρθῃς αὐριο;

Ὁ Μιχάλης κούνησε τὸ κεφάλι καταφατικά καὶ καθὼς ὁ ἀδερφός του ἐκλείνε τὴν πόρτα, ἔπιασε ἀνόρεχτα τὸ βιβλίο του καὶ συνέχισε τὴ μελέτη.

Ὅταν τὸ πούλμαν σταμάτησε μπροστὰ στὸ γήπεδο, ἡ ὥρα ἦτανε μιάμιση τὸ μεσημέρι.

Οἱ παίκτες κατεβήκανε ἕνας-ἕνας καὶ μπήκανε στ' ἀποδυτήρια.

— Πὼς εἶναι τὸ πόδι σου, Γιαννιὸ;

— Καλύτερα. Κι' ἐσένα τὸ συνάχι σου πέρασε;

— Τώρα! Μιὰ μπουκιὰ θὰ τοὺς κάνουμε τοὺς «Βουνήσιους».

— Νὰ λείπουνε οἱ πολλὲς κουβέντες, τοὺς ἔκοψε ὁ ἀρχηγὸς τῆς ομάδας, πού πρὶν ἀπὸ κάθε παιχνίδι γινότανε προκλητικός.

Στὸ μεταῦ, ὁ Μιχάλης βγήκε στὸ γήπεδο νὰ τὸ ἐξετάσῃ. Τὴν προηγουμένη εἶχε βρέξει ἀλλὰ ὁ σημερινὸς ἥλιος ἦτανε δυνατὸς κι' εἶχε στεγνώσει τὸ ἔδαφος.

Ἐν τάξει, ὁ Νιόνιος θὰ εὐχαριστηθῇ, συλλογίστηκε ὁ Μιχάλης, πού συμπαθοῦσε ἰδιαίτερα τὸν τερματοφύλακα.

Σὲ λίγο οἱ «Αἰετοί» ξεπρόβαλαν στὸ γήπεδο φορώντας τὰ μαύρα πανταλονάκια καὶ τίς ἀσπρόμαυρες ριγωτὲς φανέλλες. Καθὼς προχωροῦσαν, ἀνταλλάσσανε πάσες. Σὲ μιὰ στιγμή πού ἡ μπάλλα ἔφτασε στὰ πόδια του, ὁ Μιχάλης πήρε φόρα καὶ σουτάρησε. Σὰν ἀστραπὴ πέρασε ἡ μπάλλα μπροστὰ ἀπ' τὸ Νιόνιο καὶ καρφώθηκε μέσα στὸ τέρμα.

— Μπράβο πιτσιρίκο μου! φώναξε ὁ τερματοφύλακας. Στίς φόρμες σου εἶσαι σήμερα!

Ὁ Μιχάλης ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸν ἀρχηγό. Νὰ προσέξῃ τάχα τὸ σούτ του; Μὰ ἐκεῖνος ἦταν πολὺ ἀπασχολημένος μὲ τίς ὁδηγίες καὶ τὴν προετοιμασία τοῦ ἀγῶνα.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ὁ Γιαννιὸς κοντρολάρησε τὴ μπάλλα καὶ τὴν πᾶσαρε στὸ Μπάμπη, τὸ ἀριστερὸ μπάκ.

— Πᾶσα, τοῦ φώναξε, γρήγορα.

Ὁ μπάκ τὸν ἄκουσε κι' ἔστειλε πίσω τὴ μπάλλα. Ὁ Γιαννιὸς ἔκανε νὰ στρίψῃ γιὰ νὰ δάλῃ τὸ γκὼλ, μὰ γλίστρησε κι' ἔπεσε χάμω βαρὺς. Στὸ πρόσωπό του φάνηκε μιὰ ἔκφραση πόνου.

— Τὴν ἔπαθα, μουμούρισε. Ξαναστραμπούληξα τὸ πόδι μου.

Αὐτὸ σήμαινε πὼς ἡ ομάδα κινδύνευε νὰ χάσῃ τὸ παιχνίδι. Σ' ἕνα τέταρτο, θ' ἀρχίζε ὁ ἀγῶνας. Οἱ παίκτες

ἑμίλητοι, σηκώσανε τὸ Γιαννιὸ στα χέρια καὶ τὸν πήγανε στ' ἀποδυτήρια.

— Πονᾷ; ρώτησε ὁ Μιχάλης τὸν ἀδερφό του.

— Λίγο, μὰ δὲ μὲ νοιάζει γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Ἀπὸ μιὰ ἀνοησία μου ἡ ομάδα θὰ χάσῃ τὸν ἀγῶνα...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή οἱ «Βουνήσιοι» μὲ τίς κόκκινες φανέλλες βγήκανε στὸ γήπεδο. Ἀπὸ τὴν ἐξέδρα ἀκουστήκανε ζητωκραυγές.

— Νὰ ματαιώσουμε τὸν ἀγῶνα; ρώτησε ὁ ἀρχηγὸς τοὺς ἄλλους.

— Ὅχι, ὄχι, ἀποκρίθηκαν μ' ἕνα στόμα.

— Τότε... ποίος θὰ πάρῃ τὴ θέση τοῦ Γιαννιῶ;

Ὁ Μιχάλης ἄφησε πιά τοὺς δισταγμοὺς κατὰ μέρος.

— Ἐγώ! εἶπε σταθερά.

— Ἐσὺ; ἔκανε ἐκπληκτὸς ὁ ἀρχηγός.

— Γιατί ὄχι; σουτάρω περίφημα, ρωτήσε καὶ τὸ Γιαννιὸ ἂν θέλετε.

— Μπορεῖ νὰ τὰ καταφέρῃ, εἶπε ὁ Γιαννιὸς.

— Στὰ σίγουρα, πετάχτηκε ὁ Νιόνιος, δὲ ἔδλεπες ἕνα σουτ πού μούστειλε πρὶν!

Ὁ ἀρχηγὸς ἀνασήκωσε τοὺς ὠμους.

— Πᾶει καλὰ, εἶπε τέλος, θὰ παίξῃς σέντρα. Ἔτσι κι' ἄλλιώς, ἄλλος δὲν ὑπάρχει.

Ὁ διαιτητὴς σφύριξε δυνατὰ. Ὁ Μιχάλης σὰ σέντρα πού ἦτανε, κλώτσησε πρώτος τὴ μπάλλα καὶ τὴν πᾶσαρε στὸ Βασίλη, τὸ μέσα δεξιὰ. Ἀπὸ τὴν ἐξέδρα ἀκουστήκανε φωνές.

— Τρέχα Βουνήσιο, τρέχα...

Τὸ παιχνίδι εἶχε ἀρχίσει. Ὁ Μιχάλης ἔτρεπε σύγκορμος. Ποτὲ δὲ φανταζότανε πὼς θὰ πάθαινε τέτοιο «τράκ».

«Τί ἤθελα νὰ κάνω τὸν ξευτινό!» συλλογίζονταν. «Τώρα θὰ γελοιοποιηθῶ».

Σὲ μιὰ στιγμή, πού ἡ μπάλλα βγήκε ἀπ' τὸ γήπεδο, ἔριξε μιὰ σύντομη ματιὰ στοὺς «Βουνήσιους». Ἦτανε ὅλοι τοὺς σίγουροι γιὰ τὸν ἑαυτό τους, δὺὸ μέτρα μπῶι ὁ καθένας.

«Τί δουλειὰ ἔχω ἐδῶ μέσα;» μουρούρισε τρομοκρατημένος.

Ξάφνου ἡ μπάλλα ἔπεσε μπροστὸ στὰ πόδια του. Ὁ Μιχάλης τὴ συγκράτησε λίγο, μὰ σάστισε κι' ἀντὶ νὰ τὴν πασάρῃ, ὄρμησε μπροστὰ μόνος του, προσπαθώντας νὰ σπᾶσῃ τὸν κλοιὸ

τῶν ἀντιπάλων. Μεγαλύτερη ἀνοησία δὲ γινότανε. Ἡ σέντρα τῶν Βουνισίων, ἕνας ἄντρας 1.90 μπόι, στάθηκε μὲ τὴν ἡσυχία του στὸ δρόμο τοῦ Μιχάλη κι' ἐκεῖνος σκόνταψε πάνω του, ἔχασε τὴ μπάλλα καὶ κυλίστηκε χάμω. Καὶ τί δὲ θάδινε ὁ Μιχάλης γιὰ ν' ἀνοίγε ἡ γῆ νὰ τὸν καταπιῇ. Ἀλλὰ ἡ γῆ δὲν ἀνοίξε!

Τὸ παιχνίδι συνεχιζότανε. Ἡ ὑπεροχὴ τῶν Βουνισίων ἦτανε φανερὴ. Ἀντίθετα, οἱ «Αἰετοί» παίζανε σπασμωδικὰ κι' ἀνήσυχτα. Ἡ ἀπουσία τοῦ Γιαννιῶ τοὺς εἶχε ἐπιρράσει.

Ἡ μπάλα ξανάρθε στὸ Μιχάλη. Κι' ἔτσι, καθὼς ἔτρεχε νὰ τὴν κοντρολάρῃ, ἐνοίωσε πὺρ ἀνάλαφρος πρὸ σίγουρος γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ὁ Πάνος, τὸ χάφ, σὰ νὰ προαισθάνθηκε τὴν κίνησή του ἔτρεξε νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ. Τώρα βρισκότανε καμμιὰ δεκαπενταριά μέτρα ἔξω ἀπὸ τὸ τέρμα τῶν Βουνισίων.

«Ἡρεμα, ἦρεμα, μὴν ἐκνευρίζεσαι», ἔλεγε ἀπὸ μέσα του. «Θὰ σουτάρω στὴν ἀριστερὴ γωνιά». Στὴν ἐξέδρα ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτη σιωπὴ. Οἱ θεατὲς παρακολουθοῦσαν μὲ κομμένη ἀνάσα. Ὁ Μιχάλης σουτάρει μ' ὅλη του τὴ δύναμη.

Ἡ μπάλλα πέρασε ξυστὰ πάνω ἀπὸ τὸ τέρμα.

Ἀκουστήκανε ἕνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς ἀνακούφισης. Ὁ Μιχάλης δὲν μποροῦσε νὰ συνέρθῃ. Πὼς τοῦ ξέφυγε ἡ μπάλλα; Πὼς πέρασε πάνω ἀπὸ τὸ τέρμα; Τὸν ἔπιασε ἀπελπισία. «Τίποτα δὲ θὰ κάνω», ἔλεγε μέσα του. «Τίποτα, τίποτα». Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ὁ διαιτητὴς σφύριξε τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἡμιχρόνιου.

— Μὴν ἐκνευρίζεσαι, Μιχάλη, τοῦ εἶπε μαλακὰ ὁ ἀρχηγός. Πρόσεχε τίς κινήσεις σου καὶ θὰ πᾶς καλὰ.

Ὁ ἀδερφός του τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι. Τώρα ἐνοιώθε κάπως καλύτερα.

— Ἐμπρός, λεβέντες μου, φώναξε ὁ ἀρχηγός.

Ἀκουστήκανε ἕνα σφύριγμα καὶ τὸ δεύτερο ἡμιχρόνιο ἀρχισε.

Οἱ «Αἰετοί» ἐχρύνθηκαν ὀρμητικοί. Καμμιὰ κίνηση δὲν ξέφευγε τοῦ Μιχάλη. Σὲ μιὰ στιγμή ἡ μπάλλα βρέθηκε μπροστὰ του. Σκέφθηκε νὰ σουτάρῃ πάλι. «Ὅχι. Ὁ Πάνος, κουνούσε τὰ χέρια γιὰ νὰ τοῦ τραβήξῃ τὴν προσοχή». Ὁ Μιχάλης τοῦ ἔστειλε μιὰ καλοσυγισμένη πάσα. Ὁ Πάνος γύρισε καὶ σουτάρει μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια.

Οἱ θεατὲς ἐβγαλαν ἕνα μεγάλο «Ἄααα». Οἱ «Αἰετοί» βάλανε γκὼλ. Σὰν τρελὸς ὁ Μιχάλης ἀγκαλιαζότανε μὲ τὸν Πάνο, χοροπηδοῦσε.

Ὁ διαιτητὴς ξανάσφύριξε. Τὸ παιχνίδι γινόταν ὁλοένα πιὸ κλειστό. Οἱ Βουνήσιοι ἀγρίεψαν. Τὰ λεπτὰ φεύγανε μ' ἀστραπιαία ταχύτητα. Σὲ λίγο, τὸ παιχνίδι θὰ τελειωνε μ' 1—0 ὑπὲρ τῶν «Αἰετῶν». Ἡ ἀγῶνία τῶν θεατῶν εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο. Καὶ μύγα νὰ πετοῦσε, θ' ἀκουγότανε.

Ὁ Μιχάλης εἶδε τὴ μπάλλα νὰ ἐρχεται πάνω του. Τίποτα δὲ σκεφτότανε πιά. Τὸ μόνο πού καταλάβαινε, ἦταν πὼς φτάσανε στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή. Ἡ μπάλλα ἀγγίζει τὸ κεφάλι του. Ὁ Μιχάλης τέντωσε τὰ πόδια του, πήδησε κι' ἔδωσε μιὰ δυνατὴ κεφαλιά. Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε. Ἡ μπάλλα μπήκε στὸ τέρμα τῶν Βουνισίων!

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ διαιτητὴς σφύριξε τὸ τέλος τοῦ δευτέρου ἡμιχρόνιου. Τὸ παιχνίδι τελείωσε μὲ 2—0. Οἱ θεατὲς παραληροῦσαν ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Ἦταν ὑπέροχο! Ζαλισμένος, μεθυσμένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία, ὁ Μιχάλης ἐσφίγγε τὰ χέρια πού ἀπλωνόντανε γιὰ νὰ τὸν συγχαροῦνε.

‘Η Έλλάς στούς Πανευρωπαϊκούς

‘Η προσοχή όλων των φιλάθλων είναι συγκεντρωμένη στη Στοκχόλμη, όπου θα γίνουν οι μεγάλοι Πανευρωπαϊκοί αγώνες.

Οι καλύτεροι αθληταί και αθλήτριες όλων των χωρών της Ευρώπης θα διεκδικήσουν τη νίκη στα διάφορα αγωνίσματα και είναι βέβαιο, πως απ’ τις πεισιματώδεις «μονομαχίες» τους θα προκύψουν πολλά θαυμάσια ρεκόρ, αν όχι και παγκόσμια.

‘Ο ελληνικός αθλητισμός έχει σημειώσει εφέτος μεγαλύτερη πρόοδο από κάθε άλλη χρονιά και μπορούμε να πούμε ότι αυτή την φορά οι φιλοδοξίες μας είναι αρκετά μεγάλες, αφού δεν περιοριζόμαστε πια στην κατάληψη μιας όψης θέσεως, έστω και σ’ ένα αγώνισμα, όπως άλλοτε.

Όπως είναι γνωστό, την αποστολή μας στη σουηδική πρωτεύουσα απέτελεσαν οι Γεωργόπουλος, Σίλλης, Δεπάστας, Κωνσταντινίδης, Παπαδοβασιλείου, Χιώτης, Μαρσέλλος, Σφήκας, Κουνάδης, Τσακανίκας, Γ. Ρουμπάνης, Ευσταθιάδης, Σπυρόπουλος και οι αθλήτριες Λερίου και Μουσούρη.

Φυσικά, η μεγαλύτερή μας ελπίδα είναι: ο ρεκορτμαν της Ευρώπης στο άλμα επί κοντώ Γ. Ρουμπάνης, που παρουσιάζεται σαν τὸ ὑπ’ ἀριθμὸν 1 φαβορί τοῦ ἀγωνίσματος του. Όλοι μας πιστεύουμε πως θα

μπορέσει να μᾶς χάριση μιὰ θριαμβευτική νίκη, ἀλλὰ φυσικὰ ἡ ἀποστολή του δὲ θὰ εἶναι εὐκόλη. Θὰ ἔχη δυὸ ἐπικίνδυνους ἀντιπάλους: τὸν φιλανδὸ Λάντστρεμ καὶ τὸν Γερμανὸ Πρὸυγκερ, καὶ θὰ πρέπει νὰ πηδήσει τουλάχιστον 4 μ. 55 μετὰ τὴν α’ προσπάθεια γιὰ ν’ ἀναδειχθῇ νικητὴς. Ὡστόσο ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στὶς ἱκανότητες τοῦ ἀπαράμιλλου πρωταθλητοῦ μας καὶ δὲν ἀποκλείεται, ἐκτὸς ἀπ’ τὴν νίκη, νὰ πετύχῃ καὶ ἕνα καινούργιο ρεκόρ.

Ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀθλητὰς μας δὲν περιμένουμε βέβαια Ἀ’ νίκη ἀλλὰ τὴν κατάληψη μιᾶς τιμητικῆς θέσεως ἢ τουλάχιστον τὴν κατάρτιση τῶν ρεκόρ.

Ἐξωρίζουν, γιατί ἔχουν πιθανότητες ν’ ἀνέβουν στὸ βάθος τῶν νικητῶν (δηλαδή νὰ πάρουν μιὰ ἀπ’ τὶς τρεῖς πρώτες θέσεις), οἱ πρωταθληταὶ τῶν ρίψεων Τσακανίκας καὶ Κουνάδης.

‘Ο Τσακανίκας, ἂν κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ καὶ πάλι τὰ 17½ μ. στὴν σφαιροβολία, ὅπως καὶ τὸν περασμένον μῆνα, σίγουρα θὰ κερδίσῃ ἕνα μετάλλιο, γιατί ἐκτὸς ἀπ’ τὸν Τσέχο Σκόμπλα δὲν φαίνεται κανένας ἄλλος σταθερὰ ἀνώτερός του. ‘Ο Κουνάδης πάλι παρουσίασε τὸν τελευταῖο καιρὸ κάποια κάμψη ἀλλὰ ἔχει ὅλες τὶς δυνατότητες ὅχι μόνον νὰ «ἐξαντιπώσῃ» τὰ παλαιὰ ρεκόρ του στὸ δίσκο ἀλλὰ καὶ νὰ τὰ περάσῃ. Μὲ μιὰ φυσιολογικὴ πρόοδο 1½ μ. — δηλαδή νὰ ρίξῃ γύρω στὰ 54½ μ. — μπορεῖ νὰ βρεθῇ κι’ αὐτὸς στὸ βάθος.

Βέβαιον «φιναλίστ», μεταξὺ αὐτῶν ποὺ θὰ τρέξουν στὸν τελικὸ, πρέπει νὰ θεωροῦνται ὁ Δεπάστας καὶ ὁ Παπαδοβασιλείου.

‘Ο Δεπάστας ἔχει ἤδη ἐπιτύχει 1’49” στὰ 800 μ. καὶ εἶναι σὲ θέση νὰ σημειώσῃ 1’48” .5, ὅποτε ἡ πρόκρισή του δὲν πρέπει νὰ τοῦ παρουσιάσῃ δυσκολίες. Ἀπ’ ἐκεῖ καὶ πέρα, τὰ ὑπόλοιπα εἶναι ζήτημα καλῆς τακτικῆς.

Ἐς ἄλλου ὁ Παπαδοβασιλείου πρέπει δὲ μόνον νὰ προκριθῇ στὸς «12» τοῦ τελικοῦ τῶν 3.000 μ. στίβου ἀλλὰ καὶ νὰ πλάσαρῃ στὴν μετὰ τῶν 6 πρώτων γιατί τὸ ρεκόρ τῶν 8’53” .5, ποὺ ἔχει πετύχει στὸ Στάδιο, ἀντιστοιχεῖ μὲ 8’45” σὲ ξένο στίβο. Σχετικῶς ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ κερδίσῃ ὅλους σχεδὸν τοὺς ἀντιπάλους του, ἐκτὸς τοῦ Ρώσου Ρζίτιν καὶ τοῦ Πολωνοῦ Χρόμικ.

Καὶ ὁ Μαρσέλλος, ἂν ἐπιδεικνύσῃ τὰ 14” .3 ποὺ πέτυχε στὰ 110 μ. ἐμπόδια στὴν Αἴγυπτο, μπορεῖ ν’ ἀναδειχθῇ φιναλίστ· ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι μάλλον ἀπίθανον. Τόσο γιὰ τὸν Μαρσέλλο ὅσο καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους ἔρομεῖς μας τῶν μικρῶν ἀποστάσεων (Γεωργόπουλο 100 μ., 200 μ. καὶ Σίλλη 400 μ.), θὰ εἴμαστε ἱκανοποιημένοι ἂν κατορθώσουν νὰ περάσουν τὴν α’ σειρά τῶν προκριματικῶν. Ἀπὸ τοὺς δυὸ τελευταίους ὅμως περιμένουμε νέα ἐλληνικὰ ρεκόρ.

Στοὺς δρομεῖς τῆς ἀποστολῆς μας ὁ πάρχουν τέλος καὶ οἱ Κωνσταντινίδης γιὰ τὰ 1.500 μ. καὶ Χιώτης γιὰ τὰ 5.000 μ. Παρὰ τὴ μεγάλη πρόοδό τους, ἡ πρόκρισή τους στὸς «12» τοῦ τελικοῦ παρουσιάζει μεγάλες δυσκολίες γιατί ἀκριβῶς στ’ ἀγώνισμα αὐτὰ ἡ Εὐρώπη διαθέτει πλῆθος ἱκανῶν ἄσων. Πρέπει νὰ βελτιώσουν σημαντικὰ τὰ ρεκόρ τους — στὴ Στοκχόλμη — ὁ πρώτος νὰ φέρῃ 3’45” τουλάχιστον καὶ ὁ δεύτερος κάτω ἀπὸ 14’ .15” — γιὰ νὰ τρέξουν στὸν τελικὸ τοῦ ἀγωνίσματος τους.

Ἀπομένουν πιά οἱ τρεῖς ἄλλες Εὐσταθιάδης (ἐπὶ κοντῶ), Σφήκας (τοιπλοῦν) καὶ Σπυρόπουλος (μῆκος) ποὺ οἱ δυνατότητές τους παρουσιάζονται ἀρκετὰ περιορισμένες. Δὲν ἔχουμε ἀξιώσεις νὰ κερδίσουν καὶ αὐτοὶ βαθμοὺς ἀλλὰ μποροῦν νὰ κάνουν μιὰ καλὴ ἐμφάνιση, νὰ περάσουν τὰ «δὲρια» προκρίσεως καὶ νὰ καλύτερεύσουν τὶς ἀτομικὲς ἐπιδόσεις τους.

Τέλος, οἱ ἀθλήτριές μας Μουσούρη (200 μ.) καὶ Λερίου (δίσκος, σφαῖρα) πηγαίνουν στὴν Στοκχόλμη χωρὶς φιλοδοξίες καὶ μὲ μόνον ἀντικειμενικὸ σκοπὸ ν’ ἀποκτήσουν πείρα τῶν διεθνῶν ἀγώνων καὶ νὰ δημιουργήσουν νέα ρεκόρ στὰ ἀγωνίσματά τους. Εἶναι καὶ οἱ δύο πολὺ νέες ἀκόμη καὶ ἀσφαλῶς τὸ ταξίδι αὐτὸ θὰ τοὺς φανῇ πολὺ χρήσιμο.

ΗΛ. Γ. ΣΠΟΡΙΔΗΣ

Μυθιστόρημα τοῦ Ρ. Λ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

11ο

‘Ο σέρ “Ολίβερ ἤρθε στὸ μεταξὺ τὸν ἑαυτοῦ του.

— “Ἀλίμονο, σέρ Ντάνιελ, δόγγηξε. Ἐκάνες φοβερὸν ὄρκο. Κολάστηκες γιὰ πάντα, γιὰ τὴν αἰωνιότητα.

— Ναί, πῆρα βέβαια ὄρκο, σάρκα-σὲ ὁ σέρ ὁ Ντάνιελ. Μὰ ἐσύ θὰ πάρῃς ἀκόμα βαρύτερο. Θὰ ὀρκιστῇς στὸ σταυρό.

— Ποτέ! Ποτέ! ‘Ο Θεὸς νὰ μὲ γλυτώσῃ ἀπὸ μιὰ τέτοια ἐπιπορκία.

— “Ἀκου, “Ολίβερ, τὸν ἀντίσκοψε ὁ κύριός του. Εἶναι πιά πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ γίνῃς ἀληθινὸς ἀδβὰς ἢ ν’ ἀποτραβηχτῇς σὲ μοναστήρι. Ἄν ὅμως σοὺ μένῃ ἀκόμα λιγάκι νιονιὸ στὸ κεφάλι, ἀκούσε καλά τί θὰ σοὺ πῶ. Τὸ παιδί αὐτὸ ἄρχισε νὰ μοὺ χτυπάτῃ στὰ νεύρα. Δὲ λέω, λογαριάζω νὰ κάνω μιὰ πολὺ συμφερτικὴ δουλειά, ἔτσι ποὺ λογαριάζω τὸ γάμο του. Ἄν ὅμως δὲ σταματήσῃ νὰ ρωτᾷ καὶ νὰ ὑποψιάζεται, στὸ λέω ξεκάθαρα, θὰ πάῃ νὰ βρῇ τὸν πατέρα του. Θὰ διατάξω νὰ τὸν βάλουνε στὴν κάμαρα, πάνω ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά. Βάλτο καλά στὸ νοῦ σου. Ἄν θὰ κάνῃς ἕνα μεγάλο σπουδαῖο ὄρκο πὼς εἶσαι ἀθῶος, πάει καλά. Τὸ παιδί θὰ ζήσῃ. Μ’ ἂν τυχὸν δὲν μπόρῃς νὰ τοῦ σήσης τὶς ὑποψίες του, θὰ πεθάνῃ.

— Στὴν κάμαρα τῆς ἐκκλησίας! τραύλισε ὁ ἀδβὰς.

— Ναί, στὴν ἴδια, ἀπάντησε ὁ ἱππότης. Ἄν λοιπὸν θέλῃς νὰ τὸν σώσης, σώσε τον. Ἄν ὄχι, αἶε ὅπου θές κι’ ἄσε με στὴν ἡσυχία μου. Γιατί ἂν ἤμουν κανεὶς παπατρέχας, θὰ σὲ εἶχα κιόλας τρυπήσει μὲ τὸ σπαθί μου, γιὰ τὴν ἀνυπόφορη δειλία καὶ τὴν τρέλα σου. Διάλεξε, λοιπὸν! λέγε!

— Διάλεξε! ‘Ο Θεὸς νὰ μὲ συωρέσῃ γιὰ τὴ μεγάλη ἀμαρτία ποὺ θὰ κάνω, προσπαθώντας νὰ κάνω μιὰ καλὴ πράξη. Θὰ ὀρκιστῶ γιὰ τὸ χατήρι τοῦ παιδιοῦ.

— Τόσο τὸ καλύτερο, εἶπε ὁ σέρ Ντάνιελ. Στείλε λοιπὸν γρήγορα νὰ τὸν φωνάξῃς. Θὰ τὸν δῇς μοναχός. Μὰ ἐγὼ θὰ σὲ παρακολουθῶ ἀπὸ τὸ πλανὶνὸ μουσικὸ δωμάτιο. Πρόσεξε μὴν τυχὸν τοῦ ξυπνήσης τὶς ὑποψίες μὲ καμμιὰν ἀμφιβολία. Διαφορετικὰ, ἀλίμονο καὶ στοὺς δυὸ σας!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ σέρ Ντάνιελ σήκωσε ἕνα βαρὺ χαλὶ τοῦ

τοῖχου καὶ τὸ ἄφησε νὰ πέσῃ ξοπίσω του. Ἀκούστηκε ἕνα κλίκ! ἀπὸ κάποιο ἐλατήριο κι’ ὕστερα τρίξιμο σκάλας, κι’ ὁ σέρ Ντάνιελ ἐξαφανίστηκε.

‘Ο ἀδβὰς ἔμεινε μόνος. Ἐρρίξε μιὰ ταραγμένη ματιά στὸν τοῖχο καὶ σταυροκοπήθηκε πολλές φορές, τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο.

— Ναί, μουρμούρισε. Ἀφοῦ θὰ τὸν στείλῃ στὴν κάμαρα τῆς ἐκκλησίας, πρέπει νὰ τὸν σώσω κι’ ἄς κολάσω μὲ ὄρκο τὴν ψυχὴ μου...

Σὲ λίγο, ἔφτασε κι’ ὁ Ντίκ. Βρῆκε τὸ σέρ “Ολίβερ ὀρθὸ κοντὰ στὸ τραπέζι, ἀποφασιστικὸ καὶ κατάχλωμο.

— Ρίτσαρντ Σέλτον, εἶπε ὁ ἀδβὰς. Μοὺ ζήτησες νὰ ὀρκιστῶ. Θὰ μπορούσα νὰ παραπονεθῶ, ν’ ἀρνήθω τὸν ὄρκο. Μὰ ἡ καρδιά μου νιώθει στοργὴ γιὰ σένα ἀπὸ τὰ παλιὰ χρόνια καὶ θὰ σὲ ἱκανοποιήσω, ὅπως τὸ θέλεις. Ὁρκίζομαι στὸν Τίμιο Σταυρό, πὼς δὲ σκότωσα ἐγὼ τὸν πατέρα σου.

— Γι’ αὐτὸ δὲν εἶχα ποτέ μου καμμιὰν ἀμφιβολία, ἀποκρίθηκε ὁ νέος. Δέξου ὅμως νὰ σὲ ρωτήσω κάτι. Παραδέχομαι πὼς δὲν τὸν σκότωσες μὲ τὰ χέρια σου. Μὴν τυχὸν ὅμως ἦσουν ἀνακατεμένοι στὴ δολοφονία του;

— Καθόλου, εἶπε ὁ σέρ “Ολίβερ. Καὶ τὴν ἴδια ὥρα, ἄρχισε νὰ κάνῃ μὲ τὸ στόμα μορφασμούς, νὰ κλείνῃ τὸ ματάκι, νὰ στραβῶνῃ τὸ στόμα, σὰ νὰ ἤθελε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ντίκ γιὰ κάτι. Ὡστόσο, δὲν τολμοῦσε νὰ γράλῃ ἄχνα, γι’ αὐτὸ ποὺ ἤθελε νὰ πῇ.

‘Ο Ντίκ τὸν κοίταξε μ’ ἀπορία. Ὑστερα, γύρισε καὶ κοίταξε τριγύρω του μέσα στὴν ἀδεια αἰθουσα.

— Μὰ τί ἔχεις; ρώτησε.

— Τίποτα, ἀποκρίθηκε ὁ σέρ “Ολίβερ, ἀλλάζοντας ὕψος. Εἰμαι ἄρρωστος, αὐτὸ εἶν’ ὅλο. Καὶ πρέπει νὰ μὲ συμπαθᾷς, γιατί πρέπει νὰ πηγαίνω. Σ’ ὀρκίζομαι στὸν Τίμιο Σταυρό, πὼς εἰμαι ἀθῶος, πὼς δὲν ἔφταιξα μὴτε γιὰ κρίμα, μὴτε γιὰ προδοσία, σ’ αὐτὸ ποὺ μὲ ρωτᾷς. Πιστεύω πὼς εἶσαι τώρα ἱκανοποιημένος, καλὸ μου παιδί. Γεῖά σου!

Κι’ ὁ σέρ “Ολίβερ ἔφυγε πολὺ διασπαστικά.

‘Ο Ντίκ ἀπόμεινε καρφωμένος στὴ θέση του. Στὸ πρόσωπό του ζωγραφίστηκε διάφορα αἰσθήματα: ἀπορία, ἀμφιβολία, ὑποψία κι’ ὕστερα ἕνα πα-

ράξενο χαμόγελο. Ὡστόσο, σιγὰ σιγὰ, τὸ μυαλό του καθάρισε καὶ καθὼς σκεφτότανε σήκωσε τὸ κεφάλι. Μὰ τι νάχτηκε ἀπὸ τὴν κατάπληξη. Γιατί ψηλά στὸ χαλὶ τοῦ τοῖχου, φάνταζε ἡ μορφή ἑνὸς ἀγριεμένου κυνηγοῦ. Στὸ ἕνα του χέρι κρατοῦσε κυνηγετικὴ σάλπιγγα καὶ μὲ τὸ ἄλλο κράδαινε μιὰ σπάθα. Τοῦ Ντίκ τοῦ φάνηκε πὼς τὸ ἕνα μάτι τοῦ κυνηγοῦ ἦταν πραγματικὸ, ἀληθινὸ, ζωντανό. ‘Ο ἥλιος ἔπεφτε πάνω στὸ τζάκι, κι’ οἱ ἀχτίδες του σπάζανε στὴ μαρμαρένια του ἐπιφάνεια, στέλνοντας τὴν ἀναλαμπή τους στὶς κουρτίνες καὶ στὴν ὀροφή. Μέσα σὲ κείνη τὴν ἀνταύγεια, τὸ μάτι φάνηκε σὰν πετράδι, ἦταν ὑγρὸ, ζωντανό. Μιὰ δυὸ φορές, τὸ σκέπασε ἕνα ἄσπρο δλέφαρο, μὰ πάλι ἔλαμψε τὸ μάτι καί, τὴν ἄλλη στιγμὴ, χάθηκε.

Δὲ μπορούσε νὰ λαθεύῃ. Τὸ ζωντανὸ μάτι τὸν κατασκοπεύε μεσ’ ἀπὸ μιὰ τρύπα τοῦ χαλιοῦ. Καὶ τότε, ξαφνικά, ὁ Ντίκ ἐνῶσε μέσα σὲ πόσο τρομακτικὴ κατάσταση βρισκότανε. Ἡ προειδοποίησή τοῦ Χάιτς, τ’ ἄφωνα νοήματα τοῦ σέρ “Ολίβερ, τὸ μάτι ποὺ τὸν παραμόνευε ἀπὸ μιὰ τρύπα, ὅλα μαζί ἔφθαναν στὸ νοῦ του. Κατάλαβε πὼς πέρασε ἀπὸ δοκιμασία, πὼς τὸ πρόσωπό του μαρτύρησε τὶς ὑποψίες του καὶ πὼς ἦταν χαμένος.

— Ἄν δὲ μπόρῃς νὰ ξεφύγῃς μεσ’ ἀπὸ τοῦτο δώ τὸ σπίτι, εἰμαι χαμένος, στοχάστηκε. Κι’ ὁ καημένος ὁ Μάτσαμ! Σὲ τί σφηκοφωλιά μέσα τὸν ἔφερα!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, τὸν ἔδραλε ἀπὸ τοὺς λογισμούς του ἕνας τοξότης, λέγοντας πὼς ἤρθε νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ μεταφέρῃ σ’ ἄλλη κάμαρα τὰ ὄπλα του, τὰ ρούχα καὶ τὰ βιβλία του.

— Σὲ ἄλλη κάμαρα; ρώτησε ὁ Ντίκ. Γιατί; Σὲ ποιά κάμαρα;

— Σ’ αὐτὴ ποὺ βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά.

— Μὰ αὐτὴ εἶναι ἀπὸ τὸσον καιρὸ ἀδεια. Τί λογὴς κάμαρα εἶναι;

— “Ω, εἶναι πολὺ λαμπρὴ, μάστερ Ρίτσαρντ. Μονάχα — καὶ ἐδῶ ἡ φωνὴ τοῦ τοξότη γίνηκε πολὺ σιγαλή, — μονάχα ποὺ τὴ λένε στοιχειωμένη.

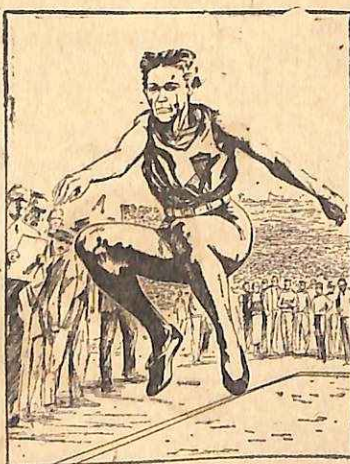
— Στοιχειωμένη; Κι’ ἀπὸ ποιόν;

‘Ο τοξότης ἔρριξε γύρω μιὰ ματιά

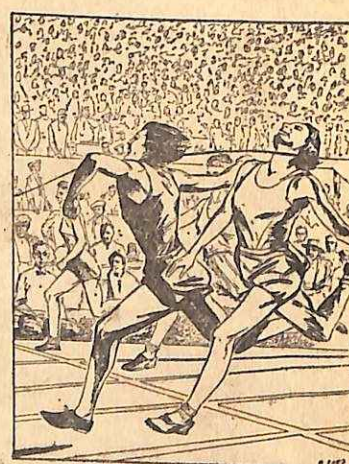
* Ἀθηνινὲς ἱστορίες ΗΡΩΪΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ *

7. ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΟΜΑΔΑ! Λιγὸ πρὶν ἀπ’ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγώνες τοῦ 1932, γίνηκαν σ’ ἅλιν τὸν κόσμον προκριματικοὶ ἀγῶνες, γιὰ νὰ στείλουνε τὰ κράτη τὶς ὁμάδες τους. Ἐλαβε μέρος καὶ ἡ Μπέιμπ. Συνέβη, λοιπὸν, τὸ ἔξης καταπληκτικόν: Ἀπὸ τὰ 10 ἀγωνίσματα, ποὺ ἔλαβε μέρος, ἡ Μπέιμπ κέρδισε τὰ 8! Κι’ αὐτὸ μὲ μενάλῃ εὐκολία.

8. ΘΑΥΜΑΣΜΟΣ. Όλοι οἱ φιλάθλοι, θαύμαζαν τὴν ἀθλήτρια, ποὺ μόνῃ της ἀποτελοῦσε ὁμάδα καὶ τὴν χειροκρότησαν πολὺ. Εὐκόλῃ κέρδισε καὶ κατέρριψε τὰ παγκόσμια ρεκόρ στὸ δρόμο μετ’ ἐμποδίων καὶ στὸ ἀκόντιο, ποὺ ἦταν δικές της ἐπιδόσεις. Κέρδισε ἐπίσης, στὸ ἄλμα εἰς μήκος, στὴ σφαιροβολία, στὸ μπιέζ-μπῶλ καὶ στὸ ἄλμα εἰς ὕψος.

9. ΝΙΚΗΤΡΙΑ. Ἡ Μπέιμπ ἤρθε πρώτη ἀπὸ τὶς γυναῖκες μὲ 30 βαθμούς. Ἡ ὁμάδα τοῦ Ἰαλινόφς μὲ 22 ἄτομα, ἦλθε δεύτερη μὲ 22 βαθμούς. Ἡ 18χρονη κοπέλλα, εἶδε τὰ διειρά της νὰ πραγματοποιιοῦνται. Στὸ 1932, ἀντιπροσώπευσε τὴν Ἀμερικὴ στὸς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Λος Ἀντζελες.

(Συνεχίζεται)

Το Μαύρο Βέλος

κι' αποκρίθηκε ψιθυριστά: — 'Από κάποιον που κοιμήθηκε στην κάμαρα μονάχα μια νύχτα να δρεθούνε ποτέ τα χνάρια του. Είπανε τότε πώς θα τον σήκωσε ο διάβολος, γιατί είχε πιεί πολύ την περασμένη μέρα...
Ο Ντίκ ακολούθησε τον άνθρωπο με μαύρα προαισθήματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ

Η ΚΑΜΑΡΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τίποτ' άλλο εξόν από το μαύρο βέλος δεν είχε τραβήξει την προσοχή των σκοπών στους πυργίσκους του Μότ Χάουζ. Ο ήλιος ταξίδευε κατά τη δύση και στο τέλος βασιλεύε. Ψυχρή ζωντανή δε φάνηκε, ωστόσο, γύρω από τον πύργο, από τη στιγμή που τινάχτηκε το μαύρο βέλος, μαύρο μήνυμα για τον σέρ Ντάνιελ Μπράκλεϊ.

Όταν νύχτωσε καλά, οδηγήσανε το Θρογκμόρτον σε μια κάμαρα, που έβλεπε σε μια γωνία του χαντακιού που τριγύριζε τον πύργο του Τάνστηλ. Από εκεί, τον κατεβάσανε προσεκτικά. 'Ακούστηκε για λίγο ο χαρακτηριστικός ήχος του νερού που σκίζονταν από το κολύμπι του κι' έπειτα, ξεχώρισε πέρ' από το χαντάκι μια μαύρη σιλουέττα ανάμεσα στα κλαδιά μιας ιτιάς. 'Ασάλευτος στεκότανε στο παράθυρο κι' άφουγκραζόταν ο σέρ Μπράκλεϊ κι' ο Χάτς. Όλα όμως μείνανε σιωπηλά. Ο άποσταλμένος έφυγε δίχως να πάθει τίποτα.

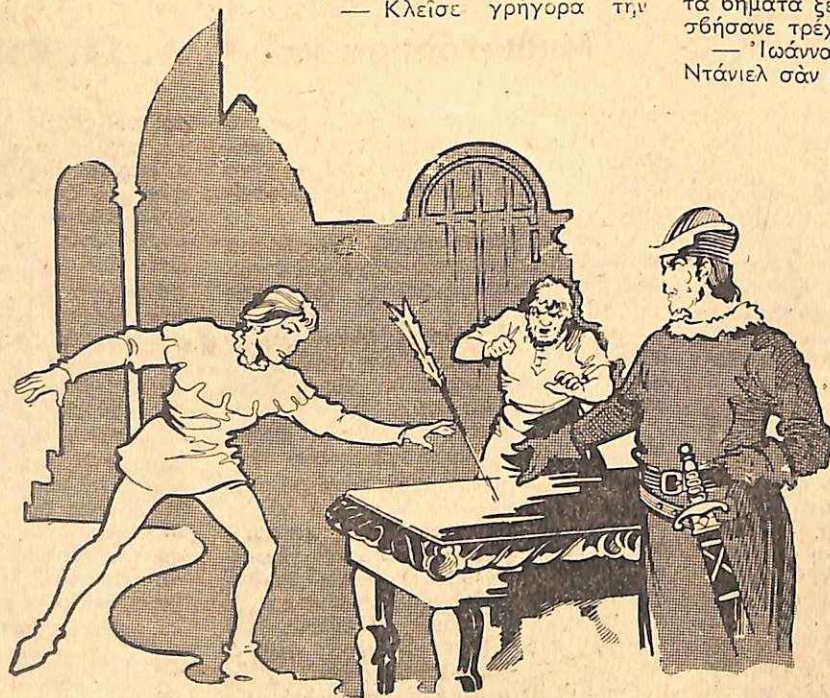
Όλο το απόγεμα, ο Ντίκ δε βρήκε ούτε στιγμή ν' ανασάνη από τις πολλές δουλειές. Όταν, τέλος, αποτραβήχτηκε, άργα, στην κάμαρά του, άρχισε να σκέπτεται και να την εξετάζει προσεκτικά. 'Η κάμαρα ήτανε μεγάλη, χαμηλοτάβανη, μ' ένα σιδερόφραχτο παραθυράκι, που έβλεπε έξω στο χαντάκι. Είχε κρεβάτι πολυτελέστατο και βαρειές κουρτίνες. Γύρω-γύρω στους τοίχους υπήρχαν πολλά ντουλάπια με στέρεες κλειδαριές. 'Η πόρτα ήτανε γερή και κλειδωνε πολύ καλά. Γενικά, η κάμαρα ήταν όμορφότερη από κείνη που είχε πρωτύτερα ο Ντίκ. Μά γιατί να του τη δώσουν; Μή τυχόν κι' επικοινωνούσε με κανένα μυστικό διάδρομο; Μή τυχόν είχε μέσα καμμία παγίδα; Και τί σημαίαν όλες εκείνες οι φλυαρίες του τοξότου για τα στοιχεία;

Και τότε, μέσα στη σιγαλιά, το ευαίσθητο αυτί του Ρίτσαρντ άρπαξε τον αντίλαλο από θήματα σκοπού, που πηγαινοερχόταν ίσα-ίσα κάτω από την κάμαρά του, δρισκόταν ή θοάωτη σκεπή της εκκλησίας. Και πλάι

στην εκκλησία δρισκόταν ή μεγάλη αίθουσα του πύργου. Δίχως άλλο, υπήρχε μυστικό πέρασμα στη μεγάλη αίθουσα. 'Από κείνο κεί το πέρασμα θα τον κοιτούσε δίχως άλλο, το μάτι μέσ' από την τρύπα του χαλιού. Ναί, θα ήτανε τρέλα καθαρή να πέσει στον ύπνο, μέσα σ' ένα τέτοιο μέρος, ο Ντίκ. 'Ωπλίστηκε με το τόξο του, πήρε θέση σε μια γωνιά της κάμαρας, έτοιμος να υπερασπίση τη ζωή του. Για λίγη ώρα μονάχα τα θήματα του σκοπού μπορούσε ν' άφουγκράζεται. Και ξαφνικά, τού φάνηκε πώς κάποιος γρατσούνιζε την πόρτα του. Ο Ντίκ τέντωσε τ' αυτί. Μια φωνή ψιθύριζε τώρα: — Ντίκ, Ντίκ! Εγώ είμαι!

Ο Σέλτον όρμησε κι' άνοιξε την πόρτα. Μπήκε μέσα, κατάχλωμος, ο Μάτσαμ, με ένα φανάρι στο ένα χέρι κι' ένα γυμνό σπαθί στο άλλο.

— Κλείσε γρήγορα την

πόρτα, Ντίκ. Ο πύργος είναι γεμάτος κατασκόπους.

— 'Αχ, Τζών. Να που ξαναβρεθήκαμε, που είμαστε πάλι για μια στιγμή, ήσυχοι, μόνοι. Κι' εγώ που σε είχα για πεθαμένο. Μά που ήσουν κρυμμένος τόσες μέρες;

— Τί σημασία έχει; Πρέπει να μάθης τί σε απειλεί. Τους άκουσα. Θέλουν τη ζωή σου. Θα σε δολοφονήσουν απόψε.

— Καλά το κατάλαβα.

Ο Μάτσαμ κοίταξε προσεκτικά τριγύρω.

— Δε φαίνεται κανένα μυστικό πέρασμα κι' όμως είναι σίγουρο πώς υπάρχουν. Θα μείνω στο πλευρό σου, Ντίκ. 'Αν θα πεθάνης, θα πεθάνω μαζί σου. Και μη θαρρής πώς δε μπορώ να σε βοηθήσω. Κοίταξε το σπαθί που άρπαξε κρυφά. 'Αν πάλι καταλαβαίνης πώς υπάρχει τρόπος να φύγουμε, φεύγουμε το ταχύτερο από δω μέσα.

— Τζών, είσαι ή καλύτερη ψυχή του κόσμου, το πιο γενναίο παιδί μέσα στην 'Αγγλία. Δός μου το χέρι σου Τζών.

— Σστ! είπε ο Μάτσαμ. 'Ερχονται!

Σβήσανε το φώς και κρατήσανε την

ανάπνοή τους. Τα θήματα εξακολουθούσαν ν' ακούγονται. Ξάφνου, άκούστηκε κλειδί που γύρισε μέσα σε κάποια κλειδαριά. Μετά, γίνηκε σιωπή. Πάλι άκουστήκανε θήματα και ύστερα, μέσ' από τις σανίδες της κάμαρας, σε μια γωνιά, φάνηκε φώς. 'Η λουρίδα το φώς φάρδυνε. Μια καταπαχτή άνοιξε, το φώς δυνάμωσε, γίνηκε άπλετο. Φάνηκε ένα δυνατό χέρι που έσπρωχνε καταπάνω μια καταπαχτή. Ο Ντίκ καρτερούσε πανέτοιμος, να σημαδέψη με το βέλος του το δολοφόνο, μόλις θα ξεπρόβαλλε.

Ωστόσο ο δολοφόνος δε φάνηκε. Φωνές δυνατές άντηχσανε μέσα στο Μότ Χάουζ, φασαρία, πόρτες που βροντούσαν, αληθινή αναστάτωση. Κι' όλοι φωνάζαν ένα όνομα: 'Ιωάννα! Κι' άδυνετότερη απ' όλες τις φωνές ξεχώριζε ή φωνή του Μπράκλεϊ. Ο φονιάς σάστισε, ή καταπαχτή χαμήλωσε άθόρυβα, τα θήματα ξεμακρύνανε διασπαστικά και σβήσανε τρέχοντας.

— 'Ιωάννα! 'Ιωάννα! φώναζε ο σέρ Ντάνιελ σαν άγριμι.

— 'Ιωάννα! είπε ο Ντίκ. Ποιά φωνάζουνε; Μήπως την είδες εσύ, αυτή την 'Ιωάννα;

— Ναί, μουμούρισε ο Μάτσαμ.

— Μά, τί έχεις; Δεν ακούω ούτε τη φωνή σου. 'Αχ, πρέπει να της ανάψουμε κερι άυτηνής της 'Ιωάννας. 'Οσην ώρα παιδεύονται για να τη βρουν έμάς μάς ξεχνούνε.

— Ω, Ντίκ, χάθηκα, χαθήκαμε κι' οι δύο μας. Τρέξε να φύγουμε από την καταπαχτή. 'Η καλύτερα άσε να φύγω εγώ από την πόρτα κι' εσύ από την καταπαχτή. Ναί, έτσι πρέπει να γίνη.

Τότε ο Ρίτσαρντ Σέλτον κατάλαβε την αλήθεια.

— Θέ μου! Δεν είσαι λοιπόν ο Τζών; Τώρα κατάλαβα. Είσαι ή 'Ιωάννα Σέντλεϊ, αυτή που δεν ήθελε να με πάρη άντρα της!

— 'Η κοπέλλα — γιατί ο Τζών Μάτσαμ ήταν αληθινά ή 'Ιωάννα Σέντλεϊ — ανίστατη, άνίκανη να θυγή και άχνα, στεκότανε σά μαρμαρωμένη, με τη ράχη στην πόρτα, κατάχλωμη. Μιά άχτίδα από το φεγγάρι, που έμπαινε τώρα από το παράθυρο, έδειχνε ακόμα πιό ζωηρή τη χλωμάδα της. Ο Ντίκ πήγε σιμά της.

— 'Ιωάννα, μου έσωσες τη ζωή, όπως εγώ μια φορά τη δική σου. Είδαμε μαζί να τρέχη το αίμα. Σταθήκαμε έχθροι μά πιό πολύ σταθήκαμε φίλοι. Κι' όλον αυτό τον καιρό θαρρούσα πώς ήσουν άγору. Μά τώρα, που ο θάνατος χτυπάει την πόρτα μου, θέλω πριν κλείσω τα μάτια μου να σου πώ αυτό που νιώθω τούτη τη στιγμή στην καρδιά μου: «Είσαι ή καλύτερη, ή γενναίότερη κοπέλλα του κόσμου και θέλω να ζήσω για να σε πάρω γυναίκα μου. Γιατί όλη μου ή καρδιά είναι από δω και πέρα δική σου».

— 'Η κοπέλλα δεν άποκρίθηκε.

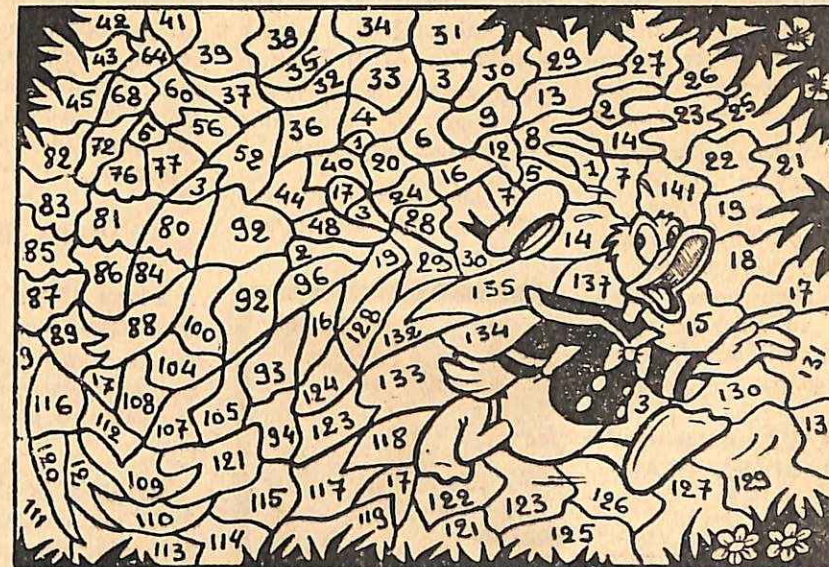
('Ακολουθεί)

ΤΟ ΑΥΓΟ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

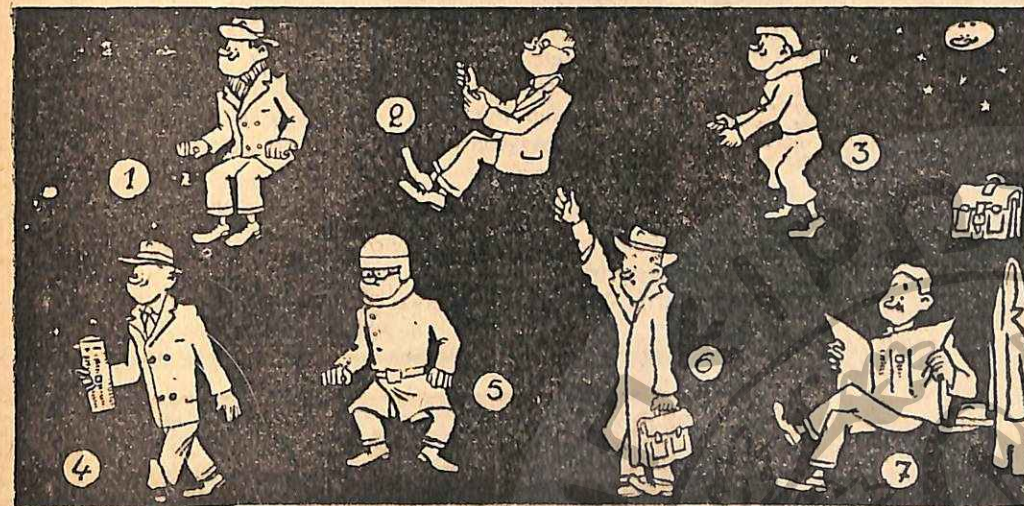
Όπως, ασφαλώς, θα ξέρετε όλοι σας, ο Κολόμβος παρουσίασε την ανακάλυψή του σαν ένα πολύ απλό γεγονός. Για να κάνει πιό παραστατική την απλότητα του πράγματος, πρότεινε στους Καστιλλάνους πρίγκιπες να στήσουν όρθιο ένα βρασμένο αυγό. Κανένας δεν το κατόρθωσε. Τέλος, ο Κολόμβος πήρε το αυγό, τσάκισε το πίσω μέρος του και, φυσικά, το έστησε όρθιο.

Εμείς τώρα άς ξεπεράσουμε τον Κολόμβο. Ποιός μπορεί να στήση όρθιο ένα άβραστο αυγό; Κανείς άλλος έκτος από σάς που διαβάζετε αυτό το κομμάτι. Πάρτε, λοιπόν, ένα αυγό, κουνήστε το πολύ δυνατά, έτσι που ο κρόκος να γίνη ένα με το άσπράδι και στήστε το όρθιο. Το αποτέλεσμα θα σας άφήση κατάπληκτους και το αυγό θα σταθί όρθο πάνω στη μύτη του.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ

Ο Ντόναλντ τρέχει σαν παλαβός. Τι άραγε να τον φοβίζει; Θα το μάθετε αν πάρετε ένα μολύβι και μαυρίσετε ή χρωματίσετε όλες τις μικρές επιφάνειες που έχουν αριθμό διαιρούμενο δια του τέσσερα.

ΜΠΟΡΕΙΤΕ να βρήτε τί κάνουν αυτοί οι κύριοι, από τη στάση τους;
 1. Ο κύριος αυτός είναι ένας άνθρωπος που είναι πολύ πλούσιος και έχει πολλά χρήματα.
 2. Ο κύριος αυτός είναι ένας άνθρωπος που είναι πολύ πλούσιος και έχει πολλά χρήματα.
 3. Ο κύριος αυτός είναι ένας άνθρωπος που είναι πολύ πλούσιος και έχει πολλά χρήματα.
 4. Ο κύριος αυτός είναι ένας άνθρωπος που είναι πολύ πλούσιος και έχει πολλά χρήματα.
 5. Ο κύριος αυτός είναι ένας άνθρωπος που είναι πολύ πλούσιος και έχει πολλά χρήματα.
 6. Ο κύριος αυτός είναι ένας άνθρωπος που είναι πολύ πλούσιος και έχει πολλά χρήματα.
 7. Ο κύριος αυτός είναι ένας άνθρωπος που είναι πολύ πλούσιος και έχει πολλά χρήματα.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΘΑ ΞΕΡΕΤΕ ίσως, αγαπητά μου Διαπλάσπουλα, πώς η χώρα μας γίνεται σιγά σιγά, ένα διεθνές κινηματογραφικό κέντρο. Τό ένα ύστερ' από τ' άλλο έρχονται τα μεγάλα κινηματογραφικά συνεργεία για να γυρίσουν εδώ ταινίες όπου, όπως είπα, ο διάσημος σκηνοθέτης Γιάν Νεγκουλέσκο, «ο ουρανός είναι πάντα καθαρός και το ελληνικό τοπίο αποτελεί το ιδεώδες πλαίσιο για ένα φιλμ».

ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΕΤΑΙΡΙΕΣ

Την αρχή την έκανε πέρουν η «Φόξ» κι' έφτος γυρίζουν εδώ ταινίες η «Μέτρο Γκόλντγουϊν Μάγερ» και η γερμανική εταιρία «Ούφα». Τρεις επίσης μεγάλες εταιρίες θα έρθουν στην Ελλάδα να γυρίσουν φιλμς μέσα στο καλοκαίρι.

Όπως βλέπετε, η χώρα μας προσελκύει ζωηρό το ενδιαφέρον των ξένων κινηματογραφιστών, που με τις ταινίες τους δείχνουν τις φυσικές ομορφιές της Ελλάδος σ' όλον τον κόσμο.

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΛΗΜΑΝ

ΑΠΟ τις ξένες ταινίες που θα γυριστούν στην Ελλάδα, θα ήθελα ιδιαίτερα να σας αναφέρω μία, που έχει τον τίτλο «Η ζωή του Σλήμαν».

Θα έχετε ακούσει, αγαπητά μου Διαπλάσπουλα, τον Έρρίκο Σλήμαν, τον μεγάλο αρχαιολόγο, που ξεκίνησε από φτωχό παιδί χωρίς καμμία προστασία και καθόλου χρήματα για να κατορθώσει ν' ανέβη πολύ ψηλά και να πραγματοποιήσει το μεγάλο ιδανικό της ζωής του: Να φέρη στο φως κόσμους όριστικά χαμένους και ανάμεσά τους την αρχαία Τροία που ύστερα από

έπιμονες και εξαντλητικές έρευνες, ανέκαλυψε τα ίχνη της και απέδειξε σ' όσους αμφέβαλλαν, ότι η Τροία υπήρξε και ότι δεν ήταν ένα άποκρημα της φαντασίας των αρχαίων συγγραφέων.

Η ζωή, λοιπόν, αυτού του σπουδαίου αρχαιολόγου, που

Η δημοφιλέστερη ήθοποιος της Τσεχοσλοβακίας είναι η πεντάχρονη Χάνα, για την οποία σάς έγραψα και άλλοτε. Στη φωτογραφία η μικρούλα Χάνα που είναι προικισμένη με εξαιρετικό δραματικό ταλέντο, όπως έμφανίζεται στο τελευταίο της φιλμ «Οι μεγάλοι δρόμοι».

υπήρξε παράλληλα και μεγάλος άνθρωπος, θα δώση τη βάση γι' αυτή τη γερμανική ταινία που θ' αρχίση να γυρίζεται εδώ τον προσεχή Οκτώβριο.

ΜΙΑ ΣΟΦΗ ΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΣΛΗΜΑΝ

Μ' αυτή την ευκαιρία, σας αναφέρω μια σοφή σκέψη του Έρρίκου Σλήμαν, που μπορεί ν' αποτελέσει έναν πολύτιμο οδηγό για όλους τους νέους, που φιλοδοξούν να πετύχουν κάτι στη ζωή τους.

— Δεν πρέπει να σταματάμε ποτέ και σε καμμία δυσκολία. Οι νέοι άνθρωποι έχουν μέσα τους μια θεία δύναμη, που μπορεί να τους ανοίξη πλατειούς και ατέλειωτους δρόμους. Δεν πρέπει ποτέ να λέμε: Αύριο θα

κάνω αυτό γιατί σήμερα δεν μπορώ». Κάθε αναβολή είναι μια δυσκολία που προσθέτουμε στην προσπάθειά μας... «Ας βλέπουμε τον ήλιο κι' ας ξεκινάμε... Οι καλές μέρες σίγουρα θα ξηρύνουν...»

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ

ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ θα κυκλοφορήση μια ανθολογία των δέκα καλύτερων ελληνικών διηγημάτων, από μεγάλων έκδοτικό οίκο της Ρώμης.

Μια άλλη έξ' άλλου ανθολογία της νεοελληνικής πεζογραφίας θα κυκλοφορήση στα γερμανικά. Σ' αυτήν, όπως έγραψα κι' άλλοτε, θα παρουσιασθούν τα ωραιότερα ελληνικά διηγήματα από τα πρώτα μεταεπαναστατικά χρόνια ως σήμερα.

Τις μεταφράσεις αυτών των διηγημάτων, που θα κυκλοφορήσουν από μεγάλων έκδοτικό οίκο του Μονάχου, — θα φιλοτεχνήσει η Ισιδώρα Ρόζενταλ.

— Ένας νέος Έλληνας ήθοποιος θριαμβεύει στην αμερικανική τηλεόραση και στο Χόλλυγουντ. Είναι ο

Τζακ Κασσαβέτης, που θεωρείται από τις θετικότερες ελπίδες του αμερικανικού κινηματογράφου. Οι έγκυροί κριτικοί του αφιερώνουν ένθουσιώδη σχόλια.

— Ο πλοίαρχος Κουστός που έγύρισε τη θαυμάσια ταινία «Ο κόσμος της σιωπής» που σας παρουσιάσαμε σε προηγούμενο τεύχος της «Διαπλάσεως», θα γυρίση τώρα ένα καινούργιο φιλμ με θέμα πάλι την υπό την θάλασσα ζωή. Αυτή τη φορά με το πλοίο του «Καλυψώ», εφοδιασμένο με θαυμάσιες μηχανές υποβρυχίας λήψεως και με πέντε δύτες-όπερατέρ, θα πάη στον Εθρηνικό και θα γυρίση εκκ' την καινούργια του ταινία.

— Έκυκλοφόρησε στη Ρώμη ένα θαυμάσιο αφιέρωμα στην πνευματική Ελλάδα. Πρόκειται για το αφιέρωμα του Ιταλικού λογοτεχνικού περιοδικού «Αύσωνια» που παρουσιάζει τους γνωστότερους συγγραφείς μας, με τις πιο αντιπροσωπευτικές σελίδες τους.

Όπως βλέπετε, αγαπητά μου Διαπλάσπουλα, η χώρα μας αποκτά σιγά σιγά παγκόσμια πνευματική ακτινοβολία, όπως δικαιολογούνται της αξίζει.

ΝΕΣΤ. ΜΑΤΣΑΣ

Μια ωραία ζωγραφία του χαρακτήρα Γ. Μόσχου, που παρουσιάζει τη «πεινιά» του ζωγράφου Ν. Λύρα στην Τήνο, το νησί που μας έδωσε μερικά από τους μεγαλύτερους καλλιτέχνες.

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Ο Νίκος, παρουσιάσθηκε στους γονείς του και τους ρώτησε με ύφος πολύ σοβαρό:

— Θα μου επιτρέψετε να πάω μια πολυήμερη έκδρομή;

— Πού;

— Στην Ευρώπη!

Οι γονείς του τ'α χάσανε. Πού τού ήλθε ενός παιδιού 17 ετών το κέφι να πάη έκδρομή στην Ευρώπη; Βέβαια ο Νίκος ήταν μεγάλος πια και μπορούσε να κυβερνήση τον εαυτό του. Άλλα με τί χρήματα θα πήγαινε; Εκτός αν η έκδρομή δέ θα τού κόστιζε τίποτα. Θα είχε βρεί, φαίνεται, κάποια ευκαιρία. Αυτό ήταν. Και δεν τ'είχανε σκεφθή. Τού είπα λοιπόν ο πατέρας του:

— Να π'ας, παιδί μου! Βέβαια τ'α ξεοδα θα τ'α κάνη κάποιος άλλος. Ίσως τ'α σχολείο σου, κανένας οργανισμός.

— Όχι! Τ'α ξεοδα θα τ'α κάνω μόνος μου!

— Μόνος σου;

Ο πατέρας τού τ'αχασε. Τ'ο ίδιο κι' η μητέρα του. Χρήματα δεν τούς πείσσευαν για να τού δώσουν. Έπρεπε να τού τ'ο πουνε καθαρά.

— Ξέρεις, Νίκο, θα χρειασθής αρκετά λεπτά για να κάνης τ'ο ταξίδι σου στην Ευρώπη. Έμεις τώρα δεν μπορούμε να σου δώσουμε. Λοιπόν;

— Μα, πατέρα! Έγώ δέ σας ζήτησα χρήματα. Μόνο την άδεια σας ζήτησα.

— Δέ μάς είπες όμως πόσο θα στοιχίση και ποιός θα πληρώση τ'α ξεοδα.

Η έκδρομή δεν είναι καθόλου ακριβή. Θα πάμε μ' ένα αυτοκίνητο πουλμαν. Την οργανώνει κάποιος σωματείο. Όσο για τ'α χρήματα τ'α έχω. Μου τ'α δώσατε σείς.

— Έμεις;

— Ναί. Έσείς κι' οι θεϊοί μου!

Έβγαλε από την τσέπη του ένα διβλιάριο καταθέσεων και τ'ο έδειξε.

— Να τ'α χρήματα.

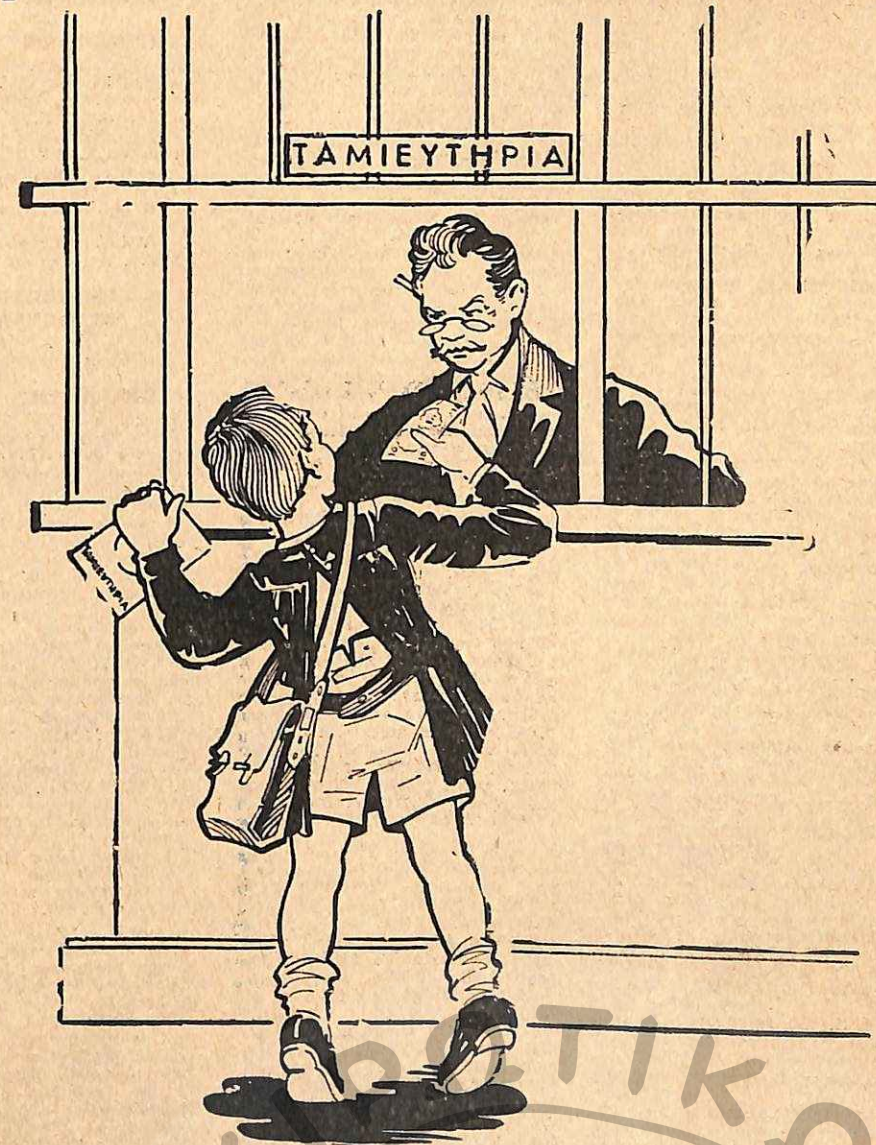
— Τ' είναι αυτό;

— Ένα διβλιάριο καταθέσεων σε ταμειτήριο. Καταλάβατε τώρα;

Οι γονείς τού Νίκου κατάλαβαν. Δεν τ'ανε ανάγκη να τούς πη περισσότερες λεπτομέρειες. Δέ βάσταξαν όμως και τόν ρώτησαν:

— Μα πώς μάζεψες τόσα χρήματα;

— Απλούστατα: Τ'α λεπτά που μου δίνετε για χαρτζιλίκι, δέ τ'α ξόδευα όλα. Ένα μέρος τ'α διέθετα για τ'α μικροέξοδά μου, τ'α άλλα τ'α κατέθετα στο Ταμειτήριο. Τ'ο ίδιο έκανα και με τ'α χρήματα που μου έδιναν οι θεϊοί και οι θείες μου. Στην αρχή ντρεπόμουν να πάω στην τράπεζα για να

καταθέσω τ'ες δραχμούλες μου. Ήμουνα πιτσιρίκος. Όλοι κατάθεταν χιλιάδες. Έγώ τί να καταθέσω; Μερικά δεκάρικά και τάλληρα. Σκέφθηκα όμως πώς κι' αυτά τ'α λίγα χρήματα θα μου χρησίμευαν κάποτε για κάτι μεγάλο. Να αγοράσω κάτι που θα στοίχιζε αρκετά ή να κάνω ένα ταξίδι. Χρόνια τώρα, στην τράπεζα οι υπάλληλοι με είχανε μάθει και με θεωρούσαν πελάτη τους. Χρόνια τώρα, έγώ τ'ο πιτσιρικάκι είμαι πελάτης μιάς τράπεζας. Μεγάλη μου τιμή μά την αλήθεια. Τ'α χρήματα όμως μαζευτήκανε και τώρα μαζί με τούς τόκους είναι αρκετά για να κάνω ένα ταξίδι στην Ευρώπη!

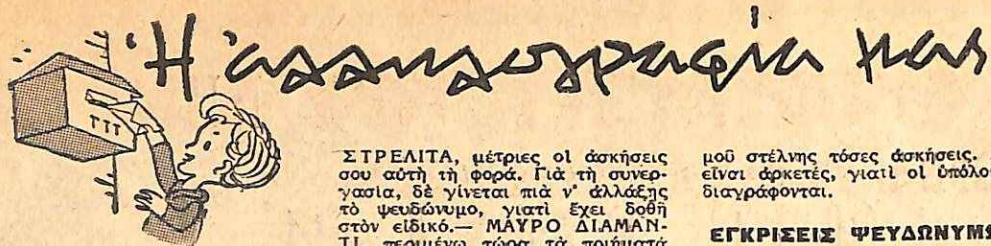
Οι γονείς τού Νίκου, μέινανε κυριολεκτικά με τ'ο στόμα ανοιχτό! Θαύμα-

ζαν τ'ο παιδί τους και τού δώσανε την ευχή τους. Έτσι, ο Νίκος ξεκίνησε για τ'ο πρώτο του ταξίδι στο εξωτερικό. Ένα ταξίδι, που μόνος του τ'ο δημιούργησε. Τ'ο πρώτο μεγάλο όνειρο της ζωής του.

Σέ λίγες μέρες ο ταχυδρόμος έφερε μιά κάρτα. Κατόπιν κι' άλλες. Ήταν απ' τ'α μέρη που περνούσε ο Νίκος. Όραίοι τόποι, αγνώστους κόσμους. Οι γονείς είχανε βάλει τ'ες κάρτες με τ'ες όμορφες φωτογραφίες επάνω σ' ένα τραπέζι και παρακολουθούσαν νοερά τ'ο αγαπημένο τους παιδί.

— Μα είναι θαυμάσιο, είπε η μητέρα.

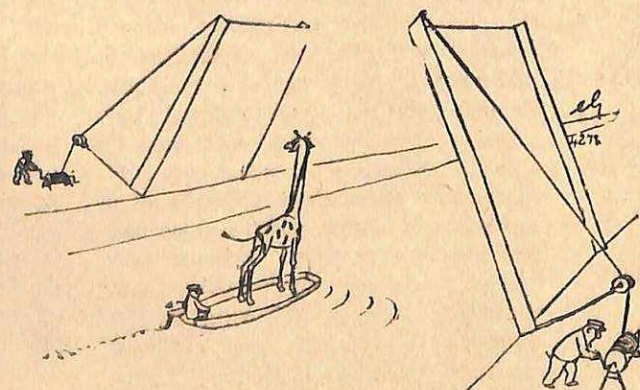
— Ναί! Πραγματικά πολύ θαυμάσιο αυτό που κατάφερε τ'ο παιδί μας, με τ'ες οικονομίες του.

Αθήναι, Χριστού Λαβὰ 1
13 Αυγούστου 1956

Νίλη ΑΛΟΓΟΜΥΓΑ, οι μέρες που εργάζονται τα παιδιά στα γραφεία μου είναι Τρίτη και Παρασκευή απόγευμα. Έλπιζω να βρήκα σύντομα κι' έτσι να γινώσκω, ούμ κι' από κοντά. Η άσκηση σου, ΕΞΥΠΝΕ ΠΟΝΤΙΚΕ, θα δημοσιευθεί. Τα ψευδώνυμα που θέλεις, ΟΛΓΑ ΚΟΣΜΙΔΟΥ, υπάρχουν. Στείλε άλλα. Την ανταπόκριση, ΜΑΝ-ΤΗΛΑ ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟ, δεν την κατάλαβα. Την απέρριψα. Πρέπει να στείλεις τα τεύχη των δύο τόμων να στα διελιθοδύστη, θα σου στοιχίσουν 50 δραχ. τα διελιθοδύστη και 20 τα ταχυδρομικά. Η άσκηση δόσολη από τεχνικές πλευρές. Τα ανέκδοτα θα δημοσιευθούν. Πάντα σου απαντώ, ΡΟΔΑΥΓΗ. Παλιούς τόμους δεν έχω, ούτε υπάρχουν νομίζω. Για τα διελιθοδύστη της ηλικίας σου, γράψε στις Μ. Αγγελίες. Το ψευδώνυμό σου τόχεις αναφέρει στο 3ο φύλλο στις 21-12-57. Όπως βλέπεις, δεν παύω να σου απαντώ στα πράγματα κι' ακόμα παραπονιέσαι. Μέτρια ή Σκάλα, ΑΤΑΧΤΟΥΛΑ. Κι' η δική σου Σκάλα, ΚΑΜΕΛΙΑ, μετρία. ΜΩΜΟ, διαφημιστικό όλο-όλο έστειλα. Οι Γρίφοι είναι δύσκολο να δημοσιευθούν, γιατί έχουν τεχνικές δυσκολίες. Στείλε άλλες άσκήσεις. Ένα ανέκδοτο θα δημοσιευθεί. Τα ψευδώνυμα που θέλεις, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΚΑΤΣΟΥΛΑΚΗ, υπάρχουν. Στείλε άλλα, μαζί με 5 δραχ. Μέτρια ή άσκηση, ΝΕΣΤΟΡΑ. Το γράμμα σου, ΑΡΙΣΤΑΡΧΕ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, μένει αδιάβαστο γιατί είναι γραμμένο από τις δυο μεριές του φύλλου. Αποθήκευ' αυτό που μου γράφεις, Ν. ΜΠΟΥΡΑ. Ας ελπίσουμε πως το χειμώνα θα διορθωθούν όλα. ΣΤΕΝΤΡΟ. Ένα ανέκδοτο θα δημοσιευθεί. ΔΟΚΤΩΡ Χ, τις επιδόσεις φιλάετ'ης για να τις στείλεις όταν θα εανανηλάξετε κανένα τεύχος. Το Σταυρόλεξο είναι λάθος. Διπλαγή γραφές μέσα στα τετραγωνάκια και τις λύσεις και μάλιστα με σινιλά. Τι θα λύσουν λοιπόν το παιδιά; Τα ψευδώνυμα που ζητάς, ΙΩΑΝΝΗ ΡΟΥΚΟΥΝΗ, υπάρχουν. Στείλε άλλα. Μία άσκησι μωραϊτή θα δημοσιευθεί. Το ανέκδοτο πολύ μέτριο. ΑΡΑΜΠΕΛΛΑ, μία άσκηση κι' ένα Σταυρόλεξο θα δημοσιευθούν. ΑΔΕΛΦΟΙ Ψ, το κλιμακόλεξο μέτριο. Δύο ανέκδοτα, ΤΣΑΛΑΠΕΤΕΙΝΕ, θα δημοσιευθούν. Η σκαλα λάθος. Οι συνεργασίες παίρνουν σειρά. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ, αν η άγγελία σου έχη 10 λέξεις, θα στείλεις γραμματόσημο 2 δραχμών. Ένα ανέκδοτο, ΤΑΡΑΞΙΑ, θα δημοσιευθεί. ΦΙΦΗ, σ' εύχασα να τα καλά σου λόγια. Ένα ανέκδοτο, ΝΗΡΗΨ, θα δημοσιευθεί. Οι σκάλες σου είναι λάθος. Οι άσκήσεις και τα ανέκδοτα, ΑΡΜΟΝΙΑ, μέτρια. Το ψευδώνυμο κοστίζει 5 δραχ. και η λέξη στις Αγγελίες 20 λεπτά. Μία άσκηση, ΑΛΟΓΟΒΟΛΟ, θα δημοσιευθεί. Και θέσασα σε θυμάμαι, ΓΑΛΛΙΔΟΥΛΑ, και να που ξαναβρεθήκαμε. Έλπιζω τώρα να μου γράφεις τακτικότερα. Η Σκάλα σου είναι λάθος. ΚΑΣΤΑΝΗ ΠΛΕΞΟΥΔΑ, το γράμμα σου μένει αδιάβαστο. Είναι γραμμένο από τις δυο μεριές του φύλλου. ΕΡΡΙΚΟ, η άσκηση θα δημοσιευθεί. Το ανέκδοτο γνωστό. Η άσκηση, ΠΟΥΠΟΥΛΟ, θα δημοσιευθεί. Ε.

ΣΤΡΕΛΙΤΑ, μέτριες οι άσκήσεις σου αυτή τη φορά. Για τη συνεργασία, δε γίνεται πια ν' αλλάξεις το ψευδώνυμο, γιατί έχει δοθεί στον ειδικό. ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ, περιμένα τώρα τα ποιήματά σου. Τα Μ. Μυστικά, ΑΝΝΥ, κάνουν 1 δραχ. το ένα. Έλπιζω τώρα να μου γράφεις τακτικότερα. ΡΟΒΙΝΣΩΝΑ ΚΡΟΥΣΕ, ένα όποιο πρωί θέλεις απ' το γραφείο, έκτος από Τρίτη και Σάββατο, για να κοινοποιήσω. Μία άσκηση κι' ένα ανέκδοτο θα δημοσιευθούν. Το Σταυρόλεξο μέτριο. ΜΙΚΡΟ ΓΙΑΠΩΝΕΖΑΚΙ, ούτε γέλασα, ούτε γελώ. Όμως νομίζω πως τόχεις μεγαλοποιήσει! Πάντως, αν έρθης στην Αθήνα, ένα ένα πρωί να τα κοινοποιήσω. Θα σε περιμένω. Το ανέκδοτο θα δημοσιευθεί. Το Σταυρόλεξο, ΧΡΥΣΟΜΥΓΑ, πολύ μέτριο. Προσπάθησε πολλές φορές ακόμα. ΡΟΒΥΡΟ, δεν κατάλαβα και πολλά από το γράμμα σου, όπως την ανωμαλία των ψευδωνύμων και τον πίνακα των μελών των Αγαθόντων. Όσο για τα υπόλοιπα: 1) "Αν οι άγγελοι δε δημοσιεύθηκαν ακόμη, μπορεί να χάθηκαν από τυπογραφείο, όπως ξαναείπες" τες μου. 2) Τι σημασία έχει που δημοσιεύθηκε το κομμάτι σου χωρίς ν' αναγγελθεί από τη Στήλη Κριτικής; Δεν είναι απαραίτητο. 3) Οι απόψεις επί της διαμόρφωσης, ήταν μεν του συλλόγου, αλλά μου τις έγραψες εσύ. Γι' αυτό σκέφτηκα πως προκειμένου να τα μάω σ' όλοκληρο το σύλλογο, καλύτερα θάταν να τα γράψω εγώ. 4) Στο καταστατικό του Συλλόγου, δεν είχα ούτε να προσθέσω τίποτα, ούτε ν' αφαιρέσω. Όποτε, τί σχόλια να κάνω; Και τέλος, γιατί ρωτάς έμένα για την ανωμαλία που έγινε στο σύλλογο των Αγαθόντων, και δε ρωτάς τα ίδια τα παιδιά, μια και πάτε στο ίδιο σχολείο; Οι άσκήσεις μετρία. Στείλε μου καλύτερες. Το γράμμα σου ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΚΕΡΕΜΙΤΣΗ, δυστυχώς μένει αδιάβαστο. Είναι γραμμένο από τις δυο μεριές του φύλλου. Έκτός όμως απ' αυτό, αν θες να λάβεις μέρος στη σελίδα συνεργασίας, πρέπει να πάρης ψευδώνυμο. Μετρία η άσκηση σου, ΑΝΑΜΠΟΥ ΜΠΟΥΛΑ. Η αναγγελση του ψευδωνύμου στοιχίζει 25 δραχ. το δικό σου λήγει το Νοέμβριο. Μία άσκηση ΧΙΩΤΟΠΟΥΛΑ, θα δημοσιευθεί. Πολύ εύκολο το Σταυρόλεξο, ΛΟΥΔΟΒΙΚΟ. Τα ανέκδοτα γνωστά. Απ' όσες άσκήσεις μου στείλεις, ΑΝΤΩΝΙΟ ΣΙΜΙΓΔΑΛΙ, μία θα δημοσιευθεί. Άλλη φορά, σε παρακαλώ, μη

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Η φιλοτελική ΣΤΗΛΗ ΔΙΑΦΟΡΑ ΝΕΑ

Η Γαλλική Σαχάρα, θα κυκλοφορήσει μία πραγματικός έμπνευσμένη και πολύ ενδιαφέρουσα έκδοση, μία έκδοση από τρία ωραιότατα γραμματόσημα, με θέμα τον Δόν Κιχώτη. Το ένα απ' αυτά θα έχη την προσωπογραφία του Θερδάντες, του συγγραφέα του κλασικού αυτού έργου ενώ σ' ένα άλλο, θα εικονίζεται ο Δόν Κιχώτης και ο Σάντο Πάνσα, ο πρώτος πάνω σ' ένα άλλο και ο άλλος σ' ένα υπομονετικό γαϊδουράκι και στο δεύτερο πλάνο τους ανεμόμυλους. Το τρίτο γραμματόσημο της σειράς θα παρουσιάζει τη σκηνή της πάλης του Δόν Κιχώτη με τα λιοντάρια.

Το νέο Ισραηλινό γραμματόσημο, που κυκλοφόρησε για το πρώτο συνέδριο της Εβραϊκής νεολαίας.

σικού αυτού έργου ενώ σ' ένα άλλο, θα εικονίζεται ο Δόν Κιχώτης και ο Σάντο Πάνσα, ο πρώτος πάνω σ' ένα άλλο και ο άλλος σ' ένα υπομονετικό γαϊδουράκι και στο δεύτερο πλάνο τους ανεμόμυλους. Το τρίτο γραμματόσημο της σειράς θα παρουσιάζει τη σκηνή της πάλης του Δόν Κιχώτη με τα λιοντάρια.

★Στη Γουινέα κυκλοφόρησε μία νέα σειρά από τέσσερα γραμματόσημα, που εικονίζουν το Χριστό Έσταυρωμένο.

★Με τη Διεθνή Έκθεση των Βρυξελλών, πολλές χώρες, απ' αυτές που λάβανε μέρος στην έκθεση, κυκλοφόρησαν διάφορα αναμνηστικά γραμματόσημα, ανάμεσα σ' αυτά, είναι και η Ουγγαρία, που έδωσε σε κυκλοφορία μία νέα σχετική σειρά. Το πρώτο γραμματόσημο εικονίζει το ουγγρικό περίπτερο, το δεύτερο, προιόντα της Ουγγαρίας στην έκθεση, το τρίτο την κρεμαστή γέφυρα της Βουδαπέστης, το τέταρτο, το Ουγγρικό και Βελγικό περίπτερο ενώμενα με το έμβλημα της έκθεσης των Βρυξελλών, το πέμπτο το περίφημο άγαλμα των Βρυξελλών «Μανκεν Πίλ», το έκτο τη Βουλή των Βρυξελλών, το έβδομο την ανάγλυφη εικόνα του έμβληματος της έκθεσης και το τελευταίο εικονίζει το Δημαρχείο των Βρυξελλών.

Οι πιο πάνω παραστάσεις της νέας αυτής σειράς πλαισιώνονται από ωραιότατους χρωματισμούς.

★Και η Τσεχοσλοβακία, για τη συμμετοχή της στη Διεθνή αυτή έκθεση κυκλοφόρησε πέντε γραμματόσημα, με διάφορες παραστάσεις και χρωματισμούς.

★Για τον αγώνα κατά της φυματιώσεως, η Φιλανδία κυκλοφόρησε τρία γραμματόσημα, με εικόνες διαφόρων λουλουδιών και με το σταυρό της Λαοκρατίας.

★Για την έκθεση «Θησαυροί του Περού», που έγινε στο Παρίσι, κυκλοφόρησαν τέσσερα γραμματόσημα με διάφορα θέματα.

Ν. ΕΥΒΟΙΩΤΗΣ

99. ΜΕΤΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

Κάτω, πέρα στην Άσια, μυροδόλο ένα νησί, θα το ξέρης και εσύ, του μπερδεύω τα στοιχεία.

Πού όμως να φανταστώ ότι τόκανα... κλαδιά, που τα πήρανε παιδιά, να δεχτούνε τον Χριστό.

ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ

100. ΡΟΜΒΟΣ

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

1) Σύμφωνο. 2) Είδος φυτού. 3) Στο νέο ανήκει η Αμερική (αίτ. δημ.). 4) Το συγ-

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Σύμφωνο. 2) Ντεμόρα ήθοι 1 2 3 4 5 6 7 8 9
3) Τελικός σύνδεσμος. 4) Έπεξεργασε να κυριεύση τη Ρώμη. 5) Όχι αι μισαί. — Εύγε. 6) Ιταλική νήσος. 7) Αιολογικός σύνδεσμος δίχως το τελικό ν. 8) Βοήθεια. 9) Σύμφωνο.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Φωνήεν. 2) Υπό στοιχείο (άρ. καί). 3) Κατοφάκει. 4) Ανήκει στη ρίνα. 5) Έχει πολλές το κρέας (άντ. στρόφως). 6) Χρονική μονάδα. 7) Ο.τι και το 5 έ' όριζον. τως, αλλά στον ένικό.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Οριζόντιως: 2) Ια—Τί. 3) Ανε—Πές. 4) Μαξά—Κόλτ. 5) Έλευθερία. 6) Τοίς—Νοός. 7) ΡΓΣ—Ινο. 8) ΟΟ—ΟΥ.

Καθέτως: 1) Διάμετρος. 2) Ανάλογο. 3) Έξεις. 4) Αύς. 6) ΚΕΝ. 7) Πόροι. 8) Τελιώ. 9) Διστάζων.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ

88) Έλλάς — Έλβας. 89) Πετεινός. 90) Τό χελιδόνι. 91) Δερικυλίδας — Έαρ — Ραδίκια — Υδρα — Λύρα — Ικαρία — Δίας — Άλυσίδας.

101. ΤΡΙΓΩΝΟ

1) — — — — —
2) — — — — —
3) — — — — —
4) — — — — —
5) — — — — —

1) Θεός στους Μουσουλμάνους. 2) Πόλη της Γαλλίας. 3) Βιβλικό πρόσωπο. 4) Υποθέτουμε με αυτό. 5) Είναι το προτελευταίο γράμμα.

ΑΝΤΩΝΙΟ ΣΥΜΙΓΔΑΛΙ

102. ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟ

1) 1 2 3 4 5 3 2 1 6 7
2) 2 6 5 6 7
3) 3 6 4
4) 4 2 4 5 6
5) 5 3 2 3
6) 6 5 5 2
7) 7 2 7 2

1) Έλλην συγγραφέας. 2)

ΧΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

103. ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ

1) Σ . . . Σ
2) Σ . . . Σ
3) Σ . . . Σ
4) Σ Σ
5) Σ Σ
6) Σ Σ
7) Σ Σ

ΕΡΡΙΚΟΣ

104. ΣΚΑΛΑ

1) Σήμα κινδύνου. 2) Άβλαβής. 3) Νησί των Κυκλάδων. 4) Σύνολο πολεμικών πλοίων. 5) Χριστιανικό σύμβολο. 6) Άνδρικό όνομα. 7) Ποταμός της Ελλάδος.

ΤΙΡΜΠΟΥΣΟΝ Α

105. ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Τα αρχικά των ζητούμενων λέξεων κάνουν Άμερικανό αθλητή των 400 μ.
1) Άκούραστος ηγέτης του Όλυμπιακού.
2) Το μικρό όνομα χάφ του Πανινίου.
3) Έλλην Πανελληνιονίκης του άλματος τριπλού.
4) Ούγγρος δρομέας άτοχης.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

1) Άρχαίος κατασκευαστής άγγείων.
2) Αιγύπτιος Φαραώ, ο υπό των Έλλήνων λεγόμενος Σέσωτρίς.
3) Είδος άγγείου χρησιμποιούμενον υπό των άρχαίων διά νήμιμον.

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

106. ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1) Από τις τρεις άπαντήσεις που συνοδεύουν κάθε έρώτηση, ή μία είναι σωστή. Προσπαθήστε να βρήτε τη σωστή, διαγράφοντας τις δύο άλλες.

1) Ποιό χρόνο πέθανε ο Πατριάρχης Γρηγόριος ο Ε'; 1821 — 1810 — 1829.

2) Ποιό είναι το χρώμα του πολυτίμου λίθου «άμethystos»; Πράσινο — Γαλάζιο — Ίώδες.

3) Ποιός έσύνησε τους «Μποέμ»; ο Βέρντι — ο Μπελλίνι — ο Πουτσίνι.

4) Ποιά σημασία έχει ή λέξη Όκλαχόμα; Πράσινα Βουνά — Καλή Μέρα — Κόκκινοι Άνθρωποι.

5) Γιατί τά σπίτια του Καρακάς κτίζονται μονώροφα; Λόγω: των σεισμών — του τυχάνος — του πολέμου.

6) Πότε και από ποιά χώρα έκυκλοφόρησαν τα πρώτα γραμματόσημα; Γά 1815 από τη Γαλλία — το 1840 από την Άγγλία — το 1862 από τη Γερμανία.

7) ΠΟΥΠΟΥΛΟ

107. ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1) Από τις τρεις άπαντήσεις που συνοδεύουν κάθε έρώτηση, ή μία είναι σωστή. Προσπαθήστε να βρήτε τη σωστή, διαγράφοντας τις δύο άλλες.

1) Ποιό χρόνο πέθανε ο Πατριάρχης Γρηγόριος ο Ε'; 1821 — 1810 — 1829.

2) Ποιό είναι το χρώμα του πολυτίμου λίθου «άμethystos»; Πράσινο — Γαλάζιο — Ίώδες.

3) Ποιός έσύνησε τους «Μποέμ»; ο Βέρντι — ο Μπελλίνι — ο Πουτσίνι.

4) Ποιά σημασία έχει ή λέξη Όκλαχόμα; Πράσινα Βουνά — Καλή Μέρα — Κόκκινοι Άνθρωποι.

5) Γιατί τά σπίτια του Καρακάς κτίζονται μονώροφα; Λόγω: των σεισμών — του τυχάνος — του πολέμου.

6) Πότε και από ποιά χώρα έκυκλοφόρησαν τα πρώτα γραμματόσημα; Γά 1815 από τη Γαλλία — το 1840 από την Άγγλία — το 1862 από τη Γερμανία.

7) ΠΟΥΠΟΥΛΟ

108. ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

1) Το Πόρτο Ντεσκάνο βρίσκεται: στη Βολιβία; στο Περού; στην Αργεντινή;

2) Τα νησιά Κεργκέλεν που βρίσκονται: 3) Η Κασάλα είναι: Στο Άγγλοισιππιακό Σουδάν; στη Λιβύη; στη Ρωσία;

4) Η Ουγκάντα ποιά πρωτεύουσα έχει: 5) Τι είναι ή Αντισάμπιτι; Πόλη; Βουνό; Λίμνη; Ποτάμι; Ποιό βρίσκεται: 6) Το Σάβο είναι: Λίμνη; Βουνό; Ποταμός; Ποτάμι; Νησί; Ποιό βρίσκεται: ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

ΞΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΖΩΝΗΝΘΩΤΩΝ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΤΗ ΧΑΡΑ

Καρδιά μου, μη και σήμερα μου ψάλλεις
(Θλιβερά
μα κοιτάζε κι' άποψε το θέαμα στην
πλάση.
Μη σου 'ρθουν πάλι στο μυαλό, και κλά-
(ψης γοερά
για τις έλπίδες τις παλιές, που 'χεις για
(πάντα χάσει.

Μ' έλλαξε τώρα κι' έχε πιά, χαρά μόνο
(καρδιά μου,
κείνη που ξεσυνήθισες, που 'χες λησμονη-
(μένη.
"Ασε το κλάμα! Μοναχά χαρά να 'ναι
(κοντά μου.
Χαρά που να μη φεύγει πιά! Παντοτεινά
(να μένη.
ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΞΑΝΑΝΘΙΣΑΝ

Γιατί κλαίς; Τα λουλούδια ανθίσαν και
(πάλι
και στολίσαν με χάρη τα όλόγυμα κλά-
(νια,
φιληθήκαν άγνά στα κλαδιά με τ' άηδονία,
εὐωδίασαν, χαρήκαν της φύσης τὴ κάλλη.

Μα σύ κλαίς. Και θυμάσαι νεκρό ένα λου-
(λούδι,
που ή άγνή όμορφιά του τη φύση κοσμούσε,
σάν μαζί σου κι' αυτό το φτωχό τραγου-
(ίδουσε
χαρωπό, γελαστό, της χαράς τὸ τραγούδι.

"Ωμως γέλα κι' εσύ! Νά! Ξανά ζωντανεύει
μυριάδες φορές τὸ λουλούδι, σκορπώντας
τὸ γλυκό άρωμά του παντού και ζητώντας
στης καρδιάς σου μιά θέση ξανά για ν'ά-
(νέβη.

Τά λουλούδια ξανάνθισαν! "Α! Τί μεγάλο
πανηγύρι στους κήπους στα δέντρα, στα
Μη λυπάσαι! 'Η ψυχή με χαρά άς γιορ-
(τάσει!
Τά λουλούδια ξανάνθισαν! Μην κλαίς πιά
(άλλο!
ΚΕΔΡΟΣ

ΓΑΛΗΝΗ...

Είν' όλα τόσο ήρεμα στ' άποψινὸ τὸ
βράδυ...
'Η πλάση όλη τυλίγεται στὸ άπαλό σκο-
(τάδι.

Φηλά, ή χλωμή βασίλισσα της νύκτας, ή
(σελήνη,
χλωμά θαμποφεγγίσματα στὸν οὐρανὸ ξε-
(χύνει.

Παντού γαλήνη άπλώθηκε και τοῦ βοσκοῦ
(ή φλογέρα
μοναχή αὐτή άντιλαλεῖ στὸ μυρωμένο ά-
(ιγέρα,

κι' ένώνεται με τ' άηδονιοῦ τὸ μεγικό
(τραγούδι
ένῳ τριγύρω εὐωδιά σκορπά κάθε λουλούδι.
Τ' άγέρι πόσο ήρεμα — στ' άποψινὸ τὸ
(βράδυ —

άργοσαλεύει τις κορφές τῶν δένδρων μ' ένα
(χάδι.

Κι' ή θάλασσα ή γαλανή την πλάση να-
(νουρίζει.
Στην γαλανή της άγκαλιά θαρκούλες άρ-
(μενίζουν

ένῳ ψηλά τὰ όλόχρυσά τ' άστέρια λαμπύ-
(ρίζουν...

"Ω! τί μαγεία, τί όμορφιά, τί άπέραντη
(σαγήνη...
Παντού, σέ γή και σ' οὐρανὸ άπλώθηκε
(γαλήνη...
ΟΡΘΑΓΟΡΙΔΗΣ

ΜΗ Μ' ΑΦΗΣΗΣ ΜΟΝΟ

Κλεισμένος στὸ όρφανοτροφείο, ζή με τη
σκέψη της.
'Η γαλήνια μορφή της και τὸ θλιμένο της
χαμόγελο δέν τὸν αφήνουν ήσυχο.

Μήπως, πρὶν λίγες μέρες, τὸ σπίτι δέν
ήτανε γεμάτο απὸ την όμορφιά της;
Μήπως αὐτὸς δέν ήταν σά μωρό παιδί ὁ-
ταν έπεσε άρρώστη;

Μήπως αὐτὸς δέν έβγαλε την άγωνιώδη
κραυγή, «Μητέρα μη μ' αφήνεις μόνο» όταν
τὰ πάντα είχαν χαθί;

"Όμως Αὐτή, ή καλή, ή στοργική, δέν τοῦ
έκανε την τελευταία του έπιθυμία.
Τὸν άφησε μόνο. Και αὐτὸς έκλαιγε σάν
μωρό παιδί.

Τὸ κουδούνι κτυπώντας έδειξε πὼς τὸν
ζητούσε ὁ Διευθυντής.
Σκούπισε τὰ κατακόκκινα μάτια του και
κατέβηκε κάτω.

"Υστερα απὸ δύο ὥρες έβγαίνει άλλος άνθρω-
πος. "Όχι απὸ τὸ γραφεῖο, απὸ την έκκλησία.
'Ο διευθυντής τοῦ μίλησε σάν πατέρα.

— Παιδί μου, τοῦ εἶπε, καταλαβαίνω τη
λύπη σου. "Όμως ή μητέρα σου δέ χάθηκε.
Πήγε σ' έναν καλύτερο κόσμο.

Τοῦ εἶπε και άλλα πράγματα και συμβου-
λές.
Βγαίνοντας πήγε στην έκκλησία.

Κι' εκεί μπροστὰ στην εἰκόνα τοῦ Σωτήρα,
άγκισθηκε νὰ γίνη καλύτερος.

Πάλι τὰ μάτια του ήτανε κόκκινα. Πάλι
είχανε κλάψει. "Όχι όμως απὸ λύπη. Απὸ
έλπίδα. "Ο άνεμος της αἰσιοδοσίας που φύ-
σηζε μέσα του τὸν έκανε νὰ αισθάνεται δυνα-
τός. Νὰ θέλη νὰ κάνει μεγάλα πράγματα. Μέ-
σα απὸ τὸ γραφεῖο του, ὁ Διευθυντής που τὸν
είχε παρακαλούησει ένιωσε νὰ τοῦ ξεφύ-
γουν δύο δάκρυα.

ΗΡΩ-Ι-ΚΟΣ ΜΑΧΗΤΗΣ

ΤΑ ΠΑΛΙΟΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ

'Η δεύτερη χρονιά που κάνω διαγωνισμούς.
Φόβος και τρόμος με πιάνει όταν άκούω
τὸ δασκαλό μας νὰ λέη:
«Απὸ τη Δευτέρα παιδιά θὰ άρχίσωμε τὰ
διαγωνίσματα».

Ούφ!!! ρυτὰ τὰ διαγωνίσματα. Διάβαζε,
διάβαζε διάβαζε...

Ποιὸς ήταν εκείνος που τὰ έχει γυάλε;
Ποιὸς ήταν εκείνος που τὰ έχει γυάλε;

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩ ΠΑΙΔΩ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΡ. ΛΑΔΑ 1

(ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΡΥΤΣΗΣ)

Τηλέφωνο: 30-133

Έκδοτης: ΑΘΑΝ ΕΜΜ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

Χρ. Λαδά 1—Υπεύθυνος Τυπογραφείου

ΒΑΣ. ΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ, Άμισού 24.

Νέα Σύμρνη.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία δρχ. 150

Εξάμηνος » 75

Τρίμηνος » 40

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (Απλό ταχυδρομείο)

ΕΥΡΩΠΗ, ΑΣΙΑ, ΑΦΡΙΚΗ:

Έτησία δρχ. 200

Εξάμηνος » 100

(Εἰς ανάλογον συνάλλαγμα)

ΑΜΕΡΙΚΗ, ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ:

Έτησία δολ. 10

Εξάμηνος » 6

(Δι' αεροπορικὴν άποστολήν

εἰδική συμφωνία).

Μακάρι κάποτε νὰ δάουν λίγο μυαλό οι
δάσκαλοι και οι καθηγηταί και νὰ τὰ στα-
ματήσουν!...

Τέλος πάντων, «ὁ έχων ύπομονήν νική» λέει
μιά παροιμία.

"Ας κάνω και εγὼ λοιπὸν ύπομονή. Κάποτε
θα έρθη ή πολυπόθητή ήμέρα.

Θέλετε νὰ σὰς περιγράψω την πρώτη ήμέ-
ρα τῶν διαγωνισμῶν;
'Αρχίζω λοιπόν.

Μόλις χτύπησε τὸ κουδούνι, γραμμὴ για
την τάξη.

'Αλλά τί γραμμή... «τεθλασμένη». Σάν
ύπνωτισμένα προχωροῦμε.

Μόλις μποῦμε στην τάξη μοιράζονται τὸ
θέματα, και όλα τὰ κεφάλια σκύβουν επάνω
στη λευκή κόλλα.

"Ακρα ήσυχία βασιλεύει στη μελοχολική
αἴθουσα!

Σὲ μιά στιγμή όμως κάτι γίνεται: "Η θὰ
πέσει ένα μελανοδοχείο και θ' αναστατώσει την
τάξη, ή κάποιο άγόρι θὰ σφυρίξει καὶ ὁ κα-
θηγητής θὰ θυμώσει. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα
ή κανένα διδύμο θὰ έχη άνοιχτή ή θὰ έχη άλ-
λαχτή καμμιὰ κόλλα.

Σὲ λίγο ή αἴθουσα άδειάζει. Τὰ παιδιά
παίζουν.

Και κάθε μέρα αὐτὸ γίνεται με περισσό-
τερο θόρυος ὡς την... τελική νίκη ή την ήτ-
τα... Αὐτὸ ξερατάναι!

ΚΑΤΣΑΡΙΔΑΚΙ

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΚΑΦΕΝΕΔΑΚΙ

Κάτω απὸ ένα γέρο πλάτανο, που με τις
πυκνές φυλλωσιές άγκαλιάζει την πλατεία,
βρίσκεται ένα μικρό καφεεντάκι, που γεμίζει
κάθε πρωί απὸ χίλιους δυο χωριανούς, που
παίρνουν τὸν πρωινὸ μυρωδάτο τους καφέ
ή για νὰ παίξουν λίγο τάβλι ή για νὰ καν-
γαδίσουν και νὰ συζητήσουν τὰ πολιτικά.

Τὸ άκούραστο γκαρσόνι τρέχει απὸ τὸ ένα
τραπέζι στὸ άλλο, έκτελώντας τις παραγγε-
λίες τοῦ κόσμου.

— "Ενα βαρύ γλυκὸ και δυὸ νερά!
Και τὸ γκαρσόνι συνεχίζει την σκληρὴ δου-
λειά του.

— "Ασος δύο!
Πιὸ πέρα, δυὸ παίζουν τὸ πρωινὸ τους τα-
βλάκι!

Τάκ! τάκ! ὁ άσπρομάλλης γέρος παί-
ζει με τὸ θρυλικὸ του κομπολόι, μετρίτας
τις άμέτρητες άναμνήσεις του.

Μιά μέρα όμως όταν είχε μεζεὺτή ὅλος ὁ
γνωστός κόσμος στὸ καφεεντάκι, ὁ οὐρανὸς
άρχισε νὰ μαυρίζει, τὰ δένδρα νὰ λυγίζουν, τ'ί-
ζωά νὰ τρέχουν σάν τρελλά! μιά μεγάλη βοή
άκούγεται και ή χώρα σείεται δόλοκληρη και
στὸ μέρος ὅπου βρισκόταν τὸ φτωχὸ καφε-
εντάκι δέν ὑπάρχε παρά ένας ξερός κορμὸς
πλατάνου.

"Όταν οι άνθρωποι περιφέρωνται στὰ έρεί-
πια και περνούν κάτω απὸ τὸ μέρος ποῦταν
τὸ θρυλικὸ καφεεντάκι, άκούν τούς πελάτες
νὰ καλοῦν τὸ άκούραστο γκαρσόνι, τὸ αἰώ-
νιο καυγάκι γιατὰ πολιτικά, τὸν χτύπο
τῶν ζαριῶν τοῦ ταβλίου και τὸ τὰκ τὰκ
της χάντρας τοῦ κομπολογιοῦ τοῦ γέρου, που
μετρά τις άναμνήσεις του.

ΚΙΘΑΡΑ

ΡΩΜΑΝΤΣΑ...

«Νύχτα γεμάτη θαύματα
νύχτα σπαρμένη μάγια...».

Έκείνο τὸ βράδυ άποφασίσαμε ένα ρωμαν-
τικό περίπατο ὡς την πλανεύτρα άκρογιαλιά
της Ροδιάς... Τώρα άποκαρτωμένοι πιά απ' τὸ
βάδισμα είχαμε ξαπλώσει επάνω στη ζεστή

Ξελίς συ- νεργασίας

ἄμμο με τὰ πόδια
μας βουτηγμένα μέ-
σα στη θάλασσα.
"Όλη τη μέρα, έ-
ξαντλημένοι απὸ τις
φωνές, τὰ τρεξίματα,
τὰ γέλια, τις τρέλες,
τὰ τραγούδια, ζητούσαμε λίγες ὥρες άνάπαυ-
ση... λίγες ὥρες, που ή ψυχὴ άπερίσπαστη
πιά απὸ τη φαντασία, τὸ λαχάνισμα, την
κούραση, νὰ παραδινότανε στη γαλήνη, στην
ήρεμία, στη λατρεία της φύσης...

Δέν μιλούσε πιά κανείς... Και οι πιὸ ἄ-
στείοι της παρέας με τὸ βλέμμα βυθισμένο
πέρα μακριά, στὸ άνοιχτὸ πέλαγος και στὰ
σταχτιά βουνά με τις άπαλές καμπύλες τοῦ
άπέναντι, νησιῦ, όνειροπολοῦσαν... Ίσως κα-
νένα ταξίδι σὲ μαγικούς κόσμους με κρυσταλ-
λινά παλάτια και κοιμισμένες βασίλοπού-
λες, ίσως κανένα πρόσωπο άγαπητό, ίσως...
Ποιὸς μπορεῖ άραγε νὰ μαντέψη τις κρυφές
σκέψεις και τὰ παράτολμα όνειρα, που ξεπη-
δοῦν μεσ' απ' τὰ μύχια της καθαρῆς ψυχῆς,
όταν τὸ φεγγάρι σου χαμογελά απὸ ψηλά και
ή φωνὴ τοῦ γκιῶνη άντηχῇ παραπονιάρικα μέ-
σα στὸν άπέραντο κόσμο της σιωπῆς; Κα-
νείς, ποτέ...

"Αποτραβηγμένη λίγο παράμερα απ' τοὺς
άλλους, θαύμαζα μ' ὅλη τη δύναμη της ψυχῆς
μου την άνεπιτήδευτη, άληθινή όμορφιά, που
χάρισε στὸν κόσμο με άπλοχεριὰ ή μητέρα
οὐση.

"Ο άπαλὸς φλοίσθος τῶν κυμάτων, τὸ
μουρμούρισμα αὐτὸ τὸ μυστηριώδες της θά-
λασσας άνακατεμένο με τὸ άνάλαφρο θρόι-
σμα τῶν φύλλων, έμοιαζε σὰ γλυκὸ νανούρι-
σμα.

Χίλιες δυὸ επιθυσιές γεμίζανε την ψυχὴ
μου, χίλιες δυὸ παράξενες σκέψεις — που κά-
τω απὸ τὸ φῶς της ήμέρας θὰ μοῦ φαινόταν
άκατόρθωτες ίσως και κομικές —, χίλια δυὸ
παράδοξα όνειρα... ήθελα... ήθελα νὰ ήμουν
ανάλαφρη σάν πουλί, νὰ μποροῦσα νὰ πετά-
ξω, και νὰ πηγαινα ψηλά, πολὺ ψηλά, εκεί, μέ-
σα στὸ άπειρο βελουδένιο φόντο με τὰ φαν-
ταχτερὰ στολίσια του που λαμπρύνουν τόσο πο-
λὺ την μεθυστική αὐτὴ βραδιά... ν' ακολου-
θοῦσα τὸ χλωμὸ άσπρμένο φεγγάρι, που σὰ
βασίλισσα της νύχτας σέρνει ξοπίσω του μιὰν

ἀλὲ... ἴδια, προχωρώντας στ' ἔδωτα τοῦ βα-
σιλῆου του... ή πάλι νὰ θρискόμουν κάτω,
στὸ βυθὸ της ξελογιάστρας θάλασσας, ανά-
μεσα στὰ πολύχρωμα ψάρια, στὰ φανταχτερὰ
πορφυρένια κοχύλια, στὰ ζωτικά λουλούδια,
ανάμεσα στὰ νερά που φωσφορίζοντας ξεπαί-
ρναν παράξενες άναυγίες: γαλάζια, σκούρο
μπλέ, μαύρο...

Πόσες ὥρες έμενα — μαζί κι' ὅλη ή παρέα
— πλάθοντας τρελά όνειρα κι' εγὼ δέν ξε-
ρω. Ξάφνου ή φωνὴ «Καλὲ εἰδο εἰστε; Κι' εμεῖς
ψάχναμε νὰ σὰς δροῦμε! "Ελάτε τώρα εἶναι
ὥρα για ὕπνο. Πέρασαν τὰ μεσάνυχτα», μάς
έκανε νὰ πιναχτοῦμε επάνω. "Ηταν οι δικοί
μας που άνησυχήσανε για την άπουσία μας.
Τοὺς ακολουθήσαμε άμίλητοι γεμάτοι σκέψεις
κι' όνειρα... Ψηλά τὸ φεγγάρι πλαισιωμένο ά-
πα χλωμά άσήμα μὲς έβριχνε ακόμα τὸ ἱλαρὸ
του φῶς... κι' ὕστερα τίποτε. Είχαμε πέσει
πιά στὰ κρεβάτια μας.

ΓΛΥΚΕΙΑ ΒΟΛΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

ΣΥΝΝΕΦΑΚΙΑ

"Ο ήλιος σβήνει στη δύση, γλυκοπόρφυρη
κούπα, έχειληλ άπ' τὸ ρόδινο φῶς...

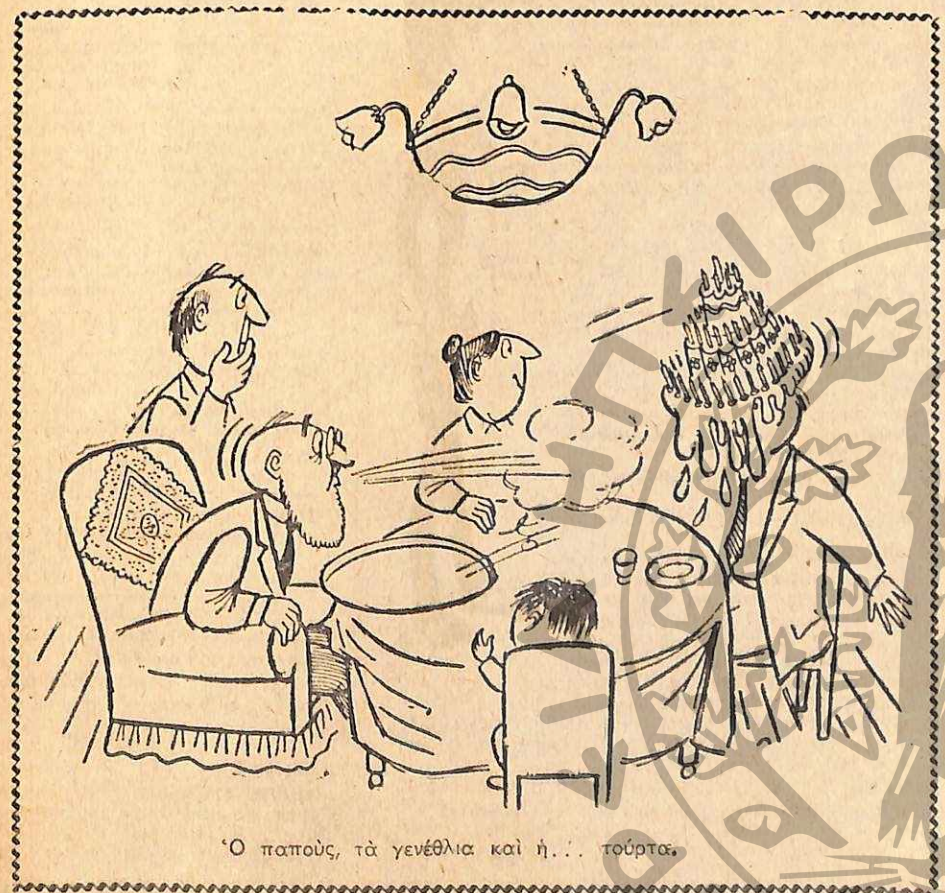
Καθόταν εκεί, κάτω απ' την λευκά, την ὥρα
που έπαίξε με τ' άσημοπράσινα φύλλα της
τὸ λαφρὸ άγέρι...

"Ηταν σκυμμένη, πάνω απ' ένα γκρίζο, ά-
ψυχο γατάκι. Τὰ γαλανά της ματάκια ήταν
συννεφισμένα, κι' ένα δάκρυ άργόκλυσε στὸ
προσώπκι της... "Αμίλητη τὸ κοιτούσε... τὸ
χεράκι της, κινήθηκε άργά, χαϊδεύοντας τὸ
παγωμένο εκείνο σῶμα, που άλλοτε τριβόταν
στὰ πόδια της...

Τ' άγέραι. Δυναμώνει... τὰ φύλλα της λεύ-
καις αλλάζουν, άκατάπαστα, φορεσιές... Οι
καστανές μουκλιτρες πέφτουν στὸ μετωπὸ
της... Μά δέν τις άνασχηματίζει, γελώντας γορ-
γὰ, ὅπως πάντα...

Τὴν κοιτάς. Δὲ βέλω αὐτὰ τὰ μάτια, που
μέσα τους καθρεφτίζεται τὸ χρώμα τ' οὐρα-
νοῦ νὰ υγραίνονται... "Ανασηκώνει τὸ κεφα-
λάκι της, με βλέπει, δὲ μοῦ χαμογελάει ὁ-
μως... εἶναι τόσο λυπημένη...

Τὸ τζάμι θολώνει, απὸ την άναπνοή μου,
δέν τη βλέπω πιά. Κάτι με σπρώχνει κοντὰ
της. Κατεβαίνω γοργὰ τις σκάλες, και τρέ-
χοντας μεσ' απὸ τὸν κήπο, την πλησιάζω...

‘Ο παπούς, τὰ γενέθλια και ή... τούρτα.

Τῆς φωνάζω σιγά, τ' όνομά της... Δέν άπαν-
τάει, μόνο μοῦ δείχνει άργά με τὸ χεράκι της,
τὸ άψυχο σωματάκι, που κείται τώρα μπροστὰ
μας...

Τῆς χαϊδεύω άπαλά, τὰ μαλλιά της, λέγον-
τάς της λίνα λογόνια και ξαφνικά, μ' ένα
λυγμὸ, μ' άγκαλιάζει άγροτάς μου, μέσ
απ' τὰ άναφυλλήτα της... «Γιατί, γιατί; Τ'
άγαπούσα τόσο, γιατί...». Τῆς σκουπίζω τὰ
δάκρυα και παίρνοντας την απ' τὸ χέρι, προ-
χωροῦμε κι' οι δυὸ μεσ' τὰ δέντρα, που φω-
τίζονται απὸ κόκκινες άνταυγίες. Εκεί, κον-
τὰ στη γούρνα, άρχίζω νὰ της μιλά...

«Μην κλαίς μικρή μου χαρά, δέν κάνεις...
κοίταξε τὰ μικρά μας ψαράκια, κοίτα τὸ με-
γάλο σου τόπι, που σὺ δώρισε ὁ θεός
Φράντης, κοίτα σε περιμένουν... πῶς θὰ παί-
ξεις μαζί τους, μικρή μου Χαρά, όταν
κλαίς...».

Σηκώνει τὸ κοστανὸ της κεφαλάκι..., με
κοιτάει... στὰ χελλάκια της άνθίζει ένα χαμό-
γελο... σηκώνεται στις μύτες τῶν ποδιῶν της
και κάνοντας στροφή άρχίζει νὰ τρέχει στὰ
παιχνίδια της, όταν, σταματώντας τὸ τρέ-
ξιμό της, γυρίζει πάλι πίσω... κόβει με γρή-
γορες κινήσεις κομματάκια απ' τὸ κουλούρι
της, και ρίχνει τὰ ψίχουλα στὰ χρυσόψαρα...

Γελώντας, ανάλαφρη, άπομακρύνεται..., ὁ-
κούω τὰ γελάρια της, μεσ' στὰ δέντρα, ὡς
σκέπτομαι, σκέπτομαι, κοιτώντας τοὺς πολυ-
άριθμους κύκλους, που έκαναν τὰ ψίχουλα, πέ-
φτοντας στὸ νερό, και που ὅλο σβήνουν...

ΦΛΑΜΙΝΓΚΟ

ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΜΑΓΕΙΑ

Τὸ γαλάζιο ατλάζι της θάλασσας, άπέ-
ραντο, που ριγοῦσε, άνατριχιάνοντας στὸ ά-
παλὸ χάδι τοῦ μπότη, άπλώνονταν μπροστὰ
μου. 'Η γαλήνη, θεά, σειρήνα ξελογιάστρα,
με τραβούσε σὰ μαγνήτης στην άνοιχτή ά-
γκαλιά της.

'Η φωνή της μου τραγουδοῦσε γλυκά. 'Η
αἰμάρα της χτυπούσε τὸ πρόσωπό μου και
τὰ μικρά κυματάκια της, μιά έπαίξαν στὰ
πόδια μου και μιά, σάν παιδιά σκανταλιάρικα,
τραβίδόντουσαν μακριά.

Προχώρησα σιγά-σιγά και βυθίστηκα στην
σκοτεινὴ άβυσσο που με ὑποδοχόταν.

Με τη μάσκα και τὸν άναπνευστήρα στὸ
πρόσωπό, βούτηξα βαθιά μέσα στην θάλασσα
κι' εκεί στὸν βυθὸ σταμάτησα μαγεμένη.

"Ενας νέος κόσμος, εξωτικός, άλλόκοιτος
άνοιγόταν μπροστὰ μου.

"Ο ήλιος φιλτραρισμένος απὸ τὸ νερὸ έ
φθανε κάτω χλωμός, αδύνατος, πρασινοκάς
σκορπίζοντας ὀλόγυρά του τὸ πράσινο μαγι-
κό φῶς.

Τὰ ψάρια, οι κάτοικοι αὐτοῦ τοῦ κόσμου,
με κοιτάζαν με τὰ μεγάλα γουρλωμένα μάτια
τους σάν περιέσρακτη και μ' ένα χαριτωμένο
παιχνίδισμα της οὐράς έφευγαν γρήγορα και
χάνονταν άνάμεσα στους κατάφορτους, ὀπὸ
θαλάσσια φυτὰ, βράχους.

"Ενας ήχος πρωτάκουστος έρχόταν επὸ
πάνω, που θυμίζει παράξενη μουσική και με-
γάλωνε τὸ συναίσθημα τοῦ μυστηρίου που με
κύκλωνε. Φόβος δέν αισθανόμουν. Μόνο κάτι
σάν ντροπή, γιατὴν άδιάρκη επίσκεψή μου,
που τάραιξε την αἰώνια γαλήνη τοῦ βυθοῦ. Τὰ
πόδια μου θρυμμάτιζαν αλύπητα τὰ ὀστρα-
κα που κατὰ χιλιάδες σχημάτιζαν πραγματι-
κό χαλί στὸ κρυστάλλινο, πελώριο πατάτι.

"Εσκυφα και σήκασα μερικά με τὸ χέρι μου.
Δέν τὰ διάλεξα οὔτε καν τὰ κοιτάξα. Για-
τί, ποιὰ ή άφέλεια, νὰ προσπαθῆς νὰ ξεχω-
ρίσης ποιὸ άστρο εἶναι πὸς ὀμορφο, μιά κι'
όλα έχουν την ἴδια λάμψη.

"Ερριξα μιά άποκαιρετιστήρια ματιά σ' ὁ-
λα γύρω κι' ἐνῳ τὰ μαγευτικά λουλούδια κοι-
νούσαν σ' άποκαιρετισμό τὰ βελούδινα πολὺ
χρώμα φύλλα τους, ανέδηκα στην επιφάνεια
και βγήκα στη στεριά.

Ξαπλωμένη στην καυτερὴ ἄμμο, ήμουν ακό-
μη μαγεμένη γιατὴν έκθαμβωτική όμορφιά
που είχα άντικρύσει.

Τὸ μόνο ὅμως που εἶχε μείνει τώρα σὲ μέ-
να απ' τὸν παράδεισο εκείνο, ήτανε τὰ κοχύ-
λια που είχα μαζέψει.

Πράγμα παράξενο ὅμως, κι' αὐτὰ είχαν χά-
σει τη λάμψη τη μαγική που τὰ έδειχνε στο-
λισμένα με χρυσάφι και πετράδια, και θαμπά,
άψυχα κοίτονταν στην ἄμμο, δίπλα μου.

Με μιά κίνηση, τὰ έβριξα στὸν κόσμο που
άνηκαν κι' άργά άρχισα ν' άνηφορίζω τὸν
πευκόφυτο λόφο, πρὸς τὸ χωριό.

ΑΓΝΗ
308

388
ΜΑΤΑΝΤΩΡ, Τός-τό, θερμαινι-
χαιρετούμε.

ΠΥΡΙΝΟ ΦΩΤΟΝΙΟ —
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΟ

389
ΜΑΝΑΧ—ΚΡΙ, θρύλε, Φρούλαίν
Κάτυ, Μπαλαρίνα, Αγγερίνη,
'Αντίλας, εύτυχες για τη γνω-
ριμία.

ΠΥΡΙΝΟ ΦΩΤΟΝΙΟ —
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΟ

390
ΜΙΣ Χ, χαιρετισμάτα.

ΠΥΡΙΝΟ ΦΩΤΟΝΙΟ —
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΟ

391
ΚΑΤΑΝΟΗΤΗ, αγαπητή μας,
τι γίνεσαι; Διασκεδάσεις;

ΠΥΡΙΝΟ ΦΩΤΟΝΙΟ —
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΟ

392
ΓΕΙΑ σας διαπλάσσο!...
Παίρνω άμπαρίνια και δγαίνω!

ΓΑΛΙΑΝΤΡΑ

393
ΕΝΝΟΙΑ σας, θα σας τὰ φάλλω
άπό την καλή, σάν...

ΓΑΛΙΑΝΤΡΑ

394
ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΩ: Βελισσάριος =
Παπαϊωάννου.

ΓΑΛΙΑΝΤΡΑ

395
ΧΑΙΡΕΤΩ όλους-ες, εγκάρδια.
Προκαλώ συμπάθειες, άποστρέ-
φομαι κρυάδες!

ΓΚΟΝΤΕΛΕΝ

396
ΡΟΒΙΝΣΩΝ, ελπίζω, δε μου
κρατάς κακία για την άμέλεια.
Θα πρέπει να σου θυμίζω... και
πρόσχε. 'Η νικητίνη δεν κάνει
καλό!

ΓΚΟΝΤΕΛΕΝ

397
ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΕΚΠΛΗΞΙΣ!!!... ΕΚ-
ΠΛΗΞΙΣ, ΜΕΤΑ ΑΠΟ Α-
ΠΟΥΣΙΑ ΑΡΚΕΤΩΝ ΜΗ-
ΝΩΝ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ

ΠΑΛΙΝ ΣΤΟ ΣΑΛΟΝΑΚΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΣΕΩΣ Ο...
ΔΥΝΑΜΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
ΤΩΝ «ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΚΟ-
ΠΕΥΤΩΝ».

398
Η άπουσία των παλιών μας φί-
λων άπ' αυτή τη σελίδα έχει γί-
νει αισθητή. Τους προκαλούμε
και πάλι να ξαναχρίσουμε αυτό
που άφήσαμε.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΣΚΟΠΕΥΤΕΣ

399
ΜΑΤΑΝΤΩΡ, σε χαιρετώ θερμά.
'Ελπίζω πάντα (!) να είσαι κα-
τά των άποκαλύψεων (!!!)

ΑΡΛΕΖΙΕΝ

400
ΠΡΑΚΤΩΡ άνιγμα άπορώ πώς
μπορείς να ζητωκραυγάζεις άκο-
μη τους Παναθηναϊκούς (!!!)
(φιλικά).

ΑΡΛΕΖΙΕΝ

401
ΚΑΛΟΥΜΕ τους συλλόγους των
Υπερανθρώπων και Εύθυμων νιά-
των να συναντηθούμε στη Διάπλα-
ση για μιá συνεργασία με τους...
ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΣΚΟΠΕΥΤΕΣ

402
ΣΤΟ έπόμενο τεύχος θα άνακοι-

306

νώσαμεν στὰ διαπλάσσο!...
καινούργια μας δράση. Περιμένε-
τε έκπληξεις.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΣΚΟΠΕΥΤΕΣ

403
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ -ες ξαναρχί-
ζουμε τη δράση μας. Καλούμε τὰ
παλιά διαπλάσσο!... να άρχί-
σουν μαζί μας μιá καινούργια
δράση, καθώς επίσης και τὰ και-
νούργια να μάρ βοηθήσουν εις τὸ
έργο μας.

ΣΥΛ. ΕΛΕΥΘ. ΣΚΟΠΕΥΤΩΝ

404
Ρ. ΚΡΟΥΣΕ (169) είναι άκατα-
νόητο πώς τὸ καθρεπτοκοίταγμα
που σημαίνει αὐταρέσκεια και
εγωϊσμό συντελεί στὸ καλομύλη-
μα. Αυτό δεν είναι ζήτημα ναρκι-
σισμοῦ μά... άνατροφής. Σέ
εξχώρησε για τη ζωτάνια. Σὺ
γράψε άγγελία άπρόσωπη σ' εὐ-
θυμο τόνο. Τὸν φαρμάκωσες. Τὸν
εἶπες σαλὸ, κρύο, τὸν διώρισες
σερβιτόρο. Μπορούσες κάλλιστα,
σὺ ὁ ζεστός, να γράψης άγγελία
ύψηλης θερμοκρασίας και ν' α-
φής τὰ παιδιὰ τὸ θερμωμέ-
τηρμα.

ΑΡΗΣ ΜΕΛΑΣ

405
ΕΞΥΠΝΟ Ποντικάκι, σὺ εὐχομαι
μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά χρόνια

2

πολλά και νὰ με συγχωρῇς πάρα
πολύ, πὺν δὲν ἤλθα... ἀλλὰ νο-
μίζω να κατάλαβες πὺν δὲν μπο-
ρούσα. Δὲ φαντάζομαι νὰ μὺ
κρατᾷς κακία ἔ:

ΚΑΣΑΤΟ

406
ΔΕΔΕΛΦΟΙ Χ (155), Κροταλία
(196), άσκηθῆτε μολυβδογραφικά
περί τὴν ποιητικὴ τέχνη, ἀπὸ
τὴν ὁποία τόσο ἀπέχετε. Μῶμο
(2), Κασάτο (174), Μωρίς Πλάνκ
(132), σὰς φαντάζομαι σοφὸς
μὲ δίπλωμα τῆς σχολῆς «ΑΝΟ-
ΗΣΙΑ» πὺν ξεφουρνίζει τοῦδλα.
Πιὸ προσεχτικοί στίς εκφράσεις
σας, Ροβινσῶνα Κρούσε (169),
Κολυμβήτρια (169), Γλαῦκα (167)
γιατὶ αἰμίνο ἀν χτυπήσω καμ-
μιά ἔφοδο στὰ τύμπανα τῶν...
αὐτιῶν σας!... Διαδάζοντας Κρο-
ταλία τὶς κρύες άγγελίες σου
(40) (118), ἔβγαλα καλοκαιριά-
τικα χιονιστρες. Καλὸς ἤλθατε
στοὺς Στρογγυλοκέφαλους αγα-
πητοί: 'Αναγία 2, 'Ασημένιο Γ',
Φλογισμένο Παγόβουνο. 'Αντixa-
ρετὼ 'Ορθαγοριδῆ (51). 'Η ἐκ-
τίμηση είναι ἀμοιβαία. Καλὴ
μὺν Γκρατσιέλλα συνεχῶμαι. 'Ο-
λόθερμα ἀντixaρετὼ Σκίαιρε
και λυτᾶμαι πὺν δὲν μὺ δόθηκε
ἡ εὐκαιρία νὰ σ' εὐχαριστήσω

409
ΠΑΡ' ὀλίγο νὰ ξεχώσω και τὸ
(φίλο) μας Τός-τό.
'Λούσα φωτίσε με και τὶ πικάν-
(τικο νὰ πῶ.

—Σπέρτο μας Τός-τό πὺν ἔχεις
(τέτοια διαύγεια μυαλοῦ.

—Ψοῦ, ἄψοῦ, ἄψοῦ, ἄψοῦ, ἄψοῦ
(ἄψοῦ, ἄψοῦ, ἄψοῦ, ἄψοῦ.

—Μά γελῶ χωρὶς γαργάλιαμα.
(Κρυσταλλίνα τ' άστεία.

—Εἶσαι κρύος, λὲς κρυάδες εἶσαι
(κρύος τὰ λὲς κρύα.

—Αἱ πομφόλυγες σου αἱ κοινῶς
(λεφόμενες ἀρλούμπες;
Πέφτει κάτω κι' ἀρχινᾷ γρήγο-
(ρα τὶς τοιμπες.

—'Ετσι δὲν ἐγέλασα ἀπὸ τότε πὺν
(γεννήθηκα,
κι' άπ' τὰ τόσο γέλια, ἄθελά μου
(κατ...αδλήθηκα
ΑΡΗΣ ΜΕΛΑΣ

410
ΑΡΗ Θρύλε (1791) χά, χά, χά!..
'Ετσι ἔ: τὸ πρωτάθλημα αγαπη-
τέ, είναι πλέον γιὰ τὸν ΠΑΟ...
'Ονειρο θερινῆς νυκτός!...

ΓΑΛΙΑΝΤΡΑ

411
ΧΑΙΡΕΤΩ ὅλα τὰ διαπλάσσο!...
και διαπλάσσο!... και θερ-
μοχαιρετὼ ὅλες τὶς διαπλάσσο!...
λες Κορινθίαις.

ΚΟΚΚΙΝΗ ΒΙΟΛΕΤΑ

412
ΟΡΘΑΓΟΡΙΔΗ μου μικρὲ μοι
(παγωμένη,
μ' αὐτὴ τὴν ζέστη τὴν πολλή
λέγε καμιά κρυάδα ζηλευτὴ
νὰ μάρ παγώσης πὺν πολύ.

ΚΟΚΚΙΝΗ ΒΙΟΛΕΤΤΑ

413
ΤΟΣ-Τὸ και ὅλοι οἱ κρύοι
σάν ν' άνοιχτήκατε πολὺ μ' αὐτές
(σας τὶς κρυάδες
κι' αν κάνη ζέστη φοδερὴ δὲ σας
(πολυουστάρουμε.

ΚΟΚΚΙΝΗ ΒΙΟΛΕΤΤΑ

414
ΘΕΡΜΟΑΝΤΙΧΑΙΡΕΤΩ στοὺς
φιλικὸς σας χαιρετισμοὺς αγα-
πητῆς μου Ροζαλίνα και Μπαλα-
ρίνα.

ΠΙΕΡΑΝΤΖΕΛΙ

415
ΑΓΑΠΗΤΕ Σπουτικ τῆς Διαπλά-
σεως, άπορώ πὺν δὲ μὺ ἀπάντη-
σες τόσο καιρὸ στὸ γράμμα πὺν
σοῦ ἔστειλα. Μήπως δὲ τὸ ἔλα-
βες;

ΠΙΕΡΑΝΤΖΕΛΙ

416
—Τὲ σκληρὸς πὺν εἶναι ὁ
χωρισμός! 'Αντίο, αντίο.

—Δὲ γυρίζει ἀλλιῶς!

—Γιατὶ στρέβεις ἀριστερά,
Πέτσω;

—Δὲ γυρίζει ἀλλιῶς!

—Χμ! ἄστο νὰ γυρίζη ὥσπου
νὰ βροῦμε τὸ σωστὸ δρόμο.
(Συνεχίζεται.)

—Εὐχαριστῶ Φώνια.
Εἶσαι τόσο καλὸς. Δὲν ἔρχε-
σαι μαζί μας;

—Κι' ἐγὼ! πὺν θά μὺ
στὸ πλοῖο, ἄφου δὲν
ξέρω κολύμπι;

—Γειά σας παιδιὰ! 'Εδῶ εἴμαστε
πάλι.
Θά δέσω τὸ πλοῖο, μὴ μάρ φύγει.

—Κι' ἐγὼ! πὺν θά μὺ
στὸ πλοῖο, ἄφου δὲν
ξέρω κολύμπι;

—Εὐχαριστῶ Φώνια.
Εἶσαι τόσο καλὸς. Δὲν ἔρχε-
σαι μαζί μας;

—Κι' ἐγὼ! πὺν θά μὺ
στὸ πλοῖο, ἄφου δὲν
ξέρω κολύμπι;

—Γειά σας, γειά σας και
καλὸ ταξίδι. Πότε θά γυρί-
σετε με τὸ καλὸ;

—Γειά σας! Θά γυρίσουμε
γλήγορα. Δὲ θά κάνουμε τὸ
γύρο τοῦ κόσμου.

—'Ετοιμοι γιὰ τὸ ταξίδι.
Κινοῦμε! 'Αρθοῦρε, λῦσε
τὸ σκοινί.

—'Η μηχανὴ δουλεύει;
'Ακούτε; Δουλεύει νανο-
νικά.

—Πιάσε τὸ τιμόνι,
Πέτσω. Μάρ τραβᾷ
τὸ ρέμα!

—Πρέπει νὰ ἀνοί-
ξουμε μιὰ πόρτα
ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά!

—'Εν τάξει! Κρατᾶω
τὸ τιμόνι γερά.

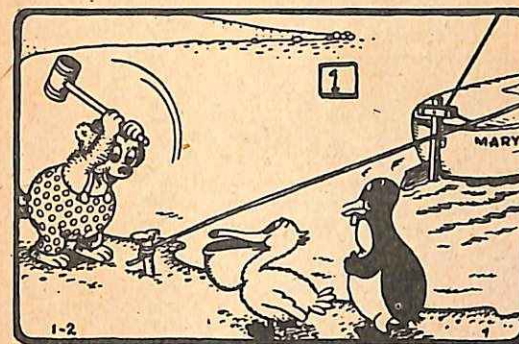
—Χμ! ἄστο νὰ γυρίζη ὥσπου
νὰ βροῦμε τὸ σωστὸ δρόμο.
(Συνεχίζεται.)

—Τὲ σκληρὸς πὺν εἶναι ὁ
χωρισμός! 'Αντίο, αντίο.

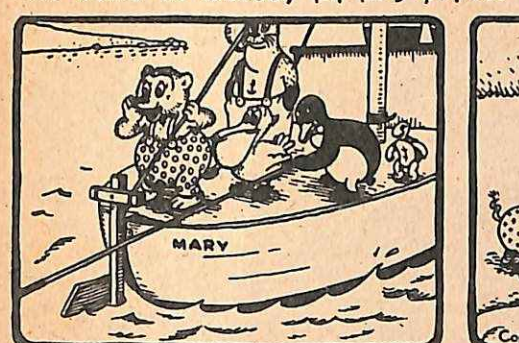
—Δὲ γυρίζει ἀλλιῶς!

—Γιατὶ στρέβεις ἀριστερά,
Πέτσω;

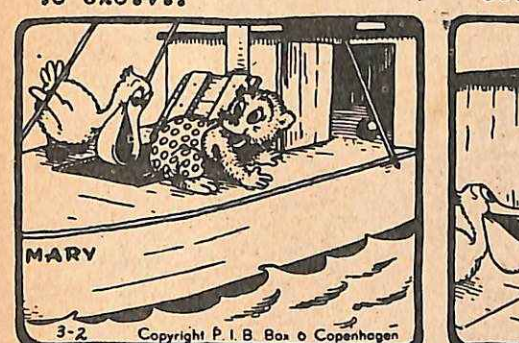
—Δὲ γυρίζει ἀλλιῶς!

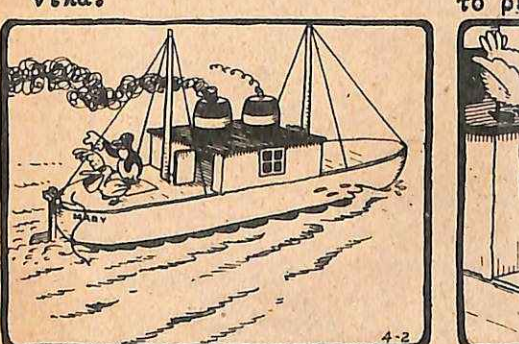
1-2
—Γειά σας παιδιὰ! 'Εδῶ εἴμαστε
πάλι.
Θά δέσω τὸ πλοῖο, μὴ μάρ φύγει.

—'Ετοιμοι γιὰ τὸ ταξίδι.
Κινοῦμε! 'Αρθοῦρε, λῦσε
τὸ σκοινί.

—'Η μηχανὴ δουλεύει;
'Ακούτε; Δουλεύει νανο-
νικά.

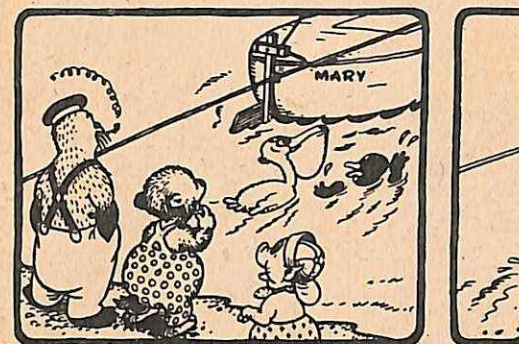

—Πιάσε τὸ τιμόνι,
Πέτσω. Μάρ τραβᾷ
τὸ ρέμα!

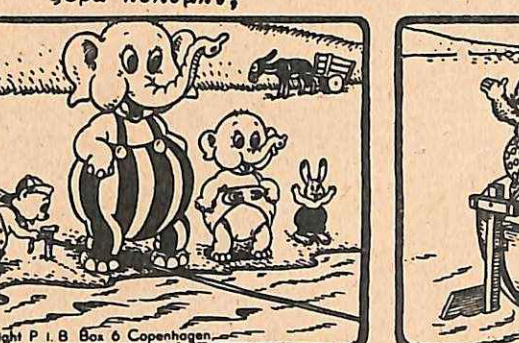
—Πρέπει νὰ ἀνοί-
ξουμε μιὰ πόρτα
ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά!

—'Εν τάξει! Κρατᾶω
τὸ τιμόνι γερά.

—Χμ! ἄστο νὰ γυρίζη ὥσπου
νὰ βροῦμε τὸ σωστὸ δρόμο.
(Συνεχίζεται.)

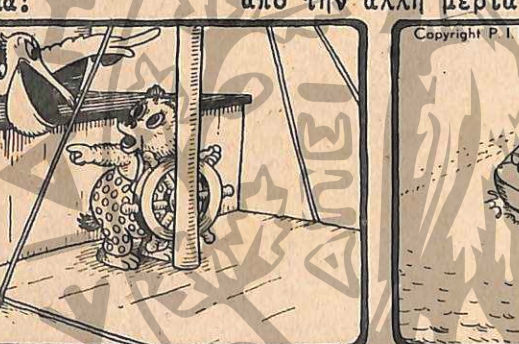
—Κι' ἐγὼ! πὺν θά μὺ
στὸ πλοῖο, ἄφου δὲν
ξέρω κολύμπι;

—Γειά σας, γειά σας και
καλὸ ταξίδι. Πότε θά γυρί-
σετε με τὸ καλὸ;

—Πιάσε τὸ τιμόνι,
Πέτσω. Μάρ τραβᾷ
τὸ ρέμα!

—Πρέπει νὰ ἀνοί-
ξουμε μιὰ πόρτα
ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά!

—'Εν τάξει! Κρατᾶω
τὸ τιμόνι γερά.

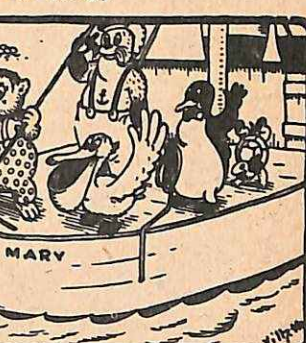
—Χμ! ἄστο νὰ γυρίζη ὥσπου
νὰ βροῦμε τὸ σωστὸ δρόμο.
(Συνεχίζεται.)

—Τὲ σκληρὸς πὺν εἶναι ὁ
χωρισμός! 'Αντίο, αντίο.

—Δὲ γυρίζει ἀλλιῶς!

—Κι' ἐγὼ! πὺν θά μὺ
στὸ πλοῖο, ἄφου δὲν
ξέρω κολύμπι;

—Γειά σας, γειά σας και
καλὸ ταξίδι. Πότε θά γυρί-
σετε με τὸ καλὸ;

—Πιάσε τὸ τιμόνι,
Πέτσω. Μάρ τραβᾷ
τὸ ρέμα!

—Πρέπει νὰ ἀνοί-
ξουμε μιὰ πόρτα
ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά!

—'Εν τάξει! Κρατᾶω
τὸ τιμόνι γερά.

—Χμ! ἄστο νὰ γυρίζη ὥσπου
νὰ βροῦμε τὸ σωστὸ δρόμο.
(Συνεχίζεται.)

—Τὲ σκληρὸς πὺν εἶναι ὁ
χωρισμός! 'Αντίο, αντίο.

—Δὲ γυρίζει ἀλλιῶς!

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Παιχνίδια! Παιχνίδια!

Παίζω, παίζεις, παίζει, παίζουμεν. 'Αλ-
λά γιὰ νὰ παίζουμε, χρειάζεται κέφι.
Χρειάζεται ὄρεξη. Κέφι ἔχετε! 'Ορεξη ἔ-
χετε! Νὰ δροῦμε τώρα τὰ παιχνίδια. Μα
και παιχνίδια ξέρετε πολλά, πὺν παίζονται
στὸ ὑπαίθρο και σὲ κλειστὸς χώρους. Συ-
χνά ὁμως βρισκόμαστε σὲ κάποιο σπῆτι
και θέλουμε νὰ παίζουμε παιχνίδια ὑπαί-
θρου. Τί θά κάνουμε; Μὴ στενοχωριέσθε
'Ολα γίνονται. 'Ο 'Αναγίας εἶναι ἐδῶ και
θὰ σας βοηθήσει.

Λοιπόν!
Διαλέγετε τὸ δωμάτιο, πὺν θέλετε γιὰ
νὰ παίζετε. Κατόπιν πηγαίνετε ἐκεῖ με
τοὺς φίλους σας και ἀπαραιτήτως μ' ἕνα
δαδί. Οἱ φίλοι σας, τὰ παιδιὰ, θὰ σκορ-
πισθοῦν μέσα στὸ δωμάτιο. 'Η δας θὰ το-
ποθετῆ σὲ ἐμφανὲς μέρος.

Κατόπιν αρχίζετε τὸ παιχνίδι. 'Ο,τι
παιχνίδι θέλετε, μπορεῖτε νὰ παίζετε. Θὰ
προτιμήσετε ἀσφαλὸς τὴ μπάλλα. Αν εἴ-
σαστε ἀγόρια, θὰ παίζετε ποδόσφαιρο.
'Αν εἴσαστε κορίτσια, δόλεῦ-μπῶλ.

—'Ολ' αὐτὰ μέσα στὸ δωμάτιο; θὰ
μὲ ρωτήσετε.

—Βέβαια, μέσα στὸ δωμάτιο, σὰς ἀ-
παντῶ.

Γιατὶ δὲν πρόκειται πιά γιὰ κλειστὸ
χώρο, καθὼς γρήγορα θὰ δῆτε. Μὲ τὸ θό-
ρυβο δέβαια πὺν θὰ γίνη, θὰ ἔλθῃ ὁ νοι-
κοκύρης τοῦ σπιτιοῦ και θὰ σας δῶλ τὶς
φωνές. 'Ισως-ίσως νὰ τραβᾷ και τὰ μαλ-
φονές. 'Ισως-ίσως νὰ εἶναι φαλακρός.

—Μέσα ἐδῶ πέρα βρῆκατε νὰ παίζετε;

—Μά πρόκειται γιὰ ἀνοικτὸ χώρο!

Θὰ ἀπαντήσετε ἀμέσως ὁμως, πὺν συμβῇ τίποτα ἄλλο,
ἐν τῷ μεταξύ. Καὶ προτοῦ προλάβῃ νὰ ἐνεργήσῃ, θὰ δει-
ξέτε τὸ δαδί και θὰ πῆτε:

—'Εδῶ δὲν ἔχουμε πιά δωμάτια, ἀλλὰ παιδιὰ-δὰς
και εἰς τὰς πεδία-δὰς

—'Εδῶ δὲν ἔχουμε πιά δωμάτια, ἀλλὰ παιδιὰ-δὰς
και εἰς τὰς πεδία-δὰς

—'Εδῶ δὲν ἔχουμε πιά δωμάτια, ἀλλὰ παιδιὰ-δὰς
και εἰς τὰς πεδία-δὰς

—'Εδῶ δὲν ἔχουμε πιά δωμάτια, ἀλλὰ παιδιὰ-δὰς
και εἰς τὰς πεδία-δὰς

—'Εδῶ δὲν ἔχουμε πιά δωμάτια, ἀλλὰ παιδιὰ-δὰς
και εἰς τὰς πεδία-δὰς

—'Εδῶ δὲν ἔχουμε πιά δωμάτια, ἀλλὰ παιδιὰ-δὰς
και εἰς τὰς πεδία-δὰς

—'Εδῶ δὲν ἔχουμε πιά δωμάτια, ἀλλὰ παιδιὰ-δὰς
και εἰς τὰς πεδία-δὰς

—'Εδῶ δὲν ἔχουμε πιά δωμάτια, ἀλλὰ παιδιὰ-δὰς
και εἰς τὰς πεδία-δὰς

—'Εδῶ δὲν ἔχουμε πιά δωμάτια, ἀλλὰ παιδιὰ-δὰς
και εἰς τὰς πεδία-δὰς

—'Εδῶ δὲν ἔχουμε πιά δωμάτια, ἀλλὰ παιδιὰ-δὰς
και εἰς τὰς πεδία-δὰς

2

ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1907
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΧ. 122.142.775,70
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΤΗ 31 ΜΑΪΟΥ 1958 ΔΡΧ. 2.402.001.277,73

Η ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

φροντίζει για τις
οικονομίες σας, για
τα συμφέροντά
σας, για το μέλλον
των παιδιών σας.
Όπου βλέπετε
ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
πηγαίνετε μέσα με
κάθε έμπιστοσύνη.

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΣΤΡΑΤΗΣ Γ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 11
ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
"C O M E R Z B A N K"